

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Index Rervm Præcipvarvm Quæ in hac secunda Parte continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

INDEX RERVM PRÆCIPVARVM

Quæ in hac secunda Parte continentur.

A

ABBAS.

Abbas electus & confirmatus ante benedictionem dicitur Abbas. pag. 544. n. 388.
 In negligentiam & contumaciam Superioris, nolentis eum benedicere potest suos Monachos benedicere, aliaque sue Prælatuæ munia obire. *ibid.*
 Abbas Cistercii potest consecrare altaria, calices & patenas. *ibid.* n. 388.
 Sed non extra Monasteria Ordinis vel Ecclesias illis annexas. *ibid.* n. 387.
 An possit illo privilegio uti ante benedictionem. *ibid.* n. 388.
 Idem potest Abbas Congregationis Cassinensis. *ibid.* n. 390.

ACCIDENS.

Actualis in hærentia non est de essentia accidentis. pag. 202. n. 9.
 Accidentia non habent materiam ex qua. p. 203. n. 10.
 Operatio accidentis non aliter pendet à subiecto, quam ipsum accidens. p. 205. n. 22.
 Accidens naturæ suæ magis dependet à substantia, quam anima rationalis à corpore. p. 208. n. 33.
 Cur potius aqua calefat viribus naturæ, quam accidens producat extra subiectum. *ibid.* n. 34.
 Conservatio accidentis extra subiectum an & qualiter miraculosa. p. 209. n. 36.
 Accidentia neque conjuncta, neque separata à subiecto, corrumpunt, aut generant substantiam, etiam quant unumquæque elevata. p. 210. n. 41.
 Nihil reperitur in substantia, quod possit accidens causare. p. 211. n. 43.
 An in productione substantiæ ex speciebus, diversa numero accidentia afficiant genitum & corruptum. p. 225. n. 99.
 Accidentia existunt propria, & non solâ subiecti existentia. p. 129. n. 61.
 Vide *Eucharistice Species*.

ACTIO.

Actio intentionalis & realis, & quodnam earum principium. p. 209. n. 37. & seq.
 Vide *Eucharistice Actiones*.

ACTUS.

Actus merè interni legibus humanis non subiunguntur. p. 345. n. 57.
 Solus actus externus non habet rationem culæ. p. 661. n. 128.
 Obiectio solvitur. *ibid.* n. 129.
 An lex humana prohibeat internum propositum non faciendi actum præceptum. p. 654. n. 96.

Ecclesia potest præcipere verum actum Sacrificii, & veram Confessionem. p. 656. n. 107.
 Responsiones Adversariorum rejiciuntur. *ibid.* n. 108. & seqq.

ADDUCTIO.

Adductio non est productio præsentis localis propriè dictæ, sed præcencialitatis. p. 143. n. 127.
 Vide *Eucharistice Transsubstantiatio*.

ADORATIO.

Adoratio absolute ex parte objecti, quid respectiva; item quid absolute ex parte adorantis, quid conditionaria. p. 234. n. 135.
 Vide *Eucharistice Cultus*.
 An adorandæ species miraculose. p. 232. n. 125.

AGENS.

Agens naturale, quando non potest agere in rectum, agit in obliquum. p. 200. n. 84.
 Agens naturale potest agere extra subiectum mediante suppletionem Causæ primæ absque novo miraculo. p. 214. n. 56.
 Quid sit illa suppletio. *ibid.* n. 57.
 Agens naturale agit disparata non contradictoria, agens liberum etiam contradictoria. p. 210. n. 39.
 Solvuntur objectiones. *ibid.* n. 40. & seqq.
 In generatione naturali agens supponit materiam cum aliqua quantitate. p. 228. n. 110.
 Dispositiones antecedentes magis sunt propter veterem formam expellendam, quam novam inducendam. *ibid.* n. 111.
 Agens naturale simul duratione ageret in substantiam à Deo positam loco Eucharistiæ. *ibid.*
 Etiam oppositum potest dici. *ibid.* n. 112.
 Agens creatum potest producere formam in subiectum non habens contrarium. *ibid.*
 Gratis videtur asseri agens creatum non habere virtutem producendi formam substantialem in materiam, quam prius non disposuerit. *ibid.* n. 113.
 Vide *Vestimenta Sacra*.

ALBA.

Alleluia.
 Quare Ecclesia Latina retinuerit in Missa vocem *Alleluia*. p. 628. n. 799.

ALTARE.

Altare aliud fixum, aliud portatile. p. 545. n. 394.
 In utroque licitum est celebrare. *ibid.*
 Solvitur obiectio. *ibid.* n. 395.
 Quantæ magnitudinis debeat esse. *ibid.*
 Debet esse physicè unum. p. 546. n. 396.
 Altare, si fixum, violatur per pollutionem Ecclesiæ, lectus si portatile. p. 548. n. 405.
 Ad execrationem Altaris fixi sufficit amotio superioris tribule, aut ejus enormis læsio. *ibid.* n. 407.
 Quæ læsio censeatur enormis. *ibid.*
 Quædam obiectives. *ibid.* n. 408.
 Portatile separatim à ligno non perdit consecrationem. *ibid.* n. 409.

SSS

nec s

INDEX RERUM.

Nec si frangantur omnia ejus cornua, aut in plures partes dividatur, si quælibet pars sit factis magna. p. 549. n. 410.
 Per celebrationem excommunicati, suspensi &c. non violatur Altare. ibid. n. 411.
 Nec per Episcopi excommunicati benedictionem. ibid. n. 412.
 Solvitur quædam obiectio. ibid. n. 413.
 Ipsa consecratione non potest Altare violari. ibid. n. 414.
 An consecratio bonâ vel malâ fide facta in Altari violato illud reconciliat. p. 550. n. 415.
 An Missæ defunctorum possint celebrari in Altari privilegiato occurrente Festo de præcepto, vel duplici. p. 608. n. 704.
 Vide *Sacrificium* §. *Ad celebrandum requisita*.

A M E N S.

Ratione obligationis realis dicitur amens obligatus tempore amentis ad solvenda debita. p. 166. n. 54.
 Vide *Eucharistia sumptio*.

A M O R.

An nimia dilatio amoris sit contemptus divinæ bonitatis. p. 274. n. 84.

A M P U L L A.

An ampullæ indigeant speciali benedictione. p. 562. n. 472

A N G E L I.

Angeli intuitivè poterunt naturaliter cognoscere Christum pati & mori. p. 195. n. 61.
 An poterint cognoscere mysterium Eucharistiæ possibile. ibid. n. 62.
 Angelus habet intellectum agentem & possibilem. p. 196. n. 65.
 Angelo debentur species necessariæ ad cognitionem objecti naturalis sui intellectus. ibid.

A N I M A.

Anima Christi in Eucharistia potest loqui spiritaliter Angelo. p. 187. n. 30.
 In patria animæ beatorum habent eundem modum loquendi, quem Angeli. ibid. n. 32.
 Talis locutio erit spiritalis, tam ex parte principii, quam ex parte termini. ibid.
 In anima Christi est potentia loco-motiva non organica; eaque fortè usâ fuit in hac vita, uti etiam in Eucharistia. p. 188. n. 32.
 Quælibet anima intellectiva etiam pro statu viæ habet talem potentiam. ibid. n. 33.

A Q U A.

An aqua ante consecrationem vertatur in vinum. p. 67. n. 119.
 Aqua post consecrationem in vinum mutata non est consecrata. p. 212. n. 49.
 Secus est de oleo & aqua non benedictis factâ mixtione cum oleo consecrato. ibid. n. 50.
 Non plus requiritur, ut plures partes aquæ continuæ fiant, quam earum mixtio. p. 217. n. 67.
 Aqua non est materia consecrabilis. p. 52. n. 76.
 Vide *Euchar. materia*.

A R G U M E N T U M.

An argumentum ab auctoritate negativa semper concludat. p. 303. n. 18.
 Quando argumentum ab inconvenienti sit efficax. p. 344. n. 55.
 In positivis non valet argumentum à paritate rationis. p. 287. n. 20.

A R T I C U L U S M O R T I S.

Articulus mortis à periculo ejusdem distinguitur. p. 293. n. 46.
 An si æger in articulo mortis non possit deglutire hostiam, ministranda sit ei species vini. p. 281. n. 122.
 Qui in articulo mortis sacrilegè communicavit, non tenetur rursus communicare. p. 295. n. 54.
 In articulo mortis sola utilitas communionis excusat à præcepto jejunii. p. 296. n. 55.
 Vide *Euchar. præceptum Eccles.*

A Z Y M O R U M D I E S.

Dies azymorum cum esu agni incipiunt, quotiens præterit & ultimus specialiter dicitur Sanctus. p. 6. n. 16.
 Primus & ultimus dies inter se comparantur in sanctitate & solemnitate. ibid. n. 18.
 Solemnitas pro magna parte consistebat in abstinencia ab opere servili. ibid. n. 19.
 Cur Festum azymorum institutum. p. 7. n. 20.
 Cur dies primus azymorum vocetur Pascha. p. 8. n. 21.
 Vespere ad quam incipiebat usus Azymorum, fuit tunc luna 14. p. 6. n. 17.

B

B A P T I S M U S.

Baptismus sanguinis sufficit, ut aliquis sit membrum Christi. p. 422. n. 40.
 An etiam baptismus fluminis. ibid. n. 41.
 Forma Baptismi habet duplicem significationem, unam naturalem, alteram sacramentalem. p. 57. n. 74.
 Ad compositionem Sacramenti Baptismi sufficit verba transcuncta moraliter perseverantia. p. 20. n. 75.
 Ecclesia non baptizat in persona Christi. p. 406. n. 16.

B E N E D I C T I O.

Quid sit benedictio solemnis. p. 574. n. 532.

B E R E N G A R I U S.

Berengarius primus negavit realem præsentiam Corporis & Sanguinis Christi in Eucharistia. p. 111. n. 1.
 Primus docuit impanationem. p. 138. n. 53.
 Eum damnavit Gregorius VII. in Concilio Romano, Innocentius III. in Concilio Lateranensi III. ibid. n. 60.

B L A S P H E M U S.

Blasphemus contra B. Virginem periculosus peccat. p. 300. n. 4.

C

C A L I X.

Ad licitè celebrandum requiritur calix. p. 557. n. 448.
 An debeat esse consecratus, & à quo. p. 559. n. 453.
 Episcopus ante consecrationem non potest benedecere calices. p. 544. n. 389.
 Diversitas inter aram & calicem. p. 546. n. 398.
 Comparatio calicis cum Altari fixo. ibid. n. 399.
 Vide *Sacrificium* §. *Ad celebrandum requisita*.

C A L V I N U S.

Calvinus negavit realem præsentiam Corporis & Sanguinis Christi in Eucharistia. p. 115. n. 1.
 Efficacia verborum consecrationis dupliciter Calvinistis, aliisque hæreticis. p. 114. n. 54.

C A N N A B I S.

Ex cannabe fieri possunt Purificatoria, Corporalia &c. p. 552. n. 427.
 Teles ex cannabe censentur in humana acceptatione & usu lineæ. ibid.
 Iis utimur ad sternendas mensas, & ad interiores vestitus. ibid.
 Linum, cannabis, & gossypium specie physica inter se differant. ibid.

C A N O N.

Varie sententiæ de initio Canonis, uti & de fine. p. 693. n. 628. & seq.
 Regularis in Canone pro nomine Episcopi ponendus nomen sui Prælati an graviter peccet. p. 612. n. 721.
 Additio nominis Prælati, aut aliequus Sancti non videtur gravis. ibid. n. 723. & 724.
 In Canone omittre unum aut aliud nomen Sancti non est nisi veniale. p. 593. n. 451.
 C A P I T U L U M.

INDEX RERUM.

DIACONUS.

Potest ex commissione Diaconus dare Eucharistiam. p. 366. n. 22.
In articulo mortis Parocho absente vel invito, ministrat Diaconus Eucharistiam. p. 368. n. 27.
Corporalia, purificatoria &c. sunt à Diacono lavanda, quantum ad primam lotionem. p. 553. n. 429.
An sit stricta obligatio. ibid. n. 430. & seqq.

DILECTIO.

An excusatus ab auditione Missæ diebus Dominicis & Festivis, teneatur ad dilectionem Dei super omnia. p. 681. n. 234.
In Scriptura Sacra ubi præcipitur sanctificatio Sabbati, nulla fit mentio dilectionis Dei. p. 682. n. 235.
Die Dominica non est præcepta dilectio Dei. p. 683. n. 241.
An Ecclesia actum dilectionis commutat in auditionem Missæ. ibid. n. 242.
Quid Securus sentiat in hac materia. p. 684. n. 248.
Præceptum dilectionis Dei respicit omnes in particulari, p. 462. n. 16.

DISPENSATIO.

An Pontifex possit dispensare in iure divino, juramento, voto, &c. p. 178. n. 280. & seqq.
Vide Pontifex.

DISPONERE.

Quid sit disponere materiam. p. 205. n. 20.

DISTRACTIO.

Cum voluntaria omnino distractione non manet intentio virtualis consecrandi Sacramentum. p. 660. n. 124.
Voluntarie distractus non magis proprie loquitur vel orat, quam ebrius. p. 661. n. 127.
Qui voluntarie distractus alloquitur excommunicatum, non est excommunicatus. ibid. n. 131.
Professio est invalida, quæ fit cum voluntaria omnino distractione. ibid.

DUBIUM.

Quid intelligatur per dubium. p. 346. n. 62.
Aliud facti est, aliud juris, aliud item speculativum, & aliud practicum. ibid.
In dubio juris standum pro libertate; in dubio facti pro lege. p. 347. n. 64.
In dubio præsumitur valor actus. p. 348. n. 67.
Standum est pro libertate, quando dubitatur de actione quæ incurritur obligatio. p. 347. n. 64.
Probat exemplis. ibid.

E

ECCLESIA.

Potest Ecclesia esse divinis Officiis dedicata, est non sit benedicta. p. 535. n. 345.
An ideo polluitur sanguinis aut seminis effusione. ibid. n. 346.
An Ecclesie Regularium nomine Collegiarum comprehendantur, & quid Ecclesia Collegiata. p. 498. n. 176.
In Ecclesiis Regularium non sunt dicende duæ Missæ in feriis privilegias, neque quotidie Missa conventualis, aut alia privata, quantum est de iure communi. ibid. n. 177. & seqq.
Quid de Ecclesiis Monialium. p. 499. n. 179. & seqq.

ECCLESIE CONSECRATIO.

Ecclesie consecratio perditur per destructionem parietum pro majori parte. p. 530. n. 324.

Requiritur destructio simultanea. p. 531. n. 327.
Quid si parietes successively destruantur ex intentione renovandi Ecclesiam. ibid. n. 329.

An maneat consecratio Ecclesie, si ex quatuor parietibus duo fere corruant. p. 532. n. 332.
Modus reconciliandi Ecclesiam benedictam. ibid. n. 333.
Modus reconciliandi Ecclesiam consecratam. p. 533. n. 334.

An Episcopus possit hanc reconciliationem committere simplici Sacerdoti. ibid. n. 335.
Ex privilegio Pontificis potest Sacerdos simplex Ecclesiam reconciliare, quale legitur concessum Prælati Ordinis Minorum à Leone, X. ibid. n. 337.
Per consecrationem fit Ecclesia plene dedicata divinis Officiis. p. 536. n. 346.

ECCLESIE POLLUTIO.

Polluitur Ecclesia sanguinis aut seminis effusione. p. 527. n. 307.

Qualis debeat esse effusio sanguinis. ibid.
Quid nomine Ecclesie veniat intelligendum. ibid. n. 308.
Effusio feminis qualis esse debeat. ibid. n. 309. & seqq.
Per homicidium polluitur Ecclesia. ibid. n. 311.
Debet esse mortaliter peccaminosum. ibid. n. 312.
Perinde est sive homicidium fiat cum sanguinis effusione, sive non. p. 528. n. 313.
Sufficit quod causæ mortis sit posita intra Ecclesiam. ibid.
Quid si exiens extra Ecclesiam occidat hominem in Ecclesia. ibid. n. 315.

Quid si exiens in Ecclesia occidat hominem extra Ecclesiam. ibid. n. 316.
Polluitur item per sepulturam excommunicati non tolerati. p. 529. n. 319.

Violatur quoque per sepulturam hominis pagani ex iteronati. ibid. n. 320.
Non excipitur casus, quo sine culpa sit sepultus, si postea innotuerit. p. 530. n. 321.

Disparitas quoad hoc inter sepulturam & homicidium. ibid. n. 322.

Non censetur locus pollutus in aliquo casu, nisi publice contiterit. ibid. n. 323.

Polluta Ecclesia polluitur cœmiterium non contra. p. 534. n. 338.

An violata Ecclesia reconcilietur per consecrationem bonæ fide in ea factam. ibid. n. 339.

Sententiæ a negativa verior. ibid.

Satisfit argumentis affirmativæ sententiæ. ibid. n. 340.

Negativa probatur ex variis absurdis. ibid.

Responsiones Adversariorum ad illa absurda. ibid. n. 341. & seqq.

Quidam putant Oratoria non violari aut pollui, sed hæc doctrina multis displicet. p. 535. n. 344.

Videtur Ecclesia posse pollui antequam divina Officia in ea fuerint celebrata. p. 536. n. 347.

Pollutio Ecclesie est loco sacro favorabilis. ibid. n. 350.

Verius apparet Oratoria pollui, quamvis contrarium non sit improbable. ibid.

EPISCOPUS.

Episcopus si pauperes ordinaverit, tenetur eos alere. p. 474. n. 78.

Episcopus licetè ordinar in infantia expositum, de quo dubitatur an sit legitimus. p. 271. n. 70.

An Missæ in iunctis ab Episcopo in Ordinatione possint dici in diebus prohibitis. p. 610. n. 715.

An Episcopus possit facultatem benedicendi vestes sacras delegare simplici Sacerdoti. p. 575. n. 539.

An benedictio illa sit actus Ordinis Episcopalis. ibid. n. 540.

ESSENTIA DIVINA.

Essentia divina potest videri non visis personalitatibus. p. 198. n. 78.

EUCCHARISTIA.

Varia Eucharistia nomina, eorumque ratio. p. 1. n. 1.

Ratio

INDEX RERUM.

- Ratio nominis ex Secro, auctoritate, & multis rationibus probata. p. 2. n. 2. & 3.
- Eucharistia est verum & propriè dictum Sacramentum novæ Legis. p. 3. n. 4.
- Probat ex Florent. & Trident. aliisque Conciliis, Traditione, sensu Patrum &c. ibid.
- Significat gratiam, primariò substantialem, secundariò accidentalem. ibid.
- Species consecratæ continuè efficiunt Corpus Christi non physicè, sed moraliter. p. 3. n. 5.
- Quomodo Eucharistia semper causet gratiam in subiecto disposito. ibid.
- Differentia inter Eucharistiam, & alia Sacramenta. ibid.
- Finis ejus est nutrire vitam spiritualem, dando augmentum gratiæ per modum alimenti, ideoque instituta sub speciebus panis & vini. p. 4. n. 7.
- EUCCHARISTIÆ INSTITUTIO.**
- Eucharistiam institutam in ultima Cœna testantur Evangelistæ, docet Clemens V. & confirmat Conc. Trident. p. 5. n. 10.
- Quidam Græci docuerunt Christum anticipasse esum agni Paschalis. ibid. n. 11.
- Luyfius Legionensis, per Vesperam Exod. 12. intelligit priorem lunæ 14. ibid. n. 13.
- Ejus fundamenta dissolvuntur. ibid. n. 14. & seqq.
- Christus non anticipavit esum agni Paschalis. p. 8. n. 24.
- Solvuntur objectiones. ibid. n. 25.
- Offenditur ex Secro quando Christus fecerit Cœnam. p. 12. n. 41.
- Judei non distulerunt contra præscriptum legis agni comestionem. ibid.
- An ex dispensatione immolaverint ad primam Vesperam lunæ 16. ibid. n. 42.
- Non videtur aliquibus certum, Christum præter legalem, adhibuisse cœnam ultalem. p. 13. n. 45.
- Eucharistia instituta post locutionem pedum. ibid.
- Hæc institutio contigit post comestionem legalem teste Clement. V. Trident. & D. August. p. 14. n. 49.
- Probabilius in fine ultimæ Cœnæ, quæ erat ultialis. ibid. n. 50.
- De qua propriè intelligitur locus Joan. 13. v. 2. p. 15. n. 51.
- EUCCHARISTIÆ ESSENTIA.**
- Quid Eucharistia permanens, & quid transiens. p. 16. n. 54.
- Sola species sunt Sacramentum permanens. ibid. n. 55.
- Secundum Lugo Eucharistia importat in recto corpus & sanguinem; in obliquo species. p. 17. n. 57.
- Patres, in quibus se fundat, acceperunt contentum pro continente. ibid. n. 58.
- Impertinens est ad realem præsentiam Christi, quod corpus sit pars essentialis. ibid. n. 59.
- Explicantur Ambrosius, Irenæus. ibid. n. 60.
- Inter species & Corpus Christi nulla est physica unio. p. 18. n. 61.
- Principalis hostia Sacrificii est corpus, & non species. ibid.
- Distinctio inter Sacrificium & Sacramentum Eucharistiæ permanens. ibid.
- De Sacramento transiente multi intelliguntur Patres. ibid. n. 63.
- Species consecratæ reddunt Corpus Christi sensibile, & moraliter causant gratiam. ibid. n. 64.
- Sacramentum physicè & realiter permanens requirit partes realiter & physicè, non autem tantum moraliter permanentes. p. 21. n. 77.
- Verba realia & actualia non ingrediuntur essentialem compositionem Eucharistiæ permanentis: sunt tamen conditio sine qua non significant species. ibid.
- Panis & vinum non est materia intrinsecè componens hoc Sacramentum. ibid. n. 78.
- Species panis ex se sunt sensibiles. p. 22. n. 80.
- Quæ sit causa sensibilis significationis Corporis Christi. ibid.
- Ly Consecratur non semper importat compositionem intrinsecam. ibid. n. 81.
- Uti nec ly Consecratur. ibid. n. 82.
- Ut verba sint forma, non debent considerari ut moraliter permanentia. p. 23. n. 86.
- Significatio specierum dependet in fieri à verba consecrationis, in facto esse à specierum incorruptione. ibid.
- Intentio non componit intrinsecè hoc Sacramentum. ibid. n. 87.
- Causalitas Corporis Christi est propria huic Sacramento, sicuti causalitas gratiæ est propria Sacramentum in genere. ibid. n. 89.
- Offenditur paritas inter verba consecrationis & intentionem. p. 24. n. 89.
- Non requiritur quòd illud, quod est Sacramentum, sit per se sensibile. ibid. n. 91.
- Potestas Sacerdotalis non magis intrinsecè componit Sacramentum Penitentis, quam Eucharistiæ. ibid.
- Actio transubstantiativa non est alter pars intrinsecæ Sacramenti permanentis, quam causalitas gratiæ sanctificantis. ibid. n. 92.
- Quid sit moralis causalitas specierum. ibid. n. 93.
- Species à Sacerdote non consecratur secundum se, sed prout consecrata. p. 25. n. 94.
- Sumptio Eucharistiæ verosimilius tantum est conditio sine qua non Eucharistiæ spiritualiter nutrit, quamquam probabiliter etiam causa. ibid. n. 95.
- Quod non est dicendum de dispositione subiecti, vel intentione. ibid. n. 96.
- Ab aliquibus negatur specificæ distinctio inter Eucharistiam transeuntem & permanentem, quorum fundamentum solvitur. p. 31. n. 110.
- EUCCHARISTIÆ UNITAS.**
- Eucharistia est una totali specie infusa, includit equidem plures partes specie differentes, quarum singule sunt Sacramentum. p. 25. n. 97.
- Quæ etiam causant distinctas gratias inherentes, una per modum cibi, altera per modum potus. p. 26. n. 98.
- Sunt partes integrantes unum perfectum convivium. ibid.
- De qua unitate integritatis loquitur Doct. Sub. ib. n. 100.
- Unitas & totalitas hujus Sacramenti desumitur partim ex significato principali, partim ex secundario. ib. n. 101.
- Vi verborum sub speciebus panis non nisi corpus, sub speciebus vini non nisi sanguis ponitur. ibid.
- Utriusque tamen significatio partialis integram significationem unius convivi. ibid.
- Cum partium Eucharistiæ diversitate fiat septentarius numerus Sacramentorum. p. 27. n. 104.
- Multiplicatis numero speciebus, multiplicatur Sacramentum. ibid. n. 105.
- Plures hostiæ censentur moraliter quasi unum Sacramentum propter eundem effectum. p. 28. n. 108.
- Plura Sacramenta non debent causare plures effectus, est forent causæ parciales. ibid. n. 109.
- Malè inferitur ex unitate numerali effectus, unitas numeralis hujus Sacramenti: uti ex unitate signati, unitas signorum. p. 29. n. 111.
- Sæpè multiplex est Sacramentum, ubi unica & eodem est forma verborum. ibid. n. 113.
- Consecratio activa plurium hostiarum potest dici virtualiter multiplex. ibid.
- Ex unitate sumptionis, aut locali conjunctione non sequitur unitas Sacramenti. ibid. n. 114.
- Uti nec multiplicitas præcisè ex diversa sumptione aut locali separatione specierum. p. 30. n. 115.
- Eadem hostia bis sumpta idem Sacramentum permanens, sed aliud Sacramentum transiens. ibid. n. 116.
- Unitas vel pluralitas Sacramenti permanentis non pendet ab usu, aut effectu gratiæ sanctificantis. ibid.
- Sacramentum multiplicatur penes multiplicationem partium quæ separantur. ibid. n. 117.
- Cur non multiplicetur ante fractionem. ibid. n. 118.
- In morali & communi sermone non raro plures species unum simpliciter dicuntur Sacramentum. p. 31. n. 119.
- Sunt

INDEX RERUM.

CAPELLANUS. CAPELLANIA.

- An Capellanus ægrotans dare debeat alteri stipendium ne restator fraudetur Missis. p. 509. n. 224.
 Grave negotium Capellani reducitur ad necessitatem. p. 510. n. 230.
 Peccat Capellanus & tenetur ad restitutionem, si apponat impedimenta Sacrificio. p. 511. n. 234.
 Quid si impedimentum oritur ex comestione cibi nocivi, aut sit involuntarium, v.g. si infirmetur. *ibid.* n. 235.
 Quid si Capellanus comedens cibum noxium intenderet omissionem Sacri. p. 512. n. 238.
 An Capellania sacerdotalis conferri possit non Sacerdoti. p. 507. n. 213.
 Capellanus Mortuorum potest se Officio ab ipsis dicto conformare in celebratione Missæ. p. 608. n. 703.

C A R O.

- Ly *Caro*, aliquando significat idem, quod *ly*, *Corpus*, quandoque totam humanitatem. p. 152. n. 167.
 Aliquando accipitur pro toto corpore. p. 113. n. 150.

C A T E C H U M E N U S.

- Ecclesia solebat olim orare in Missis pro Catechumenis. p. 418. n. 13.
 Directè obtulit pro eis Sacrificium. *ibid.* n. 16.
 Videtur etiam explicitè obtulisse. p. 419. n. 18.
 Quare Ecclesia non ordinaverit specialem Missam pro Catechumenis. *ibid.* n. 20.
 Sacrificia non profunt Catechumenis in malo situ defunctis. p. 422. n. 37.

C A U S A.

- An detur causa formalis extrinseca. p. 22. n. 82.
 Causa materialis debet intrinsecè recipere formam, non sic causa efficiens. p. 205. n. 20.

C E N S U R A.

- Ut incurratur censura, debet expectari effectus consummatus. p. 528. n. 314.
 Actio externa debet consummari intra territorium censurans. *ibid.*
 Valet argumentum à censura ad violationem Ecclesiæ. *ibid.* n. 315.

C E R E M O N I A.

- Quæ ceremonia gravis aut levis censenda. p. 596. n. 645.
 Ceremoniæ veteris legis hodie sunt mortificæ, si usurpentur ut præcepta. p. 383. n. 16.
 Quando Missa, imperfecta ex defectu consecrationis unius speciei, perficitur, ceremoniæ non sunt iterandæ. p. 400. n. 92.

C H R I S T U S.

- Christus non deceptit Apostolos, quando finxit se longius ire. p. 230. n. 119.
 Vide *Eucharistia* per totum. Item *Sacrificii minister*.

C I B U S.

- Cibus naturalis non semper nutrit cum effectu. p. 240. n. 17.
 Conveniunt cibi spiritualis eum corporali. p. 260. n. 26.
 Differentia inter præcepta sumendi cibum corporalem, & sumendi cibum spirituales. p. 292. n. 39.

C I R C U M C I S I O.

- Circumcisio non potest per hominem restitui sine peccato mortali. p. 383. n. 16.

C L E M E N S.

- Clemens VI. a. 1341. concessit Regi Gallie facultatem communicandi sub utraque specie. p. 251.

C O L O R.

- Ut color videatur, sufficit existentia ejus, & præsentia. p. 198. n. 77.
 Color non dependet ab ulla extensione etiam quâ visibilis est, nequit tamen inextensibilis naturaliter videri. p. 199. n. 80.

COMMUNIO. COMMUNICARE.

- An licita sit communio cum peccato mortali dubio. p. 350. n. 74.
 Communio Sacerdotis an debeat præcedere communionem populi. p. 550. n. 418.
 Communio non est necessaria necessitate mediæ. p. 254. n. 2.
 Vide *Eucharistie sumptio*.
 Consultitur frequens communio. p. 298. n. 65.
 Probabiliter est licita laicalis communio in die Veneris Sancto. p. 513. n. 243.
 Idque non tantum infirmis, sed etiam sanis. *ibid.* n. 244.
 Contraria consuetudo non est obligatoria. *ibid.*

COMMUNIO QUOTIDIANA.

- Quotidiana communio non est indifferenter concedenda vel neganda. p. 327. n. 106.
 Præparatio quotidiana ad devotam communionem difficilis est hominibus imperfectis. p. 328. n. 110.
 Melius est semel in hebdomada cum magna devotione communicare, quam quotidie cum parva. *ibid.*
 Quibusdam expedit sæpius communicare, quibusdam raro. *ibid.* n. 111.
 Objectio ex S. Augustino, Chrysostomo & Bonaventura. p. 329. n. 112.
 Dilatio temporis per se non efficit dignum, nec quotidiana frequentatio indignum. *ibid.* n. 113.
 De frequenti communione intellexit SS. Patres Pius V. in Catechismo Romano. *ibid.* n. 114.
 Solvuntur diversæ objectiones. p. 330. n. 114. & seqq.
 Attendendum consilium Confessorii, ut probat praxis fidelium & revelatio facta S. Gertrudi, quam refert Ludovicus Blosius. p. 331. n. 121.

C O N F E S S I O.

- An necessitas communionis sit causa sufficiens dimittendi confessionem. p. 310. n. 46.
 Cur potius ad Eucharistiam, quam ad alia Sacramenta requiratur confessio. p. 304. n. 20.
 An sacramentaliter confitens sit moraliter præsens Missæ. p. 652. n. 87.
 Unde desumenda unitas & integritas confessionis interruptam factæ. p. 643. n. 42.
 Excusat ab auditione Missæ præceptum Confessionis, immo aliquando simplex Confessio. p. 675. n. 202.
 Vide *Eucharistia*. §. *Dispositio requisita ad summptionem Eucharistie ex parte anime*.

C O N S E C R A T I O.

- An consecratio bonâ vel malâ fide facta in Altari violata, illud reconciliet. p. 550. n. 415.
 An consecratio sit pars essentialis Eucharistie. p. 25. n. 95.
 Si *ly*, est, simpliciter omittetur, non valeret consecratio. p. 110. n. 134.
 An in triduo mortis valisset consecratio. p. 153. n. 171.
 Verba consecrationis non componunt intrinsecè species consecratas. p. 20. n. 73.
 Consecratio non est actus jurisdictionis. p. 412. n. 44.
 Requisita ad licitè consecrandum ad tria reducuntur. p. 413. n. 46.
 Quid pena canonica impediens licitam consecrationem. *ibid.* n. 47.
 Quænam ornamenta requirantur. *ibid.* n. 48.
 Consecratio unius speciei non dependet necessitate Sacramenti à consecratione alterius. p. 176. n. 270.
 Fundatur in praxi Ecclesiæ & solida ratione. *ibid.*
 Quid esset dicendum si Sacerdos vellet consecrare, non tamen offerre Sacrificium. *ibid.*
 Consecratio utriusque speciei est de necessitate præcepti Ecclesiastici. *ibid.* n. 271.
 De obligatione juris divini, quam affirmat Scotus, est major difficultas. *ibid.*
 SSS 2 Proba-

INDEX RERUM

Probatum autem ex Tridentino, Toletano VII. Toletano XI. & Rubricis generalibus Missalis Romani, ibid. n. 272. & seqq.
 Satisfit primæ objectioni. p. 177. n. 275.
 Ultraque consecratio requiritur ad integram magisque expressam Sacrificii significationem. ibid. n. 276.
 Infantia Hiquæ solvitur. ibid. n. 277.
 Ex dictis inferitur non licere sub una specie consecrate ad infirmum communicandum. p. 178. n. 278.
 Majus incommodum est consecrare unam speciem, quam celebrare sine vestibus sacris. ibid.
 In aliquibus casibus licet Sacerdos omittit consecrationem alterius speciei. ibid. n. 279.
 An Pontifex in hoc precepto possit dispensare. ib. n. 280.
 Duplex Adversariorum responsio eliditur. p. 179. n. 283. & seqq.
 Respondetur ad factum Innocentii IV. & VIII. uti & ad Concilium Tridentinum. p. 180. n. 292.
 Quando unius speciei consecratio desuit, perfici debet Sacrificium, non refici. p. 399. n. 89.
 Nova consecratio utriusque speciei est licita. p. 400. n. 93. & 94.
 Cur Ecclesia ordinaverit commemorationem defunctorum post consecrationem. p. 399. n. 87.

CONSECRATIO ECCLESIAE.

Ecclesiae consecratio quando perdat. p. 530. n. 324.
 Vide *Ecclesiae consecratio.*
CONSUETUDO.
 Consuetudo rationabilis & legitime præscripta excusat ab auditione Missæ. p. 678. n. 215.
 Quæ sit consuetudo rationabilis. ibid.
 Quæ sit consuetudo legitime præscripta. ibid. n. 216.
 Quare majus tempus requiratur ad præscriptionem bonorum Ecclesie, quam legis. ibid. n. 217.
 Ob consuetudinem excusantur mulieres post partum domi se continentes. ibid. n. 218.
 Consuetudo generalis æquivalet juri communi. p. 646. n. 60.
 Consuetudo nequit inducere vel abrogare jus divinum. p. 273. n. 79.

CONTRADICTIONE.

Multa implicat contradictionem, quæ nos penitus laet. p. 160. n. 198.
 Regula generalis ad prudenter procedendum in asserenda contradictione, quæ deducitur ad oppositum. ibid. n. 199.

CONTRITIO.

An qui in Missa recordatur peccati mortalis, debeat statim elicere contritionem. p. 317. n. 71.

CONVERSIO.

Quid conversio, & quæ ad illam requirantur. p. 137. n. 98. & seqq.
 An possit aliquid converti in præexistens planè immutatum. p. 143. n. 128.
 An creatura possit converti in Deum. ibid.
 Vide *Eucharistica Transubstantiatio.*

CORPORALE.

Corporalis benedictio necessaria. p. 552. n. 423.
 Ex qua materia debeat esse. ibid. n. 425. & seqq.
 Deber esse mundum. p. 553. n. 428.
 Immunditia quale peccatum. ibid.
 An sit peccatum veniale contra jus naturæ attingere Corporalia ante lotionem. p. 567. n. 494.
 Post lotionem non sunt iterum benedicenda. ibid.

CORPUS.

Corpus se habet contingenter, ad quamcumque positionem partium in loco, adeoque potest esse sine illa. p. 143. n. 125.
 Solvuntur objectiones. ibid. n. 126.
 Per ly *Corpus*, nihil aliud significatur, quam materia prima

cum forma corporeitatis. p. 152. n. 166.
 Potest videri corpus quæ lucidum, non visio ejus coloris. p. 158. n. 78.
 Potest videri corpus quæ coloratum, non visio explicitè ejus substantiæ. ibid. n. 79.
 Corporis Christi duplex acceptio. p. 113. n. 147.

CREATIO.

Distinctio creationis ab eductione. p. 208. n. 72.
 An & quæ ratione creatio Deo sit propria. ibid.
 Agens creatum an & cur non possit creare. p. 214. n. 57.
 Quando Patres negant posse creaturam creare, commo- de sunt intelligendi. p. 215. n. 61.
 Creatio ut dicitur productionem ex nihilo, bifariè sumitur. p. 226. n. 109.

CREATURA.

An creatura virtute naturali possit producere novam quantitatem separatam, eamque quantitati Sacramentali annexere. p. 216. n. 64.

CRUX.

Crux collocanda in medio Altaris quando in eo celebratur. p. 556. n. 442.
 Quid sit in Altari reservetur Eucharistia? ibid. n. 446.
 Sufficere Crucifixi effigiem depictam in tabula quorundam opinio. ibid.

CULTUS DEI.

Ad quod præceptum Decalogi pertinet obligatio colendi Deum. p. 634. n. 1.
 Hoc præceptum non potest impediri pro perpetuo. ib. n. 2.
 Quando obliget. ibid.
 Præceptum divinum colendi Deum non obligat semel in septimana. p. 684. n. 247.
 Contrarium non probatur ex PP. Conc. aut Scrip. ibid. n. 246. & seqq.

D

DAMNUM.

An damnum distinguatur à præjudicio. p. 344. n. 57.

DEMON.

Dæmon videt Christum in Eucharistia, nisi à Deo impediatur. p. 195. n. 61.

DEBITUM.

Inter debita personalia paria, prius non esse præferendum posteriori ex variis juribus colligitur. p. 509. n. 226.

DECIMÆ.

Decimæ non sunt puræ elemosinæ, sed debita ex justitia naturali. p. 471. n. 62.
 Decimæ in veteri lege dicebantur pretium pro ministerio. p. 472. n. 63.

DEGRADATIO.

Clericus per degradationem realem spoliatur omni suo privilegio; adeoque iudex secularis non est merus executor sententiæ judicis Ecclesiastici. p. 411. n. 57.
 Non omnis realiter degradatus tradendus est brachio seculari. ibid. n. 38.
 Degradatio quamvis in foro externo imponatur, non tamen pro solo illo foro. p. 489. n. 139.

DEUS.

Deus potest supplere omnem causalitatem extrinsecam. p. 207. n. 9.
 Non potest supplere causalitatem materialem vel formalem in eodem genere causæ, sed solum in genere causæ efficientis. ibid. n. 10.
 Deus aliter representando rem sensui, quam à parte rei est, non intendit intellectum decipere. p. 230. n. 119.
 Minus injuriosum est Deo, nimum ampliare, quam nihil restringere ejus potentiam. p. 166. n. 199.
DIACO.

INDEX RERUM.

- Sunt plures sacrificiones, uti sunt plures consecrationes. ibid.
- EUCCHARISTIÆ MATERIA.**
- Materia remota Eucharistiæ duplex est, panis, & vinum. p. 31. n. 1.
- Panis debet esse triticus. p. 32. n. 3.
- Sufficit triticum cuiuscumque speciei. p. 33. n. 5.
- Ita subactum aquâ, & coctum igne, ut panis usualis confectur. ibid. n. 6.
- An ex amydo fieri possit panis consecrabilis. ibid. n. 8.
- Fundamenta partis affirmantis & negantis proponuntur. ibid.
- Resolutio Scoti. ibid. n. 9.
- Non vitiat materiam consecrabilem mixtio paucorum granorum alterius speciei. p. 34. n. 9.
- De necessitate panis consecrabilis non est, quod sit azymus, neque quod sit fermentatus. ibid. n. 11.
- Uterque panis proprie dicitur panis. ibid.
- De azymo probatur ex Scriptura. ibid.
- Solvitur obiectio. ibid. n. 12.
- Panis azymus simpliciter nominatur panis, cujque convenit etymologia nominis panis. ibid.
- Factum Christi non magis probat necessitatem unius, quam alterius panis. ibid. p. 13.
- Unde non negamus verè consecrare Græcos in fermentato. p. 35. n. 13.
- Est tamen necessarium ministro in Ecclesia Latina consecrare in azymo, & sic magis congrue celebratur. ibid. n. 14.
- Quomodo peccent Græci in fermentato consecrando, ostenditur ex Scoto. ibid. n. 15.
- Qui culpam contemptum, non ipsum ritum secundum se, qui formalis contemptus est peccatum mortale. ibid. n. 16.
- Præceptum de celebrando in azymo vel fermentato, non tam est personale, quam locale. p. 36. n. 18.
- Sacerdos non debet se conformare Ecclesiæ, in qua peregrinatur. ibid. n. 19.
- Multi putant nequidem posse se conformare, & quare. ibid. n. 20.
- Ritus Ecclesiæ Græcæ non pervertitur, quando Latinus in Græcia illum observat. p. 37. n. 22.
- Latinus in Græcia, aut Græcus in Latina Ecclesia habens domicilium, sequi debet ritum Ecclesiæ, in qua fixit domicilium. p. 38. n. 25.
- Probabile est, obligationem consecrandi in hac vel illa materia esse personalem. ibid.
- Dubium est, an liceat Latino consecrare in fermentato ob necessitatem. ibid. n. 26.
- Licet esset illicitum celebrare sine vestibus Sacris ad communicandum infirmum, non foret adhuc illicitum celebrare in fermentato. p. 39. n. 28.
- Neque inde sequitur indigna Sacramenti tractatio, aut ceconomiarum Ecclesiasticarum contemptus. ibid.
- Nec periculum irreverentiæ & superstitionis. ibid. n. 29.
- Materia consecrationis Sanguinis est vinum de vite. ibid. n. 30.
- Sufficit cuiuscumque sit speciei. p. 40. n. 31.
- Vinum acefens notabiliter alteratum nequit consecrari; sed si tantum acefere incipiat, & adsit necessitas. ibid. n. 32.
- Seculâ necessitate est illicitum, fortè graviter. ibid.
- Interdum graviter peccatur consecrando in pane, vel vino minis puro. ibid. n. 33.
- Vinum congelatum validè consecratur. ibid. n. 34.
- Estque simpliciter potabile, non tantum remotè, sed etiam aliquo modo proximè. p. 41. n. 34.
- Vapores non possunt primò consecrari, quia non possunt demonstrari per ly hic. ibid. n. 35.
- Distinctio inter vinum congelatum & resolutum in vapores. ibid.
- Vinum offè imbibitum potest consecrari. ibid. n. 36.
- Resolutio cupisdam casus concernentis species vi ignis in vapore resolutas. ibid. n. 37.
- Ostenditur nullum esse Sacrilegium vinum congelatum dissolvere. p. 42. n. 37.
- Qui consecrat vinum congelatum, peccat. ibid. n. 38.
- Liquor, quamdiu est in ava, non est verus potus. p. 42. n. 40.
- Neque communiter appellatur vinum, etiam forsan non differat specie physica à vino. ibid.
- Gutta vini consecrati uvæ imposita non amittit suam consecrationem. ibid. n. 41.
- An possit primò consecrari. ibid.
- An etiam succus uvæ inclusus. ibid.
- Sufficit vinum miraculosè productum: similiter vinum aquâ modicâ permixtum. p. 43. n. 42.
- Ex solo præcepto Ecclesiæ vino consecrando miscenda est in calice modicissima aqua sub gravi obligatione. ibid. n. 43.
- Mixtio aquæ etiam Græcis præscribitur ante consecrationem. p. 44. n. 45.
- Non est de necessitate Sacramenti. ibid. n. 46.
- Obicitur auctoritas D. Cypriani & Julii Pontificis. ibid. n. 47.
- Exponitur D. Cyprianus. ibid.
- Exponitur Julius Papa. p. 45. n. 49.
- Mixtio aquæ non est præcepta à Christo. ibid. n. 50.
- Obiectio ex Scriptura. ibid. n. 51.
- Solvitur. p. 46. n. 52.
- Docuit eam Christus factio suo. ibid. n. 54.
- Oportet aqua sit naturalis & modicissima. p. 47. n. 55.
- Sint libere sex aut septem stille, vel ut Lugo quinta aut sexta pars. ibid. n. 56.
- Aqua vino in calice admixta non convertitur in Sanguinem, nisi prius fuerit conversa in vinum. ibid. n. 57.
- Videtur esse opinio Innocentii III. ibid.
- Obiectio Dicastillonis diluitur. p. 48. n. 60.
- Pauli Aresii obiectio. ibid. n. 61.
- Solvitur. p. 49. n. 62.
- An dici poterit triticum vel massa cruda consecrari. ibid. n. 63.
- Non correxit Innocentius Pontifex id, quod docuerat prius tanquam Doctor privatus. ibid. n. 64.
- Conversio aquæ in vinum non est novum inventum, sed est approbata à Catechismo Pii V. ibid. n. 65.
- Perperam intelligitur Catechismus, uti etiam Innocentius de conversione morali. p. 50. n. 66.
- Exponitur sensus Gaudredi Cisterciensis Monachi. ibid. n. 68.
- Negantes immediatam conversionem, non sunt hæretici. p. 51. n. 72.
- Neque verum est, vinum transubstantiari per mixtionem Corporis Christi. p. 52. n. 73.
- Julius I. non patrocinatur Adversariis. ibid. n. 74.
- Arguitur ex Concilio Florent. ibid. n. 76.
- Responsio Adversariorum rejicitur. ibid. n. 77.
- Instantia Aresii solvitur. p. 53. n. 78.
- Obiectio Aresii ex facto Christi solvitur. ibid. n. 80.
- Adhibetur modica aqua, ut citius convertatur in vinum. ibid. n. 81.
- Cur Ecclesia ordinaverit, ut mixtio aquæ fieret tempore Oblationis. p. 54. n. 82.
- Satisfit objectioni Lugonis. ibid. n. 83.
- Satisfit responsioni Adversariorum. ibid. n. 84.
- Ad I. instantiam Aresii responsio. ibid. n. 85.
- Responsio ad 2. instantiam. p. 55. n. 86.
- Responsio ad 3. instantiam. ibid. n. 87.
- Quæ extra necessitatem sunt contra Sacramenti reverentiam, in necessitate sine irreverentiâ sæpè adhibentur. ibid.
- Exemplificatur in mixtione rei non consecratæ alicui consecratæ. ibid.
- Aquam semper manere non damnatur in cap. *Cum Martine*: neque justè damnari potest. ibid. n. 89.
- Nec inde forma consecrationis redditur quandoque falsa. p. 56. n. 90.
- Frustra recurritur ad præceptum Ecclesiæ. ibid. n. 91.
- Proponitur sententia Dicastillonis. ibid.
- Sed refutatur. ibid. n. 92.
- Non

INDEX RERUM

- Non redditur magis falsa, quam si musca cecidisset in calicem consecrandum. p. 57. n. 94.
 Nec est periculum idololatriæ. ibid. n. 95.
 Neque est periculum frangendi jejunium requisitum ad Eucharistiam. ibid. n. 96.
 Contrarium frustra conatur offendere Aresius. ibid. n. 97.
 Est frangeret jejunium naturale, id permittit Ecclesia. ibid. n. 98.
 Contrarium constat de purificatione calicis ex cap. *Ex parte*, de celebrat. Missarum. p. 58. r. 98.
 Tridentinum non agnoscat aquam tamquam essentialiam materiam. ibid. n. 99.
 Vt ad hoc Adversariorum responsiones. ibid. & seqq.
 Per panem non intelligitur aqua, quæ madefactus est, aut aer inclusus in poris, nec fursures. ibid. n. 101.
 Non est peccatum mortale, per se loquendo, consecrare panem leviter inauratum secundum Lugo. ibid.
 Qui & admittit fursures cum farina pura componere panem usalem. ibid.
 Contra arguit Auctor. p. 59. n. 102.
 Scelus nunquam asserit fursures vel aquam esse materiam consecrabilem: quem proinde male pro sua opinione citat Aresius. ibid. n. 104.
 Pervertere verba & mentem Doctoris Subr. ibid. n. 105.
 An requiratur modica aqua ad conversionem moralem. ibid.
 An requiratur, ut tempestive aqua apponatur. p. 60. n. 106.
 In majori quantitate de aqua ponere quam de vino, est permittit abusus. ibid.
 Nihil est, quod prebat aquam magis esse materiam conservationis Sanguinis, quam primæ acceptionis. p. 61. n. 109.
 Solvuntur varia argumenta. ibid. n. 110. & seqq.
 Docent multi Physici, aquam quantumcumque modicam nunquam in vinum converti. p. 62. n. 114.
 Quorum rationes refelluntur. ibid. & seqq.
 Alimentum, dum in substantiam viventis redigitur, pluribus transmutationibus opus habet; non sic aqua, dum convertitur in vinum. ibid. n. 116.
 Cur vinum inde debilitetur & cur non redeat se. ibid.
 An aqua post mixtionem possit iterum separari. ibid. n. 117.
 Ad instantiam Dicastillonis responsio. ibid. n. 118.
 Est aqua intrinseca vino converteretur immediate in sanguinem, haud equidem extrinseca. ibid.
 Diluatur objectio. p. 63. n. 119.
 Vinum convertit in se aquam. ibid.
 Quod ex verbis Aristotelis inferit Tannerus. ibid. n. 120.
 Et constat ex omni penè Ecclesiasticorum Scriptorum iudicio. ibid.
 Cui non officit paucorum Philosophorum placitum & opinio. ibid.
 Secundum Aresium desinente aqua, desinit ejus sacramentalis significatio. ibid. n. 121.
 Ad quod respondet Auctor. p. 64. n. 123.
 Falsa illatio Aresii. ibid. n. 124.
 Admixtio aque cum vino est sacramentalis. ibid. n. 125.
 Aqua panis admixta illam significationem non habet defectu institutionis. ibid.
 Dux consequentiæ Aresii invalidantur. ibid. n. 126.
 Ecclesia non præcipit appositionem aquæ post consecrationem, licet possit præcipere. p. 65. n. 128.
 Reliqua fundamenta Aresii evertuntur. ibid. n. 129. & seqq.
 Requiritur talis præsentia materię, ut non sit opus alio signo, quam *ly hoc* ad eam demonstrandam. p. 66. n. 134.
 Vasquez putat consecrari materiam à tergo existentem, modo tactu percipiatur. ibid. n. 135.
 Suarez citat Majorem, quasi teneat materiam nullo modo debere esse coram homine. p. 67. n. 135.
 Sunt qui putant materiam distantem 30. passibus non esse præsentem. ibid. n. 138.
 Sufficere putant alii distantiam 20. passuum. ibid.
 Hostię in pixide approximata sunt præsentem. ibid.
 Et secundum Bonacina latentes sub mappa, vel in Missali. ibid. n. 139.
 Contrarium est verius. ibid.
 Aliud est continens, aliud cooperens. p. 68. n. 139.
 Res longius distantes designantur non per *ly hoc*, sed per pronomen *illud*. ibid. n. 140.
 Requiritur præsentia, antequam pronuntietur *ly hoc*. ibid. n. 141.
 Hinc si sola aqua esset in calice, quamvis ante factum esset miraculose converta in vinum, non consecratur. ibid. n. 142.
 Quidam docent materiam consecrabilem potu debere percipi aliquo sensu: sed non sunt auctoritate. p. 69. n. 146.
 Ut patet ex consecratione hostiarum in pixide cooperata. ibid.
 Hęc consecratio ad summum est peccatum veniale. p. 70. n. 150.
 Requiritur aliqua sensibilitas materię, saltem majoris partis. ibid. n. 151.
 Non semper totum, quod videtur, potest consecrari. p. 71. n. 152.
 Sufficit præsentia secundum partem, ut totum consecraretur, dummodo non sit nimia distantia alteram partium. ibid.
 Difficile est assignare terminos illius præsentie vel distantie. ibid. n. 154.
 Qui ex decem hostiis præsentibus vult solum consecrare lecto, non designando illas, nullam consecratur. ibid. n. 155.
 Ut sufficit ad valorem Sacramenti intentio virtualis, ad consecrationem plurium hostiarum. p. 72. n. 156.
 Propositio cujusdam casus, qui frequenter potest accedere. ibid. n. 157.
 Resolutio ex Suariorum & Gaviano. ibid.
 Secundum Tannerum intendit Minister consecrare hostias extra aram positas in casu oblivionis & inadvertentiæ. ibid. n. 158.
 Suadet equidem, ut non distribuatur, nisi de non consecratur. ibid.
 Proponitur argumentum in contrarium. ibid. n. 159.
 Hostias extra Corporale positas tenet consecrari. p. 73. n. 159.
 An requiratur actualis determinatio materię. ibid. n. 160.
 Materia factis determinatur per intentionem vicarii. ibid.
 Et significatur per *ly hoc*, vel, *hic*, si sit posita loco obibito. ibid.
 Eadem est ratio de guttis proximè contingentibus vicarium principale & de aliis remotioribus. ibid. n. 161.
 Excipitur casus, in quo particulari intentione excluduntur. ibid. n. 162.
 Quid si Sacerdos putet nullas guttas omnino extiterunt, sive cum offert calicem, sive dum actu consecratur. ibid. n. 163.
 Nullas tunc consecrari probatur. p. 74. n. 163.
 Sed contrarium est amplectendum. ibid. n. 164.
 Non oportet ut Sacerdos possit humano modo discernere materiam consecrandam ab omni alia. ibid. n. 166.
 Adeoque si una hostia consecrata pluribus non consecratis admixta sit, possit ea excepta, quævis non sciat, quantum sit, ceteras omnes valide & licite consecrare. ibid.
 Similiter unam solum non consecratam pluribus consecratis immixtam. ibid.
 Ut & valide consecratur una ex multis, quam alius non te designat. ibid.
 Oppositum docet Lugo. ibid.
 Ex cujus doctrina quedam inferuntur. p. 75. n. 167.
 Quid faciendum, si 1000. hostiis non consecratis admixta sit una consecrata. ibid.
 Responsiones ad fundamentum & instantias Lugonesis. ibid. n. 168. & seqq.
 Gutta vini mixta speciebus consecratis potest sanctificare demonstrari. p. 76. n. 171.

INDEX RERUM.

- An etiam mixta multæ aquæ incorrupta perseverans. p. 77. n. 174.
- Parvitas vel magnitudo per se non officit consecrationi. ibid. n. 176.
- Per accidens fieri potest, ut vel minima, vel maxima materia nequeat validè consecrari. ibid.
- Proponitur controversia inter D. Bonaventuram & alios Scholasticos. ibid.
- Quantitas minima se sola insensibilis potest consecrari conjuncta aliis partibus. p. 78. n. 180.
- Separatam posse negat communior opinio. ibid. n. 181.
- Quantitas oppositam Dicastillo vocet valdè probabilem, & Tannerus probabiliorē. ibid.
- Sententia negans probatur. ibid. n. 182.
- Plus requiritur, ut aliquid consecraretur primò, quam ut consecrationem retineat. pag. 79. n. 184.
- Aliud est res sensibilis, aliud res sensibilibus præfens. ibid. n. 185.
- Diluitur objectio. ibid. n. 186.
- Minima pars panis aut vini habet rationem cibi vel potus per se loquendo. ibid.
- Quid si Deus supernaturaliter elevaret oculum consecrantis ad particulam minimam videndam, an tunc potere illam primò consecrare. ibid. n. 187.
- An particula minor minimà validè consecratur, negat Lugo, affirmat Dicastillo. ibid.
- ### EUCHARISTIAE FORMA.
- Forma consecrationis est una unitate integritatis, non indivisibilitatis. p. 80. n. 1.
- Forma consecrationis Corporis essentialiter consistit in his solis verbis: *Hæc est Corpus meum*. ibid. n. 2.
- Salvator noster ipsum consecravit verbis, quibus hodie consecrat Ecclesia. ibid.
- Frustra Christus aliis verbis, vel occultâ & aliâ extraordinariâ potestate usus fuisset. p. 81. n. 3.
- Solvuntur objectiones. ibid. n. 4.
- Afferunt Græci hæc verba, *quod pro vobis datur*, esse essentialia: sed est error in fide. ibid. n. 6.
- Dubitatur à Scoto de verbis antecedentibus, an sine illis valeat consecratio. ibid. n. 7.
- Ly mem est institutum ad significandum corpus loquentis. p. 82. n. 10.
- Per illa verba, *qui pridie &c.* narratur factum Christi. ibid.
- Quæ narratio dici potest essentialis, ut id quo, non ut id quod. ibid. n. 11.
- Communis sententia affirmat valere consecrationem sine illis. p. 83. n. 12.
- Malè citat Vasquez & Lugo Scotum pro opposita sententia. ibid. n. 13.
- Verba præcedentia spectant reductivè ad formam, non tamen tamquam pars essentialis. p. 84. n. 16.
- Objectio Lugonis recellit. ibid. n. 17.
- Communis sententia explicatur. p. 85. n. 19.
- Illæ verba, *qui pridie &c.* instituta sunt ab Ecclesia. ibid. n. 21.
- Solvitur objectio. ibid.
- Ecclesia præcepit illa verba ad expressiorem commemorationem facti Christi. ibid.
- Hæc verba, *accipite & manducate &c.* solum continent præceptum circa usum Sacramenti. p. 86. n. 24.
- Non concurrunt ad effectum hujus Sacramenti, non obstante particulâ enim. ibid.
- Quæ secundum Theologos non est de essentia formæ, sed ex præcepto adhibenda, uti & illa verba, *accipite & manducate*. ibid. n. 25.
- Ly, enim non ponitur ad significandam propositionem hypotheticam, sed ad continuandum sermonem. ibid. n. 26.
- Adeoquæ sine istis verbis, *accipite &c.* habetur sensus verborum consecrationis. p. 87. n. 26.
- Forma consecrationis Sanguinis essentialiter consistit in his solis verbis, *Hæc est calix Sanguinis mei*, aut aliis æquivalentibus. ibid. n. 27.
- Contra formam ordinariam Ecclesiæ Latine opponit Scotus praxim Græcorum. ibid.
- An verba sequentia, scilicet, *novi & æterni &c.* sint necessaria ad valorem. ibid. n. 28.
- D. Thomas docuit omnia verba usque ad illa, *hæc quod talemque &c.* esse de forma consecrationis. p. 88. n. 30.
- Sententia opposita est communior. ibid. n. 31.
- Ratio cur in forma Calicis dicatur, *qui pro vobis &c.* & non in forma Corporis, *quod pro vobis datur*. ibid. n. 33.
- Antecedenter ad verba sequentia intelligitur conversio vini in Sanguinem. p. 89. n. 34.
- Non omnia verba, quæ pertinent ad eandem orationem, sunt simpliciter necessaria ad formam. ibid. n. 35.
- Ostenditur exemplo, propositionem posse habere perfectum sentium ante prolationem omnium verborum. ibid. n. 37.
- Ad objectionem respondetur. p. 90. n. 40.
- Prolatis illis verbis, *Hæc est Sanguis meus*, propositio erit falsa, si non sit ibi Sanguis. ibid.
- His verò prolatis: *Ego te baptizo*, habetur quidem veritas propositionis, non tamen effectus Sacramentalis, qui pendet ab institutione Christi. ibid. n. 41.
- Idem apparet in Sacramento Matrimonii. ibid.
- Verba Eucharistiæ idem significant & naturaliter & Sacramentaliter. ibid. n. 42.
- Excitatur secunda ratio D. Thomæ, quæ non convincit. p. 91. n. 44.
- Assignatur forma necessaria necessitate præcepti. ibid.
- Respondetur ad tertiam rationem D. Thomæ. ibid. n. 45.
- Ly *Novum Testamentum*, ellò concurreret ad effectum, si interponeretur, sedis tamen, si postponatur. ibid.
- Abique illis verbis, *Novum Testamentum*, secundum Lugo non satis significatur sensus formæ. ibid. n. 46.
- Forma S. Lucae valida est. p. 92. n. 47.
- Ly *Novum Testamentum*, etiam interpositum verbis essentialibus, impertinens est ad significationem Sacramentalem. ibid. n. 49.
- Nec potest dici pars integralis Sacramenti. ibid. n. 50.
- Quid si Sacerdos moeretur ante prolationem omnium verborum formæ ordinariæ. p. 93. n. 54.
- Resolvit Doctor Subtilis, non esse iteranda verba sive absolute, sive sub conditione. ibid.
- Respondetur ad quandam objectionem. p. 94. n. 55.
- Proponitur casus notabilis. ibid. n. 56.
- Materiam dubiè consecratam non esse semper servandam, docet Scotus. ibid.
- Impugnatur sufficientia formæ communis ex his verbis, quibus utuntur Græci: *Emittite spiritum tuum &c.* ibid. n. 57.
- Respondetur. ibid. n. 58. & seqq.
- Verba consecrationis tantum dici recitativè censuit Innocent. III. cui multi subscribunt. p. 95. n. 62.
- Potuit Christus sic instituisse. ibid.
- Attamen non sic instituisse, est communior & probabilior sententia, quæ variè probatur. ibid. n. 63. & seqq.
- Aliqui putant illa verba, *qui pro vobis &c.* solum referri ad oblationem Christi incurrentem. p. 98. n. 77.
- Alii solum proferri recitativè, uti etiam Ly enim, item *accipite &c.* ibid.
- Probabile est, hæc ultima verba etiam proferri significativè. ibid.
- Videtur sententia Ambrosii & Paschasii, item Eusebii Emisiani. ibid. n. 78.
- Aliquot objectiones solvuntur. ibid. n. 80. & seqq.
- Potuit Christus consecrare ante prolationem aliquorum verborum: sed tamen in consecrando adhibuit verba, quæ fuerunt absoluta, antequam Discipulis acciperent panem. p. 99. n. 83.
- Verba sic accipiuntur significativè, ut etiam recitativè sumantur. ibid. n. 84.

T e t t e
Non

INDEX RERUM.

- Non est necesse ad valorem narrari factum Christi. p. 109. n. 101.
 ibid.
- Non est impossibile eadem verba in eodem ore simul esse recitativa & significativa, ut exemplificatur. p. 109. n. 101.
 n. 85.
- Sacerdos verba consecrationis profert intentione virtualiter duplici, unâ significativâ, alterâ recitativâ. p. 109. n. 101.
 ibid. n. 86.
- Objicitur & explicatur auctoritas D. Ambrosii. p. 100. n. 88.
- Voces, *hoc* & *hic* tenent se in propositione ex parte subjecti, ut pater ex communi modo loquendi. p. 100. n. 88.
 ibid. n. 90.
- Hæc forma, *Corpus meum est hoc*, æquivaleret ordinariæ. p. 100. n. 88.
 ibid.
- Quandonam *ly hoc* & *hic* sumantur substantivè, & quandonam adjectivè. p. 101. n. 91.
- Sumuntur hic substantivè. p. 101. n. 91.
- Ly hoc* demonstrat singulare entis. p. 101. n. 91.
- Vaquez docet, voces illas poni adjectivè. p. 102. n. 96.
- Objectio ex Tridentino. p. 102. n. 96.
- Responsio Vaquez & probatio ejus à simili. p. 102. n. 96.
- Scotus docet adjectivum masculinum per se positum aliquando sumi substantivè. p. 102. n. 96.
- Sententia Vaquez non est improbabilis. p. 102. n. 96.
- Modus explicandi Scoti apparet satis expeditus. p. 102. n. 96.
- Secundum quem *ly hoc* & *hic* demonstrant ad intellectum Corpus & Sanguinem; ad sensum autem ipsas species. p. 102. n. 96.
- Ex quo colligitur valere hæc formam, *Hoc est Sanguis meus*, prout legit S. Cyprianus, estque sententia Cornelii Jansenii. p. 103. n. 100.
- Juxta quem frequenter *hic* ponitur pro *hoc*. p. 103. n. 100.
- Sed contra opponit Vaquez. p. 103. n. 100.
- Cui respondetur. p. 103. n. 100.
- Pet *ly ens* intelligit Scotus suppositum entis. p. 103. n. 100.
- Si quis diceret *ly hoc* significare aliquid individuum genericum magis strictum, nullum inconveniens. p. 103. n. 100.
- Si poneretur loco, *hoc*, adverbium, *hic*, non valeret forma; aliud esset si *ly hic* sumatur nominaliter. p. 104. n. 105.
- Quòd *ly hoc* & *hic* sumantur substantivè, probatur ex Hiquæo. p. 104. n. 105.
- Proponitur difficultas notabilis cum Hæreticis, à qua aliqui se facile expediunt. p. 104. n. 105.
- Conjunctio, est in forma consecrationis Corporis significat identitatem inter subjectum demonstratum per pronomen, *hoc*, & prædicatum, *Corpus meum*. p. 104. n. 105.
- Similiter in forma consecrationis Calicis significat identitatem inter subjectum demonstratum per pronomen, *hic*, & prædicatum, *Calix Sanguinis mei*, vel, *Sanguis meus*. p. 104. n. 105.
- Illam identitatem significat præcise pro instanti completa prolationis orationis. p. 104. n. 105.
- Quando forma consecrationis completa significet. p. 106. n. 114.
- Speculativè loquendo & secundum primævam vocum institutionem copula, est, significat connexionem extremorum pro aliquo instanti suæ prolationis. p. 106. n. 114.
- Forma consecrationis potest esse falsa secundum primævam vocum institutionem, & vera ex intentione proferentis. p. 107. n. 120.
- Scotus citatur ab aliquibus, quasi assertivè docuisset, formam consecrationis in rigore sermonis non esse veram, sed perperam, ut ostenditur. p. 107. n. 120.
- Forma consecrationis operatur ut significativa, non ut vera. p. 108. n. 124. & seq.
- Solvuntur objectiones. p. 108. n. 124. & seq.
- Verba consecrationis in eodem instanti temporis efficiunt id, quod significant, neque aliud voluit Trident. sess. 13. c. 4. p. 108. n. 124. & seq.
- Causa conversionis est significatio. p. 109. n. 101.
- Potest esse conversio, licet oratio non esset significativa. p. 109. n. 101.
- Si loco, est substitutum verbum, *hic*, aut, *transi*, non valeret consecratio. p. 109. n. 101.
- Sententia D. Bonav. quòd *ly est* non significet identitatem, sed transitum. p. 109. n. 101.
- Non repugnat Concil. Trident. sess. 13. c. 4. p. 109. n. 101.
- Si *ly est* simpliciter omitteretur, non valeret consecratio. p. 109. n. 101.
- Solvuntur aliquæ objectiones. p. 109. n. 101.
- An valeat illa forma: *Ecce Corpus meum*. p. 109. n. 101.
- Ly Corpus* significat compositum ex materia & forma corporicitatis. p. 109. n. 101.
- Per compositum ex materia & forma corporicitatis intelligitur compositum ex carne, ossibus &c. p. 111. n. 141.
- An per corpus intelligi possit materia prima cum anima. p. 112. n. 142.
- Impugnatur sententia affirmans, & negans probatur ex Tridentino. p. 112. n. 142.
- Per *ly Corpus* non potest significari sola materia prima. p. 112. n. 142.
- Improbatur sententia docens significatum corporis esse materiam primam cum accidentibus. p. 112. n. 142.
- Sententia Ægidii latè improbat à Scoto. p. 112. n. 142.
- Duplex acceptio Corporis. p. 112. n. 142.
- In tridno mortis fuisse Corpus sine Sanguine sub speciebus. p. 112. n. 142.
- Item sine anima, non tamen sine forma substantiali. p. 112. n. 142.
- An illa fuisse forma eadem veris. p. 112. n. 142.
- Mutatur essentialiter forma, & loco *ly Corpus*, ponatur *ly Caro*. p. 112. n. 142.
- Solutio objectionis. p. 112. n. 142.
- Ly Caro* accipitur aliquando pro toto corpore. p. 112. n. 142.
- Datur ratio, quare in forma communi ponatur *calix*. p. 114. n. 151.
- Quomodo resolvenda illa verba, *Calix Sanguinis mei*. p. 114. n. 151.
- Oraverit peccaret, qui illas voces mutaret in *ly Sanguis meus*. p. 114. n. 151.
- Uti & qui diceret, *Hoc est Corpus Christi*, vel, *Hic est calix Sanguinis Christi*. p. 114. n. 151.
- An talis consecratio valeret. p. 114. n. 151.
- Ly Enim*, ponitur ad continuationem verborum, & ad significandum causam verborum præcedentium, *Accipite* &c. p. 114. n. 151.
- Ejus omisso seculo contemptu non est mortale peccatum. p. 114. n. 151.
- Quis sit sensus istorum verborum, *Novi & veteris* &c. p. 114. n. 151.

EUCCHARISTICA CHRISTI PRÆSENTIA.

- In Sanctissimo Eucharistie Sacramento verè realiter & substantialiter continetur Corpus Christi. p. 114. n. 151.
- Probatur à Scoto ex Scriptura, quæ non potest figuratè intelligi. p. 116. n. 6. & seq.
- Objectio ex D. August. solvitur. p. 116. n. 6. & seq.
- Varie expositiones formæ verborum: *Hoc est Corpus meum*. p. 120. n. 23.
- Quas omnes clarè evertit & destruxit S. August. p. 116. n. 6.
- Varie objectiones hæreticorum solvuntur. p. 116. n. 6. & seq.
- Signa diversa ex quibus colligitur Scripturam aliquam esse propriè intelligendam. p. 122. n. 31.
- Christus nunquam protulit nomen *Corpus*, nisi propriè. p. 122. n. 31.
- Ly Meum* est exclusivum metaphorarum. p. 122. n. 31.
- Nec refert quòd alicubi *ly est*, sumatur pro *significatio*. p. 122. n. 31.

INDEX RERUM.

- Uti nec obstant hæc verba, *Hoc facite* &c. *ibid.*
 Eucharistia vocatur panis & vinum ratione specierum. p. 123. n. 34.
 Veritas Catholica confirmatur ex Apostolo I. Cor. 10. *ibid.* n. 35.
 Explicatur Patres in speciem tantum contrarii. p. 125. n. 46.
 Christus est præsens in Eucharistia, etiam ante usum. p. 126. n. 50.
- EUCCHARISTICA TRANS-
SUBSTANTIATIO.**
- Transubstantiatio panis & vini in Corpus & Sanguinem Christi, manentibus dumtaxat speciebus, fide certa est. p. 126. n. 51.
 Probationes ex Scoto. *ibid.* n. 52.
 Vasquez falsè insinuat Scotum ignorantè in Patribus & Traditione. p. 127. n. 53.
 Alia calumnia Soti rejicitur. *ibid.* n. 54. & seq.
 Non manet in Eucharistia materia prima panis aut forma substantialis, neque existentia. p. 129. n. 62.
 Rejicitur error supponentium, non converti panem & vinum secundum eam partem, quæ sumenda est à peccatore. *ibid.* n. 64.
 Uti & illorum, qui dicunt redire substantiam panis, quando indigni communicant. *ibid.*
 Item opinio ponentium unionem hypostaticam inter panem & Corpus Christi vel divinitatem. *ibid.*
 Diluuntur objectiones impanatorum. *ibid.* n. 65. & seqq.
 In toto rigore hæc propositio non est vera, quod prius erat panis, nunc est Corpus Christi. pag. 150. n. 69.
 Respondetur ad objectionem D. Ambrosii auctoritatem. p. 131. n. 70.
 Uti & alii objectioni ex abjuracione Berengarii petita. *ibid.* n. 71.
 Panis Eucharisticus frangitur ratione specierum, sub quibus verè realiter ac substantialiter Corpus Christi continetur, & non amplius substantia panis, ita Christo volentè & instituentè. *ibid.* n. 72.
 Transubstantiatio ex solo sensu speculativo formæ non demonstratur. *ibid.* n. 73.
 Aliud est considerando sensum præcticum, qui secundum modernam institutionem est conversivus. *ibid.* n. 74.
 Etiam in sensu speculativo *ly hoc* non necessariò demonstrat panem. p. 132. n. 74.
ly hic determinatè supponens pro solo Sanguine non negat præsentiam vini. *ibid.* n. 76.
ly hoc & hic non semper significant totam substantiam contentam sub speciebus. *ibid.*
 Magis connaturaliter demonstraretur substantia vini, quàm Sanguinis, si diceretur, *Hæc est substantia*, *ibid.* n. 77.
 Hæc propositiones æquivalent, *Hoc est Corpus Christi, & Corpus Christi est præsens sub speciebus*, p. 133. n. 77.
 Argumentum contrarium Lugonis rejicitur. *ibid.* n. 78.
 Corpus Christi est significatum præstantiòs, substantia panis connaturaliùs. *ibid.* n. 79.
 Non later sub accidentibus substantia panis aut Corpus Christi, uti later aurum in bursa, aut vinum in vase. *ibid.* n. 80.
 Per accidentia vas significari potest, tam propria quàm aliena substantia. *ibid.*
 Responso Dicaillonis ex Vasquezio rejicitur. *ibid.* n. 81.
 De corpore obfesso à Dæmone rectè dicitur, *Hic est Dæmon*. *ibid.*
 Rejicitur alia responso Dicaillonis. *ibid.* n. 82.
 Corpus & Sanguis Christi sunt sensibilia per verba consecrationis. *ibid.*
- Quæ potuerunt institui, ut significarent præsentiam Corporis sine transubstantiatione. p. 134. n. 83.
 Transubstantiatio probatur ex institutione Christi. *ibid.* n. 84.
 Quam Tridentinum declarat ex verbis Christi. *ibid.*
 Non est idem articulus fidei præsentia & transubstantiatio. *ibid.*
 Ab initio Ecclesiæ non fuit ita manifestè credita transubstantiatio, sicut præsentia. *ibid.* n. 85.
 Ad objectionem ex D. Thoma respondet Scotus, ex præsentia panis nullum sequi periculum idololatricæ, nequidem apud simplices. *ibid.* n. 86.
 Uti nec modò committitur idololatria, si aqua ante consecrationem non fuerit in vinum conversa. *ibid.*
 Variæ objectiones solvuntur à Scoto. p. 135. n. 87. & seq.
 Scotus distinguit inter hæc verba, *Hic est Corpus meum, & Hoc est Corpus meum*. *ibid.* n. 90.
 An panis dicatur annihilari. *ibid.* n. 91.
 Ratio affirmandi, & ratio negandi. *ibid.* n. 92.
 Desitio panis potest simpliciter & absolute dici annihilatio. p. 136. n. 93.
 Lugo asserit substantiam panis non annihilari. *ibid.* n. 94.
 Scotus videtur problematicus. *ibid.*
 Probationi Lugonis respondetur. *ibid.* n. 95.
 Quare desitio formæ equi, quando non succedit alia, potius sit corruptio quàm annihilatio. *ibid.* n. 96.
 Alia Lugonis probatio diluitur. *ibid.*
 Ejusdem Auctoris illationi vel probationi respondetur ex Doctore subtili. *ibid.* n. 97.
 Quid sit transubstantiatio & qualiter à generatione substantiali distinguatur. p. 137. n. 98. Item p. 143. n. 127.
 An sit mutatio. p. 137. n. 98.
 Non est eodem modo argumentandum de conversione Eucharistica & aliis naturalibus. *ibid.* n. 99.
 In qualibet conversione est duplex terminus. *ibid.* n. 100.
 Quid requiratur, ut forma ligni dicatur converti in formam ignis. *ibid.*
 Deitas non potest converti in creaturam. p. 138. n. 101.
 Quodlibet creatum potest converti in quodlibet. *ibid.* n. 102.
 Non requiritur, ut terminus formalis ad quem de novo incipiat habere esse. *ibid.* n. 103.
 Terminus totalis ad quem debet incipere esse. *ibid.*
 Ad transubstantiationem non requiritur nova corporis & sanguinis productio. *ibid.* n. 104.
 Potest dari conversio substantialis absque productione termini formalis ad quem. *ibid.* n. 105.
 Conversio vocatur substantialis à termino, qui introducit. *ibid.* n. 106.
 Conversio aliquando unum terminum denominat productum, alterum verò succedentem. pag. 139. n. 107.
 Secundum Scotum duæ mutationes concomitantur transubstantiationem, una positiva, altera negativa. *ibid.* n. 108.
 Neutra est inter substantias ut terminos formales & productos. *ibid.*
 Duplex est transubstantiatio juxta Scotum, una translativa, altera productiva. *ibid.*
 Utraque consistit inter terminos positivos, qui sunt substantiæ. *ibid.* n. 109.
 Per ipsam formaliter nihil de novo producitur, sed per mutationem in ipsa inclusam producitur præsentia. *ibid.* n. 110.
 Solvuntur diversæ objectiones ex Scoto. *ibid.* & seq.
 Per solam actionem adductivam facillimè explicatur mysterium conversionis Sacramentalis. p. 140. n. 112.

INDEX RERUM.

Nova productio fundata non est in auctoritate aut ratione. ibid. n. 113.
 Quid significet *ly De ibi*. *De pane sit caro Christi*. ibid. n. 114.
 Quid *ly Ex ibi*. *Ex pane sit caro Christi*. ibid. n. 115.
 Magis proprie dicitur, *De pane*, quam *Ex pane sit Corpus Christi*. ibid.
 Hæc conversio non verè significatur per verbum *ostendi*, *posse*, vel *possibile*. ibid. n. 116.
 Bono sensu explicanda est hæc propositio, *Panis mutatur in Corpus*. p. 141. n. 117.
 Ostenditur Tridentinum non favere novæ productioni, neque verba Christi, *Hoc est Corpus meum*. ibid. n. 119.
 Sola realis existentia sub speciebus est significatum formale. ibid. n. 120.
 Solvitur objectio. ibid. n. 121.
 Quare potius Christus in Cana Galilææ produxit novum vinum, quam in Eucharistia producat de novo suum Corpus. p. 142. n. 122.
 An ad transubstantiationem sufficiat adductio. ibid. n. 123.
 Proponitur sententia Scoti. p. 143. n. 129. & seqq.
 Proponitur sententia Divi Thomæ. p. 145. n. 135.
 Inter illam & sententiam Scoti malè distinxit Dica-
 stillo. ibid.
 An Divus Thomas præter præsentiam admisserit aliam
 unionem. ibid. n. 136.
 Tantùm voluit Corpus Christi non esse in hoc Sacra-
 mento circumscriptivè, imò nec definitivè, cui per
 omnia consonat D. Subtilis. ibid. n. 137.
 Præter præsentiam seu præsentialem non requiritur
 alia unio. p. 146. n. 138.
 Illa præsentia est supernaturalis, fortè etiam quoad sub-
 stantiam. ibid. n. 139.
 Solvitur objectio. ibid.
 In quo consistat illa supernaturalitas. ibid.
 Non repugnat naturaliter cuicumque alteri. ibid. n. 140.
 Responso ad objectionem. ibid. n. 141.
 Præsentia sacramentalis non repugnat circumscriptivè,
 quam Corpus Christi habet in cælo. ibid.
 Sententia Regii. p. 147. n. 145.
 Lugo continentiam Corporis Christi sub speciebus re-
 fundit in actionem quandam effectivam, quæ
 Corpus Christi loco panis sustentat accidentia in
 genere cause efficientis. ibid. n. 146.
 Contra quem dicendi modum ponitur difficultas. ibid. n. 147.
 Illam resolvit addendo illi causalitati alligationem cor-
 poris ad species. ibid.
 Sed hæc magis difficile reddunt hoc mysterium, quod
 in sententia Scoti satis faciliter explicatur. p. 148. n. 148.
 In qua Sacerdos deserit Eucharistiam, id est, species
 consecratas, & movet Corpus Christi, sed mora-
 liter tantùm. ibid. n. 149.
 Si Angelus localiter penetraretur cum speciebus, cum
 voluntate non recedendi ab eis, bene diceretur,
Hoc est Angelus. ibid. n. 150.
 Ut visus status Christi aut Cæsaris bene dicitur, *Hoc est
 Christus aut Cæsar*. ibid.
 Ut sit vera conversio, sufficit quòd Corpus Christi sub-
 stet accidentibus moraliter. ibid. n. 151.
 Ex quo varia deducuntur. p. 149. n. 152.
 Non est quærenda repugnantia naturalis, ubi est con-
 versio supernaturalis. ibid. n. 153.
 Ratio quare aliqui requirant unionem realem. ibid. n. 154.
 Corpus Christi succedit in locum panis, sed non
 cum simili planè modo & prioritate naturæ. ibid.
 Aliqui Scotiæ admittunt duplicem præsentiam Christi
 in Sacramento. ibid. n. 155.
 Ad veram conversionem substantiæ panis in Corpus
 Christi non est necessaria nova ejusdem productio.
p. 150. n. 156.

Corpus Christi existit inseparabiliter & penetrativè sub
 speciebus. ibid. n. 157.
 In qualibet specie est totus Christus secundum Corpus
 Sanguinem, animam & divinitatem. p. 151. n. 163.
 Solveretur unio hypostatica, si divinitas non esset in
 Sacramento. p. 152. n. 164.
 Quidnam censetur poni in Sacramento ex vi verba-
 rum. ibid. n. 166.
 Omnes illæ partes Corporis, quæ de factis sunt in Cor-
 pore Christi glorioso, sunt vi verborum in Sacra-
 mento. ibid. n. 168.
 Ex vi verborum sub speciebus vini ponitur solus ille San-
 guis, quem Christus habet in Cælo. p. 153. n. 169.
 Sufficit ad veritatem forme, quòd Sanguis ille, qui ho-
 die ponitur, vel ante passionem ponbatur, fuerit
 effusus moraliter. ibid.
 In triduo mortis fuisse postus etiam ille, qui non erat in
 Corpore. ibid. n. 170.
 In Eucharistia aliqua ponuntur per concomitantiam.
p. 154. n. 173.
 Naturaliter congruit, ut ubicumque sit Corpus vivam,
 etiam sit anima & Sanguis. ibid. n. 174.
 Quid dicendum de divinitate. ibid.
 Corpus Christi in singulis partibus hostiæ existit tam-
 quam in loco adæquato. p. 159. n. 185.
 Corpus in Eucharistia non continet tamquam partes,
 animam, nec accidentia, sed neque Sanguinem.
p. 161. n. 203.
 Omnia illa ponuntur per concomitantiam in Sacramen-
 to, quæ spectant ad Christi integritatem, & tamen
 non ponuntur ex vi verborum. ibid. n. 205.
 Eadem qualitas insuit Corpori & anime Christi in Eu-
 charistia, quæ insuit in existentia naturali. ibid.
 Ad primam objectionem responso ex Scoto. ibid. n. 207.
 Potest aliquid esse, ubi prius non fuit, tamen nihil con-
 verteratur in ipsam, ut dilucide probat Scotus. ibid.
 Quem impugnat Regius. p. 162. n. 208.
 Sed ipsius argumenta solvit Auctor, & rejuvat ex Scoto.
ibid. n. 209.
 Aliæ objectiones solvit ex Scoto. ibid. n. 211. & seqq.
 Totus & integer Christus est sub quavis specie parte post
 divisionem. p. 167. n. 234. & seqq.
 Divisa hostia Christus non dividitur. ibid. n. 235.
 Quod ante divisionem totus Christus existat sub quavis
 specie parte, aliquibus non apparet factis experientie
 revelatum. p. 168. n. 236.
 Est equidem commune Theologorum assertum, quòd
 diversimodè probatur. ibid. & seqq.
 Existit totus Christus sub omnibus illis particulis, sub
 quibus fuit substantia panis. ibid. n. 239.
 Ad argumentum in contrariis variè respondetur. ib. & seqq.
 Christus est præsens semel totaliter & pluries partialiter.
p. 169. n. 240.
 Christus est sub indivisibilibus speciebus, si ex illis solis
 continuum componatur. ibid. n. 243.
 Sed quid si ex partibus divisibilibus in infinitum. ibid.
 Sententiam negantem adscribit Scoto Hiquerus, quæ
 variè probatur. p. 170. n. 244.
 Respondetur ad singulas probationes. p. 170. n. 244.
 Explicatur Scoto, quòd non fuerit locus ex propria
 sententia, sed solum argumentando ad hominem.
ibid. n. 245.
 Probatur sententia Auctoris, & confirmatur. ibid. n. 246.
 Responso quædam dicitur ad oppositum. ibid. n. 247.
 Indivisibilia per se primò nequeunt consecrari, nec ita
 parata per possibile vel impossibile consecrationem
 retinerent. ibid. n. 248.
 Discrimen inter instans temporis & indivisibile super-
 ficiei rejicitur. ibid. n. 248.
 Corpus Christi non est sub speciebus tamquam locum
 in loco. ibid.
 Modus sacramentalis non dependet à modo naturali.
p. 171. n. 250.
 Triplex existentia, simpliciter, sub modo naturali, &
 sub modo sacramentali. ibid. n. 251.
Ponit

INDEX RERUM.

- Potius Christus prius sacramentaliter existere, quam circumscriptivè. *ibid.* n. 253.
 Probatur & confirmatur ex Scoto. p. 172. n. 253.
 Hanc doctrinam amplectitur Suarez, Vasquez & plerique recentiores impugnant eandem Caietano. *ibid.* n. 254.
 Sed falso fundamento, ut ostenditur ex verbis Scoti. *ibid.* n. 255.
 Non potest corpus in diversis ubi esse animatum & inanimatum. *ibid.*
 Per destinationem totius existentis intelligitur definitio modi, qui est respectus extrinsecus. *ibid.* n. 256.
 Præsentia sacramentalis Corporis Christi necessarîo supponit naturale esse ejusdem, quod Scotus nunquam negavit. p. 173. n. 256.
 Si Corpus tantum foret in Eucharistia, ita verum esse ibi haberet, sicut in cælo. *ibid.* n. 257.
 Corpus Christi habet se ad præsentiam naturalem & sacramentalem tanquam ad duos respectus disparatos. *ibid.* n. 258.
 Præsentia sacramentalis ante Incarnationem fuisset præsentia Corporis Christi realiter & simpliciter existentis. *ibid.*
 Per Incarnationem non intelligitur unio Verbi cum Humanitate, sed conceptio ejus & formatio ex Virgine. *ibid.* n. 259.
 Duplex objectio solvitur à Scoto. *ibid.* n. 260.
 Inceptio simpliciter est acceptio non tantum esse simpliciter, sed primi esse. p. 174. n. 260.
 Duplex instantia, ad quam respondet Meurisse. *ibid.* n. 261.
 Hiquæus dicit, quòd fuisset formatio Corporis secundum quid. *ibid.*
 Unde D. Virgo non fuisset Mater saltem in fieri. *ibid.* n. 262.
 Meurisse putat, quòd fuisset Mater. *ibid.*
 Objectioni ex Scoto respondet Meurisse. *ibid.* n. 263.
 Alia objectio. *ibid.* n. 264.
 Secundum aliquos præsentia sacramentalis nequidem de facto dependet à naturali. p. 175. n. 264.
 Solvuntur objectiones *ibid.* n. 265. & seq.
- EUCCHARISTICÆ ACTIONES,
ET PASSIONES.**
- Esse Eucharisticum sequitur actio & passio Eucharistica. p. 181. n. 1.
 Duobus modis aliquid inest Christo in Sacramento, primo videlicet, & concomitanter. *ibid.*
 Concomitanter inest omnis operatio immanens, quæ primò inest in cælo. *ibid.* n. 2.
 An concomitanter inest impetus, quo Corpus Christi in cælo impellitur? p. 182. n. 3.
 Responso negativa impugnat. *ibid.*
 Responso affirmativa. *ibid.*
 Sensatio externa requirit præsentiam objecti, ubi primò elicitur, secus ubi concomitanter ponitur. p. 183. n. 7.
 Si tamen desineret in cælo secundum modum naturalem essendi, qualitas illa in Eucharistia nihil operaretur. *ibid.* n. 8.
 Fieri operationis distinguitur à facto esse. *ibid.* n. 9.
 Tamen actio non ponetur in Sacramento, foret tamen ibi ipse actus. *ibid.*
 Objectio solvitur ab Hiquæo. *ibid.* n. 10.
 Manente visione in cælo, erit etiam concomitanter in Sacramento quoad attingentiam objecti. *ibid.* n. 11.
 Non requiritur objectum in debita proportionem præsens ad actum sentiendi, nisi ubi objectum est causa sensationis. p. 184. n. 11.
 Modus quantitativus requiritur in organo ad hoc, ut primò in fiat sensatio. *ibid.* n. 12.
 Christo in Sacramento primò inest intellectus à phantasmate independens. *ibid.* n. 13.
 Animæ Christi sunt aliqua intelligibilia ut hic præsentia. *ibid.*
 Quid dicendum de intellectione à phantasmate dependente. *ibid.* n. 14.
 Suarez negat illam primò inesse, nisi in cælo habeat actum phantasmæ. *ibid.* n. 15.
 Potest supernaturaliter inesse omnis sensatio Christo ut existit in Sacramento. *ibid.* n. 16.
 An etiam naturaliter & sine novo miraculo. *ibid.*
 Communior sententia negat cum Scoto defectu modi quantitativi ipsius organi & approximationis localis ad passum. p. 185. n. 17.
 Localem extensionem potentie requiri negant Nominales citati apud Vasquez. *ibid.* n. 18.
 Eorum fundamenta. *ibid.*
 Responso Vasquezii rejiciuntur. *ibid.* n. 19. & seq.
 Christus in Eucharistia non potest uti aliqua potentia activa corporea. p. 187. n. 27.
 Potest agere Christus ut in Sacramento in passum extensionem actione spirituali. *ibid.* n. 29.
 Suarez magis dubitat de actione Corporis Christi in Eucharistia, quam de passione. p. 188. n. 35.
 Hiquæus asserit utrumque esse concedendum vel negandum. *ibid.* n. 36.
 Communis opinio utrumque negat Corpori indivisibiliter existentem. p. 189. n. 36.
 Solvitur objectio. *ibid.* n. 37.
 Corpus Christi ut in Eucharistia non potest moveri primò naturaliter, bene supernaturaliter. *ibid.* n. 38.
 Potest virtus divina omnem formam imprimere passio, cujus passum est receptivum. *ibid.* n. 19.
 Corpus Christi in Eucharistia movetur primò motu extensivè sumpto. *ibid.*
 A nullo agente creato movetur Corpus Christi, ut hic propriè localiter. p. 190. n. 40.
 An possit moveri ad novam præsentiam sacramentalem per se vel per accidens. *ibid.*
 Negat Scotus. *ibid.* n. 41.
 Multi putant Corpus Christi moveri per accidens à Sacerdote, ut movetur grave existens in navi ad motum navis. *ibid.* n. 43.
 Responso Scoti. *ibid.*
 Movens unum conjunctorum, non movet alterum, si per actum voluntatis sint connexa. *ibid.*
 Diluuntur varie objectiones & instantie. p. 191. n. 45. & seq.
 Secunda præsentia Corporis Christi non est minus supernaturalis, quam prima. p. 192. n. 49.
 Intellectus noster pro statu vite nequit intuitivè videre Christi Corpus ut ibi existens. *ibid.* n. 51.
 Secus intellectus sensibilibus non alligatus. *ibid.* n. 52.
 Putat Dicastillo Scotum docuisse nil creatum esse quoad substantiam supernaturalem, sed gravissime errat, ut varè ostenditur. p. 193. n. 54.
 An secundum Scotum præsentia sacramentalis sit intrinsecè supernaturalis. *ibid.* n. 56.
 Illuminatio cæci non est alia in se, tamen à solo Deo proveniat. p. 194. n. 57.
 Solvitur objectio. *ibid.*
 Ens in se supernaturale est intra limites objecti adæquati naturalis intuitionis intellectus creati. *ibid.* n. 58.
 Gratis infertur ex improducibilitate incognoscibilitas & inappetibilitas. *ibid.* n. 59.
 Satisfit objectionibus. p. 195. n. 61. & seq.
 Christus potest videri in Eucharistia absque eo, quòd videretur ejus præsentia. *ibid.* n. 64.
 Solvuntur objectiones. *ibid.* n. 65. & seq.
 Nominales putant posse videri naturaliter Corpus Christi prout est in Sacramento, eò quòd sit lucidum & coloratum. p. 196. n. 67.
 Non debet videri modus existendi indivisibiliter ad hoc, ut ipsum Corpus videatur. *ibid.* n. 68.
 Varie objectiones & instantie discutuntur. *ibid.* & seq.
 Potest Deus causare visionem Corporis in Eucharistia in quocumque oculo. p. 297. n. 74.
Talis

INDEX RERUM.

Talis visio non esset Corporis ut hic : cum ut hic Corpus non possit debite approximari organo. p. 198. n. 75.
 An visio Corporis ut hic implicet. ibid.
 Non potest presentia sacramentalis ne quidem supernaturaliter videri. p. 199. n. 81.
 Nequit videri Christus materialiter quia totus sub tota specie & sub qualibet parte speciei. ibid. n. 82.
 Posset videri specificative, ut est primum in toto ambitu hostie. ibid.
 Cur neget Scotus oculum corporeum posse cernere Christum prout est in Sacramento. ibid. n. 83.
 Objectio solvitur ex Scoto. p. 200. n. 83.
 Quare oculi non gloriosi, eadem est ratio gloriosi. ibid. n. 85.

EUCCHARISTICÆ SPECIES.

Species Eucharisticæ sunt accidentia realia, ut probatur ex Concilio Constantensi. p. 200. n. 1.
 Ratio quare Wicleff negaverit manere accidentia sine subiecto in Eucharistia. ibid. n. 2.
 Auctoritas D. Anselmi. p. 201. n. 3.
 Accidentia Eucharistica non existunt subiective in aliqua substantia, nequidem in aere circumstante. ibid. n. 4.
 Remanere aliqua accidentia, & fides docet & experientia. p. 202. n. 5.
 An maneat accidentia insensibilia. ibid.
 Accidentia respectiva, in substantia panis & vini immediate fundata, non remanent. ibid.
 Remanentia post consecrationem, si sint respectiva, existunt in subiecto. ibid. n. 6.
 Probatio ex Scoto cum exemplis. ibid.
 Objectio cum instantia solvitur ex Scoto. ibid. n. 7. & 8.
 An accidentia absoluta existant sine subiecto accidentali. ibid. n. 9.
 Probabile est omnes qualitates esse in hoc Sacramento sine omni subiecto, etiam accidentali. p. 203. n. 11.
 Quamquam admittitur quantitas realiter distincta, nondum constat an in illa subiectentur alia accidentia. p. 204. n. 17.
 Lugo putat non improbabile ea subiectari immediate in ipsa substantia. ibid.
 An sic multiplicentur miracula sine necessitate. ibid. n. 18.
 Lugo putat concedendum esse accidentia illa manere in quantitate, ut in subiecto immediato. ibid.
 Quo modo plura ita facilius explicantur citra miraculum. p. 205. n. 19.
 Proponitur sententia, quæ docet qualitates subiectari in forma, aut in composito. ibid.
 Accidentia Eucharistica habent suam extensionem & impenetrabilitatem vel à quantitate realiter distincta, vel à se ipsis. p. 206. n. 23.
 Disposuit Deus multa facere immediate circa accidentia, quæ fieri nequeunt virtute creatâ. ibid. n. 24.
 Accidentia in Eucharistia existunt propria existentia. ibid. n. 25.
 Non est improbabile accidentia in Eucharistia existere sine potentiori Dei influxu. p. 208. n. 31.
 Solvuntur objectiones. ibid. n. 32. & seqq.
 Accidentia separata exercent easdem operationes, tam reales, quam intentionales. p. 209. n. 37.
 Cur accidentia nunc intentionaliter, nunc realiter agant. p. 210. n. 39.
 Accidentia Eucharistica calefacta recuperant pristinum frigus à solo Deo. p. 212. n. 47.
 Species vini consecrati aquam transmutant in vinum, sed tantum dispositive. ibid. n. 49.
 Accidentia in Eucharistia moventur localiter, calefunt, frigeunt, etiam naturaliter, si qualitates in quantitate subiectentur. p. 213. n. 51.
 An etiam naturaliter dividantur, condensentur. &c. ibid.
 Duplex fit mutatio in Eucharistia manente secundum quantitatem. ibid.

Rarefactio secundum aliquos fit à solo Deo. ibid. n. 51.
 Probatur dupliciter à Scoto. ibid.
 Circa species Deus decrevit facere, quidquid fieri si adesset panis. ibid.
 Si præexistens quantitas in rarefactione tantum extendatur, & in condensatione contrahatur, poterit rarefactio fieri à causa secunda. ibid. n. 57.
 Scotus non omnino assertivè docet, fieri rarefactionem à solo Deo. ibid. n. 59.
 Deus supplet vicem subiecti in comparatione ad vegetum creatum. p. 214. n. 59.
 Non magis dependet causa à concussa, quam effectus causatus ab utraque causa. ibid.
 Videtur dicendum causam secundam naturam suam virtute activâ novam quantitatem separatam producere. ibid. n. 55.
 Objectio ex Scoto. ibid.

EUCCHARISTICARUM SPECIERUM CORRUPTIO.

Tandiu sub speciebus Eucharisticis manet Christus, quamdiu manserit substantia panis & vini. p. 218. n. 70.
 Corpus Christi non sumi à brutis animalibus, docuit Mag. quem sequuntur Alensis, D. Thom. & D. Bonav. ibid. n. 73.
 Falso scribit Vasq. hanc sententiam fuisse demonstratam à Greg. XI. cuius adducitur diploma. p. 219. n. 76.
 Veritas Eucharistiarum non est metienda ex horrore pitarum aurium, sed ex verbis Christi. p. 221. n. 80.
 Ratio quare pie aures horreant audite, quod in veniente muris fit Corpus Christi. ibid. n. 81.
 Quando species ita alterantur, ut non maneret substantia panis, hoc ipso Corpus Christi amittit sententiam, quam habebat sub illis speciebus. ibid. n. 82.
 Possunt sic alterari species, ut amplius non maneret substantia panis & vini, si subesset, etiam actioe agentis naturalis. p. 222. n. 82.
 An recte debeat aliqua substantia quando Corpus Christi definit esse sub speciebus. ibid. n. 83.
 Vide *Substantia*.
 An & in quo sensu substantia illa creetur, vel fiat per conversionem. p. 226. n. 105.
 Productio ejus fit proximè à Deo, ab agente vero naturali remotè & dispositive. p. 227. n. 109.
 Ratio ob quam aliqui putant producti ab agente naturali. p. 228. n. 110.
 Quanto tempore durent species sacramentales in stomacho antequam corrumpantur sic, ut non continent amplius Christum. ibid. n. 114.
 Judicium Clarissimi Medici Joannis Manelphi. p. 229. n. 114.
 Adfertur judicium Eximii Domini Fromondi. ibid. n. 115.
 Reprobatur judicium Tolcti. ibid.
 Iudicium Arriagæ, & Clarissimi Domini Plempli. ibid. n. 116.

EUCCHARISTICÆ MUTATIONES.

 Circa Eucharistiam factæ fuerunt miraculose mutationes, quæ possunt esse Christi in propria specie, & in alia specie. p. 230. n. 117.
 Assignatur regula ad discernendum, utrum mutationes sint veræ, an apparentes. ibid. n. 118.
 Apparitiones veræ non sunt ipsius Christi in Sacramento. p. 231. n. 120.
 Quid sit dicendum si hostia verâ appareat in duritiam lapidis, vel subito appareat calix sanguine plenus. ibid. n. 121.
 Quid si appareat pars carnis non habens figuram hominis, aut appareat hostia splendere. ibid. n. 122.
 Nulla est necessitas ut Christus re ipsa appareat ad effectum aut finem miraculi. ibid. n. 123.
 Manet

INDEX RERUM.

Maner quandoque Christus sacramentaliter sub speciebus miraculosè immutatis. p. 232. n. 124.
 Species mutata & ad pristinum statum redeuntes, sunt sumenda. ibid. n. 126.
 Si mutatio sit perpetua, videtur hoc ipso dispensare Deus in præcepto de sumendo Sacramento. ibid.
 Immo juxta Suarez ex consuetudine Ecclesiæ sumi non potest. ibid. n. 127.
 An novum Sacramentum in tali casu sit consecrandum. ibid. n. 128.
 Si una tantum species sit immutata, sumenda est altera. p. 233. n. 130.
 Solvitur objectio. ibid. n. 131.
 An sit stricta obligatio reconsecrandi, ut audiat Missa in die Feito. ibid. n. 132.

EUCCHARISTIÆ CULTUS.

Eucharistiæ Sacramentum est adorandum cultu latræ, sic ut non solus Christus, sed ipse etiam species adoretur. p. 234. n. 133.
 Piè & religiosè fuit institutum in Ecclesia Festum Venerabilis Sacramenti, ut probatur ex Tridentino. ibid. n. 134.
 Possunt species per mentem à Christo separata, seorsim & per se adorari latræ respectivè ex parte objecti, uti adoratur crux Christi, & ejus imago. ibid. n. 136.
 Idem cultus possit exhiberi speciebus, quæ amplius non continent Christum, uti etiam aliis Sacramentis. p. 235. n. 137.
 Adoratio hujus Sacramenti per se & regulariter debet esse absoluta ex parte adorantis, ut constet ex praxi Ecclesiæ. ibid. n. 138.
 Solvuntur objectiones. ibid. n. 139. & seqq.
 Si esset ratio dubitandi an hæc hostia foret legitimè consecrata, possit & deberet adorari tantum sub conditione. ibid. n. 141.
 Adorans hostiam sub conditione sine causa, peccat. p. 236. n. 141.
 Adoratio Eucharistiæ non solum est licita, sed etiam præcepta, ita ut nunquam possimus ei irrogare aliquam irreverentiam. ibid. n. 142.
 Quandoquidam debeat quis positivam exhibere reverentiam. ibid. n. 143.
 Secluso scandalo & formali contemptu omisso reverentia sæpè solum est veniale peccatum. ibid. n. 144.
 Commendatur reverentia hujus Sacramenti ex Clemente V. in Concilio Viennensi. ibid.

EUCCHARISTIÆ EFFECTUS.

Tridentinum varios enumerat effectus. p. 237. n. 1.
 Præcipuus Eucharistiæ effectus est augmentum gratiæ sanctificantis per modum spiritualis nutritionis. ibid. n. 2.
 Oppositum docent quidam hæretici, fundantes se in Scriptura & quibusdam Patrum sententiis ascensu Ecclesiæ. p. 238. n. 4.
 Explicantur Patres, Scriptura, & verba Ecclesiæ. ibid. n. 5.
 Eucharistia remittit peccata venialia. ibid. n. 6.
 An remittat immediatè. p. 240. n. 15.
 Sententia affirmans probatur ex Innocentio III. & auctoritate D. Thomæ & Bonavent. ibid. n. 16.
 An sit eadem ratio Sacrificij & Sacramenti. p. 241. n. 18.
 Constat Sacramentum conferre gratiam, quæ de congruo exigit remissionem aliquorum saltem venialium. ibid.
 Hæc congruentia non militat in Sacrificio. ibid.
 Respondetur ad Concil. Trident. ibid. n. 19.
 Immediata remissio hic intelligitur de culpa, non de pena. ibid. n. 21.
 Eucharistia ut sacrificium est, per se ordinatur ad penam temporalis remissionem. ibid.
 Eucharistia nullum habet effectum immediatum in corpore. p. 244. n. 22.
 Eucharistia in hac vita non dat immortalitatem, nequè in futura, nisi indirectè. ibid. n. 25.
 An directè minuat fomitem. ibid. n. 26.
 Quare Eucharistia non semper minuat fomitem concupiscentiæ. p. 243. n. 30.
 Eucharistia confert gratiam cum perfectè manducatur. p. 244. n. 31.
 Quid perfecta manducatio. ibid.
 Species successivè acceptæ majorem causant gratiam secundum majorem dispositionem. ibid. n. 35.
 An melius sit accipere hostiam magnam, quàm parvam. p. 245. n. 35.
 Qui primò malè cepit communicare, si durante sumptione disponatur, accipiet gratiam. ibid. n. 36.
 Objectio solvitur. ibid.
 Hoc Sacramentum non operatur statim atque positum est in ore. ibid. n. 37.
 Objectio solvitur ex Lugone. ibid.
 Aliud est gustare, aliud bibere. ibid.
 Eucharistia non confert gratiam ante perfectam manducationem. ibid. n. 38.
 Eucharistia non nisi semel operatur per se loquendo. ibid.
 Eucharistia tam diu in stomacho operatur, quàm diu crescit dispositio. p. 246. n. 39.
 Similitudo cibi materialis non quadrat in omnibus cum hoc Sacramento. ibid. n. 41.
 Per accidens est, quòd parva hostia det majorem gratiam. p. 247. n. 44.
 An qui peccaret mortaliter, tempore, quo durant species in stomacho, committeret sacrilegium mortale. ibid. n. 45.
 Qui suscepisset Sacramentum in malo statu, teneretur statim post conteri, si possit habere effectum. ibid. n. 46.
 Non est licitum communicare in malo statu cum proposito consuetudi ante corruptionem specierum. p. 248. n. 48.
 An secunda pars hostiæ semper causet distinctam gratiam. ibid. n. 50.
 Utraque species majorem confert gratiam, quàm singula seorsim. p. 249. n. 51.
 Qualibet species non significat plenitudinem convivii. p. 250. n. 57.
 Objectio solvitur. ibid. n. 58.
 Obijciuntur & explicantur D. Thomas & D. Augustinus. p. 251. n. 59. & seqq.
 Species vini secundum omnes, causant gratiam, si solæ sumantur, aut si prior gratia fuerit amissa. ibid. n. 61.
 Diverse partes ejusdem speciei non conferunt distinctas gratias, nisi sumantur diversis moraliter manducationibus. p. 252. n. 64.
 An in triduo mortis utraque species plus gratiæ contulisset. ibid. n. 66.
 Explicatur Concilium Moguntinum. p. 253. n. 68.
 Rejicitur historia relata à Joanne Hesselano. ibid. n. 69.
 Quæ fuerit mens Scoti de hac controversia. ibid. n. 70.
 Ecclesia jure prohibet laicis sumptionem calicis, estò distinctam causaret gratiam. ibid. n. 71.

EUCCHARISTIÆ SUMPTIO. PRÆCEPTUM DIVINUM.

Triples Eucharistiæ manducatio, sacramentalis tantum, spiritualis tantum, sacramentalis & spiritualis simul. p. 254. n. 1.
 Communio non est necessaria necessitate mediè. ibid. n. 2.
 Verba Joan. 6. intelliguntur de necessitate præcepti. p. 255. n. 3.
 Expenditur auctoritas D. Augustini de Communionis parvulorum. ibid. n. 4.
 Contra-

INDEX RERUM.

- Contrarium non docet Innocentius. ibid. n. 6.
 SS. Patres agentes de necessitate Eucharistiae, quomodo intelligendi. p. 256. n. 11. & seqq.
 Verba illa, *Nisi manducaveritis* &c. varios accipiunt sensus. p. 257. n. 14.
 Dignitas hujus Sacramenti non arguit necessitatem medii, neque quod sit nutrimentum spirituale. ibid. n. 15.
 Reliqua Sacramenta non dependent ab Eucharistia, quae tamen est quasi finis, & complementum eorum. p. 258. n. 16.
 Consuetudo antiquae Ecclesiae communicandi infantes, etsi fuerit laudabilis & rationabilis, non tamen arguit absolutam necessitatem. ibid. n. 17.
 Sumptio Eucharistiae est de praecipuo divino necessaria. ibid. n. 18.
 Sollicitudo Ecclesiae de dando Viatico, potest solum arguere magnam Eucharistiae utilitatem, uti & praecipuum annue communicandi. p. 259. n. 22.
 Ly *Hoc facite* refertur ad sacrificacionem & communionem laicam. p. 260. n. 24.
 Quomodo ex sollicitudine Ecclesiae ejusque praecipuo deducatur praecipuum divinum de communicando. ibid. n. 25.
 An S. Augustinus docuerit praecipuum divinum. ibid. n. 27.
 Praecipuum divinum obligat omnes baptizatos, & probabiliter non baptizatos, sed pro tempore sequente Baptismum. p. 261. n. 29.
 Solvuntur objectiones cum instantiis. ibid. n. 30. & seqq.
 An bona fide putans se baptizatum, cum non sit baptizatus, recipiet fructum ex hoc Sacramento. p. 262. n. 36.
 Sacramentum Eucharistiae institutum est pro solis baptizatis. p. 263. n. 39.
 Respondetur ad auctoritatem Innocentij. ibid.
 Non baptizatus tamen bona fide communicaret, equidem non implet praecipuum. ibid. n. 40.
 Parvuli & perpetuo amentes, sunt capaces fructus hujus Sacramenti. ibid. n. 41.
 Objectioni respondetur. ibid.
 An requiratur voluntas Ecclesiae. p. 264. n. 43.
 Assignantur rationes, ob quas hodie sit illicitum parvulis ministrare Eucharistiam. ibid. n. 43.
 Non requiritur major usus rationis, ad fructuosam susceptionem Eucharistiae quam Baptismi. ibid. n. 44.
 Solvitur obiectio cum instantia. ibid. n. 45.
 An infans qui comederet hostiam sacram casu reperitam, reciperet gratiam. ibid. n. 46.
 Parvuli non obligantur praecipuo divino. p. 266. n. 51.
 Uti nec usu rationis carentes, quamquam aliquando fuerint usi. ibid. n. 52.
 Videtur esse obligatio in Ecclesia dandi ipsis Sacramentum. p. 267. n. 55.
 Qui communicavit in amentia, amplius non obligatur praecipuo divino. ibid.
 Amentibus vel phreneticis in extremis non est deneganda Communio. ibid. n. 58.
 An sit obligatio dandi ex justitia. p. 268. n. 59.
 Quae amentium eadem, immo major est ratio energumensorum, modò sint in statu gratiae. ibid. n. 60.
 Praxis etiam locum habet in mutis & surdis à nativitate. ibid. n. 61.
 Pueris, qui possunt mortaliter peccare, non est in mortis articulo neganda Communio. ibid. n. 62.
 Obiectio Vasquez refutatur. p. 269. n. 64.
 Ecclesia justè potuit prohibere annuam parvulorum Communionem. ibid.
 Limitare tamen non potuit praecipuum divinum omnibus impostum, praecipue pro mortis articulo. ibid.
 Pueri, de cujus capacitate dubitatur, debet ministrari Euchar. si possit. p. 271. n. 69.
 Responsio ad quamdam objectionem. ibid. n. 70.
 Adultis debilem rationis usum habentibus, quandoque danda Communio. ibid. n. 72.
- Praecipuum Communionis secundum aliquos per se obligat in mortis articulo, juxta alios etiam saepius in vita. p. 272. n. 73.
 Assignatur differentia inter praecipuum Confessionis & Communionis. ibid. n. 76.
 An Ecclesia justè possit prohibere Viaticum in portu delicti. p. 273. n. 80.
 Afficiendis extremo supplicio datur Communio. ibid.
 Dari potest ipso mortis die, immo minus pium esset negare. p. 274. n. 81.
 Saltem dandum tempus praeparationis ad dignè fensu communicandum. ibid.
 Non potest assignari certus terminus obligationis divinae praecise per rationem. ibid. n. 82.
 Ad exempla contra allegata respondetur. ibid.
 Extra Sacrificium nullus obligatur ad sumptionem utriusque speciei. p. 275. n. 85.
 Exponitur Scriptura Joan. 6. *Nisi manducaveritis carnem Filij hominis & biberitis eius sanguinem* &c. p. 276. n. 90.
 Explicatur locus Matth. 26. *Bibite ex hoc calice*, de solis Apostolis. p. 277. n. 94.
 Ratio quare Christus non addiderit illa verba ad distributionem panis. ibid.
 Solvitur obiectio. ibid. n. 95.
 Potest etiam locus ille intelligi de Sacerdotibus. ibid. n. 96.
 Immo quodam sensu de omnibus fidelibus. ibid. n. 97.
 Haeretici allegantes varias figuras veteris Testamenti rejiciuntur. p. 278. n. 98.
 Ex facto Christi non colligitur praecipuum generale sumendi utramque speciem. ibid. n. 99.
 Si Christus voluisset sumi utramque speciem, Ecclesia numquam eum moreni variasset, quod tamen a suis exordio fecisse constat. ibid. n. 100.
 Variæ probationes Catholicae veritatis. p. 279. n. 101. & seqq.
 Ad varia SS. Patrum loca respondetur. ibid. n. 102. & seqq.
 Sumptio utriusque speciei relicta est dispositioni Ecclesiae. p. 280. n. 109.
 Permissit illam quandoque laeicis. p. 281. n. 109.
 Christus solum negativè concessit fidelibus usum calicis. ibid. n. 110.
 Ecclesia potest hic & nunc interdicere speciem panis, & permittere calicem. ibid. n. 111.
 Solvuntur objectiones. ibid.
 Si species vini irreverentia periculo subjacerent, possent sumi à laico. ibid. n. 113.
- ### EUCARISTIAE PRAECEPTUM ECCLESIASTICUM.
- Diversis temporibus diversa fuit communicandi consuetudo. p. 282. n. 12.
 An in primitiva Ecclesia fuerit obligatio quotidie communicandi. ibid. n. 12.
 Fabianus statuit, ut ter in anno laeici communicarent. ibid. n. 3.
 Soter quartum diem adiecit. ibid.
 Omnes & soli baptizati, postquam ad annos discretionis pervenerint, tenentur jure Ecclesiastico singulis annis communicare ad minus in Pascha. p. 283. n. 4.
 An quando constat de annis discretionis adhuc Confessarius possit Communionem differre. ibid. n. 6.
 An sit idem tempus discretionis respectu Communionis & Confessionis. p. 284. n. 8.
 Aliqui affirmant, sed contrarium suadet ex consuetudine. ibid.
 Secundum aliquos est duplex praecipuum Communionis unum Paschale & aliud annuum, ut ante Longinum docuit Suarius. ibid. n. 10.
 Quare à Tridentino addatur *ly Singulis annis*. p. 284. n. 13.

INDEX RERUM.

- Que fuerit in hac re mens Ecclesie.** *ibid.* n. 14.
Sententia Lugonis non repugnat communi sensui fidelium. p. 286. n. 17.
Pravidentis impedimentum, debet praevenire Communionem annuam si obliget, *ibid.* n. 18.
Secus Paschalem. p. 287. n. 18.
Qui praevenit totum tempus paschale impedimento non secuto, tenetur iterum in Paschate communicare, *ibid.* n. 19.
Solvuntur objectiones, uti & instantia. *ibid.* & seqq.
Annus hic computatur à prima die Januarii usque ad ultimam Decembris. p. 288. n. 25.
Qui vel ob impedimentum, vel ex malitia aut negligentia non communicavit in Paschate, non tenetur proxima opportunitate. *ibid.*
Qui intra annum non communicavit, tenetur proxima opportunitate, ut à simili probatur. p. 289. n. 26.
An toties peccet, quoties habet opportunitatem communicandi. *ibid.* n. 27.
Est probabile obligatione expirare cum Paschate. *ibid.* n. 28.
Contraria sententia est magis communis & conformis intentioni & fini Ecclesie. *ibid.*
Differens ex consilio Confessarii, tenetur postea communicare, cum id in lege praescribatur. p. 290. n. 31.
Idem videtur aliquibus dicendum de omittente ex justa causa absque consilio Confessarii. *ibid.* n. 32.
Contrarium non videtur improbabile, quando causa de se fuit sufficiens. *ibid.* n. 33.
Utrique praecepto Communionis satisficit per Communionem sacrilegam. *ibid.* n. 34.
Infidelis non potest satisfacere praecepto Communionis. p. 291. n. 35.
Solvitur obiectio cum instantia. *ibid.* n. 36.
Aliud est praeceptum communicandi, aliud dignè communicandi. p. 292. n. 38.
Per sacrilegam Confessionem, si fuerit valida, satisficit praecepto. *ibid.* n. 39.
Quomodo sint intelligenda haec verba, *Suspiciens reverenter.* *ibid.* n. 40.
An Ecclesia potuerit praecepere reverentiam internam. *ibid.* n. 41.
Fortè eam praecepit, quà Christum recognoscimus praesentem. p. 293. n. 41.
Pena quam imponit Decretum non servantibus praeceptum, est ferenda sententia. *ibid.* n. 42.
Proprius Sacerdos hic est omnis Confessarius. *ibid.* n. 43.
Confessarius differens Communionem non dispensat, sed commutat. *ibid.* n. 44.
An Communion paschalis danda sit à propriis Parochis, *ibid.* n. 45.
Omnes fideles praecepto Ecclesiastico tenentur communicare in mortis articulo. *ibid.* n. 46.
Communion in articulo mortis est praecepta sub mortali. p. 294. n. 47.
Pro peccato veniali malè citatur D. Bonaventura. *ibid.* n. 48.
An aliquis in eodem infirmitatis statu possit obligari ad iteratam communionem. p. 295. n. 52.
Qui paucis ante diebus, nihil minus cogitans, quam de morte, ex devotione communicavit, non tenetur accipere aliud Viaticum. *ibid.* n. 51.
Satisficit rationibus in contrarium. *ibid.* n. 52.
In casu posito non suscipitur Eucharistia ante tempus obligationis. p. 296. n. 57.
Qui sciret se cras subitò moriturum, teneretur jam communicare. *ibid.*
Qui sciret instare morbum periculosum, non deberet statim communicare. *ibid.* n. 58.
Qui praevideret impedimentum tempore morbi, teneretur praevenire. p. 297. n. 59.
Qui manè communicavit ex devotione, non poterit eadem die accipere Viaticum. *ibid.* n. 60.
Diluuntur quaedam objectiones. *ibid.* n. 61.
Doctores qui contrarium sentiunt, supponunt secundam Communionem esse necessariam. *ibid.* n. 62.
Quare Sacerdos possit potius bis celebrare eadem die ad dandum Viaticum, quam infirmis bis communicare. p. 298. n. 64.
Frequens Communiono consuliatur. *ibid.* n. 65.

DISPOSITIO PRÆREQUISITA AD SUMPTIONEM EUCHAR. EX PARTE ANIMÆ.

Ad dignam susceptionem hujus Sacramenti per se requiritur status gratiæ. p. 299. n. 2.
Indigna sumptio Eucharistiæ est peccatum mortale, & cò gravius, quò cum pluribus & gravioribus acceditur. *ibid.* n. 3.
Periculosus accedunt luxuriosi. p. 300. n. 4.
Qui existens in statu peccati mortalis, & non jejunius vel excommunicatus sumit Eucharistiam, peccat duplici peccato in confessione explicando. *ibid.* n. 5.
Alia specie est indignitas hominis peccatoris, alia excommunicati, alia non jejuni. p. 301. n. 7.
Obiectio cum instantia variè solvitur. *ibid.* n. 9. & seqq.
Omissio Confessionis non est peccatum distinctum ab indigna Communionem. *ibid.* n. 11.
Diluuntur obiectio. *ibid.*
Conscius peccati mortalis, tenetur priùs confiteri quam communicare sub gravi obligatione. p. 302. n. 12.
Hoc praeceptum non est retens impostum à Tridentino. *ibid.* n. 14.
Ad primam objectionem responsio. *ibid.* n. 15.
In obligatione communicandi in statu gratiæ, includitur obligatio confessionis & jejunii. p. 303. n. 18.
Cur Ecclesia præter annuam Communionem, præcipiat annuam Confessionem. *ibid.* n. 19.
Cur potius ad Eucharistiam, quam ad alia Sacramenta prærequiritur confessio. p. 304. n. 20.
Hæc obligatio non oritur ex natura rei, sed ex lege divina vel humana. *ibid.*
Solvuntur objectiones. *ibid.* n. 22.
An praeceptum Confessionis sit universale. *ibid.* n. 24.
Quare Ecclesia nunquam dispensaverit in hoc praecepto. p. 305. n. 25.
Pena excommunicationis non probat ius divinum. *ibid.* n. 26.
Solvitur obiectio. *ibid.*
Præceptum Confessionis incepit à temporibus Apostolorum. *ibid.* n. 27.
Obiectio ex S. August. solvitur. *ibid.*
Communicare non præmissa Confessione est tantum unicum peccatum. p. 307. n. 33.
Præceptum præmittendi Confessionem non obligat cum gravi incommodo. *ibid.* n. 35.
An Sacerdos non præmissa Confessione possit celebrare ad ministrandum Viaticum. p. 308. n. 36.
Sententia affirmans est tura, estò ad eundem finem non possit celebrare absque vestibus sacris. *ibid.*
Assignatur ratio disparitatis. *ibid.* n. 37.
An instantia excuset ab hoc praecepto. *ibid.* n. 38.
An scandalum propriè dictum. *ibid.* n. 39.
Sola admiratio populi non excusat. p. 309. n. 39.
Neque sola inchoatio Missæ. *ibid.* n. 40.
Pro opposita sententia peperam citatur Suarez à Dicastillo. *ibid.* n. 41.
Si memoria peccati occurrat post consecrationem, putat Suarez hoc esse confitendum, etiam secluso scandalo. *ibid.*
Oppositum docet Bonacina. *ibid.* n. 42.
Circa casum propositum ponuntur verba Scoti. *ibid.* n. 43.
Quis in casu propositio sit idoneus confessor. p. 310. n. 44.
Habens peccatum reservatum, & aliud mortale non reservatum, tenetur ante Communionem confiteri inferiori, equidem satisfacti confitendo non reservatum. *ibid.* n. 45.
An necessitas communionis sit causa sufficiens dimittendi Confessionem. *ibid.* n. 46.

Vuuu
Suarez.

INDEX RERUM.

Suarez existimat sententiam negantem probabilitatem, cuius argumentis respondetur. *ibid.*

Sententia affirmativa est probabilis. *ibid.* n. 47.

Solvuntur objectiones. p. 311. n. 49.

An qui habet reservata indiget majori causa ut possit dividere Confessionem. *ibid.* n. 50.

Excommunicatus extra articulum mortis potest communicare ad vitandum scandalum, aut gravem infamiam. p. 312. n. 53.

Necessitas quae excusat à præcepto Confessionis, etiam excusat à præcepto non communicandi ante absolutionem ab excommunicatione. p. 313. n. 54.

Secundum aliquos necessitas Communionis paschalis excusat à Confessione. *ibid.* n. 55.

Opposita sententia est probabilis. *ibid.*

Solvitur objectio. *ibid.* n. 56.

Communio debita ex voto non excusat. *ibid.* n. 57.

Sacerdos conscius sibi peccati mortalis, nequit celebrare sine prævia Confessione. p. 314. n. 58.

Diluitur objectio. *ibid.*

Quid si Sacerdos ratione officii vel stipendii teneatur celebrare. *ibid.* n. 59.

Proponuntur alii casus, in quibus dubitatur, an cesset obligatio confitendi. *ibid.*

Quanta distantia loci requiratur, ut censetur penitens carere Confessario. *ibid.* n. 60.

An peccatum in Confessione omisium ante proximam Communionem exprimi debeat. p. 315. n. 61.

Respondetur ad rationem affirmativam sententiae de iuramento ex Tridentino. *ibid.* n. 63.

Objectioni variè respondetur. *ibid.* n. 64.

An qui per revelationem sciret se iustum, teneretur confiteri. p. 316. n. 64.

An saltem debeat confiteri ante secundam Communionem. *ibid.* n. 65.

Verba præcepti verificantur de unica Confessione. p. 317. n. 68.

An non sit obligatio novæ contritionis. *ibid.* n. 70.

An qui in Missa recordatur peccati, debeat statim elicere contritionem. *ibid.* n. 71.

Solus Sacerdos, qui urgente necessitate absque prævia Confessione celebravit, confiteri debet quamprimum, v. g. intra triduum. p. 318. n. 72.

Resolvitur hoc præceptum esse humanum obligans solos Sacerdotes, necessitate urgente celebrantes. p. 319. n. 74.

Non sic ex malicia aut inadvertentia, aut ex iusta causa Confessionem mutilantes. *ibid.* n. 75.

Nec etiam memores sui peccati, dum sunt in altari. *ibid.* n. 76.

Responsio aliquorum rejicitur. *ibid.* n. 77.

Perinde videtur sive peccati memoria occurrat ante, sive post consecrationem. p. 320. n. 77.

Solvitur objectio. *ibid.* n. 78.

An hæc lege comprehendatur Sacerdos in die Parasceves celebrans. *ibid.* n. 79.

Ly Celebrare aliquando accommodatur actioni publicæ & solemnæ. p. 321. n. 82.

Quid ly quamprimum importat. *ibid.* n. 83.

Existimat Dicastillo nec leviter peccare modò fiat Confessio infra triduum. p. 322. n. 86.

Proponitur casus circa presentem materiam, & resolvitur. *ibid.* n. 87.

Alius casus cum resolutione. *ibid.* n. 88.

Carentia venialium est optima ad Eucharistiam dispositio. *ibid.* n. 89.

Non tamen necessaria, ut colligitur ex Tridentino. p. 323. n. 89.

Solvuntur objectiones. *ibid.* n. 90. & seqq.

Peccat veniali sacrilegio, qui accedit cum veniali actuali deliberato. p. 324. n. 95.

An sit grave peccatum communicare ob vanam gloriam. *ibid.* n. 96.

An sit eadè ratio peccati actualis & habitualis. *ibid.* n. 97.

An sit levis irreverentia impedire remissionem venialium. *ibid.*

Veniali sacrilegio peccat, qui accedit cum pluribus habitualibus non retractatis. *ibid.* n. 98.

Obligatio procurandi mundiciem à peccatis venialibus habitualibus debet intelligi moraliter. p. 325. n. 99.

An peccata venialia reddant ipsam communionem malam. *ibid.* n. 100.

Qui vana cogitat, tenetur aliquando communicare, etiam peccet sic communicando. p. 326. n. 102.

Eadem interna voluntas communicandi, non potest simul esse intrinsecè bona & mala. *ibid.* n. 103.

Causa rei malæ semper est mala. *ibid.* n. 104.

Hinc semper mala communio ob vanam gloriam, vanam & voluntas conjungendi Communionem cum vana distractione. *ibid.*

Ad Eucharistiam necessaria est interna devotio saltem sub veniali. p. 327. n. 105.

DISPOSITIO PRÆREQUISITA EX PARTE CORPORIS.

Pollutio mortalis per Confessionem expiata non implet per se loquendo, bene per accidens, ex mente D. Bonaventuræ. p. 332. n. 2.

Ordinant Rubricæ esse abstinendum. *ibid.* n. 3.

Potest esse veniale communicare. *ibid.* n. 4.

In multis casibus potest communicari peccate venialiter. p. 333. n. 5.

An talis communicet indigè. *ibid.* n. 6.

Explicantur verba Apostoli, *Qui enim manducat &c.* *ibid.* n. 7.

Quando ratione pollutionis veniale committitur, non potest certò definiti. *ibid.*

Quid Patres de hac materia censerint. *ibid.* n. 8.

Ostenditur quam difficilis sit locus S. Augustini, ex sermone 244. de tempore. p. 334. n. 10.

Exponitur ab Auctore. *ibid.* n. 11.

Expósito Vasquez rejicitur. *ibid.* n. 12.

Declaratur mens D. Hieronymi, & Concilii Elberstanæ. p. 335. n. 13.

Assignatur ratio, quare pollutio impediatur Communionem ex D. Bonaventuræ. *ibid.* n. 14.

Ad Communionem requiritur jejunium naturale. *ibid.* n. 15.

Olim permissum erat celebrare post cibum & potum in Cena Domini. *ibid.* n. 16.

Hodie non licet. p. 336. n. 17.

Diluitur objectio. *ibid.*

Satisfit objectioni desumptæ ex facto Christi. *ibid.* n. 18.

Item illi, quæ desumitur ex verbis Apostoli. *ibid.* n. 19.

Hoc præceptum obligat sub mortali. *ibid.* n. 20.

Respondetur objectioni. *ibid.* n. 21.

Ex natura rei Communio post sumptum cibum nullam est peccatum. p. 337. n. 22.

Quæ sit causa adæquata obligationis sub mortali. *ibid.* n. 23.

Quid & quotuplex jejunium, & quando incipiat. *ibid.* n. 24.

Vide Jejunium.

Certus se comedisse, dubitans an post mediam noctem, licitè potest communicare. p. 346. n. 61. & 63.

Standum est pro libertate, quando dubitatur de aditio quæ incurritur obligatio. p. 347. n. 64.

Probat exemplis. *ibid.*

Censetur esse in possessione, cui non incumbit prædictio. *ibid.* n. 65.

In casu nostro incumbit Legislatori probatio. *ibid.* n. 66.

Solvitur objectio. *ibid.*

Respondetur ad primum exemplum à Lugone in oppositum adductum. p. 348. n. 67.

Responsio ad secundum. p. 349. n. 70.

Objectio variè solvitur. *ibid.* n. 71.

Adfertur instantia, & solvitur. *ibid.*

INDEX RERUM.

- Quid dicendum, quando communicari hæc die, & dubito an sit nova dies. *ibid.* n. 72.
 Solvitur obiectio. *ibid.* n. 73.
 Excusat à præcepto jejunii necessitas vitandæ infamiae. p. 350. n. 76.
 Solvitur obiectio cum instantia. *ibid.* n. 77. & seqq.
 Excusat à præcepto jejunii necessitas Sacrificii perficiendi. p. 351. n. 78.
 Qui consecravit & sumpsit aquam, tenetur iterum consecrare vinum, & sumere. *ibid.*
 Solvitur obiectio. *ibid.* n. 79.
 Aquam loco vini sumptam, non debet Sacerdos expuere. p. 352. n. 81.
 Quid ei faciendum, si recorderet se non esse jejunum facta consecratione. *ibid.* n. 82.
 Explicatur Concilium Toletanum VII. *ibid.*
 Quædam notanda pro praxi, tam respectu Sacerdotum, quam laicorum. *ibid.* n. 83.
 An Sacerdos post recessum ab Altari possit sumere fragmenta hostiæ. *ibid.* n. 84.
 An Sacerdos post sumptam abluentionem possit sumere reliquias alterius Sacrificii. *ibid.* n. 86.
 Probatur sententia affirmativa, & extenditur ad laicos. *ibid.*
 Praxis Sacerdotum. *ibid.* n. 87.
 Auctor improbat assumptionem integræ hostiæ, aut talis particule, quæ possit commode conservari. p. 354. n. 88.
 Non alio modo servandum jejunium, quam vellet Ecclesia. p. 355. n. 92.
 An sumptio mulsæ cum sanguine frangat jejunium naturale. *ibid.*
 An sumptio fursurum, qui sunt immixti hostiæ. *ibid.* n. 93.
 Censetur unica Communio, quæ pro tali ab Ecclesia reputatur. *ibid.* n. 94.
 Præscriptum Rubricarum in hac materia. *ibid.* n. 95.
 Licitum est sumere integras hostias ejusdem Sacrificii post abluentionem. *ibid.*
 A præcepto jejunii excusat necessitas accipiendi Viaticum, ut conitat ex communi praxi. p. 356. n. 96.
 Ecclesia potuisset infirmo non jejunio prohibere Viaticum. *ibid.*
 Non scrupulosè procedendum in hac materia cum infirmis, quia non tenentur Communione differre cum notabili incommodo. *ibid.* n. 97.
 Infirmus non jejunus potest sæpius communicare in diverso periculo mortis. *ibid.* n. 98.
 Valde probabile est, & tutum in praxi, posse infirmum durante eodem periculo mortis sæpius communicare non jejunum, v. g. post octo vel decem dies. *ibid.* n. 99.
 Obijciunt Rituale Romanum, & responsio quorundam rejicitur. p. 357. n. 101.
 Quantum temporis intervallum requiratur, ut detur iterata communicatio. *ibid.* n. 102.
 Unica regula in hac materia est consuetudo fidelium. p. 358. n. 104.
 Probabile est Sacerdotem non jejunum posse celebrare ad dandum Viaticum alteri moribundo, maxime quando per alia Sacramenta non possit infirmo subveniri. *ibid.* n. 105.
 Obijciunt aliquid inconvenientis, ad quod responderetur. p. 359. n. 108.
 Non convenit, ut post sacram escam statim sumatur profana, nisi ex aliqua causa. *ibid.*
 Ut etiam non convenit statim expuere, maxime sumptis speciebus vini. *ibid.* n. 109.
 Notanda pro Sacerdotibus. *ibid.*
 Communior sententia negat Sacerdotem non jejunum celebrare posse ad dandum Viaticum. p. 360. n. 110.
 Disparitas ostenditur inter præceptum confessionis & jejunii. *ibid.*
 Argumentum Auctoris pro parte opposita. *ibid.* n. 111.
- Ad virandam irreverentiam licita est communicatio non jejunis. *ibid.* n. 112.
 An in tali casu Sacerdos sit præferendus laico. *ibid.*

EUCCHARISTIÆ DISTRIBUTIO.

- Solus Sacerdos dispensat Eucharistiam ex officio. p. 361. n. 2.
 Quid sit dispensare ex officio. *ibid.* n. 3.
 Ad licitam dispensationem Eucharistiæ, necessaria est jurisdicctio. *ibid.* n. 4.
 Quibus competit ordinaria, & quibus delegata. *ibid.*
 Potest hæc jurisdicctio delegari Sacerdoti non approbato ab Episcopo. *ibid.*
 Religiosi absque licentia administrantes Eucharistiam præter peccatum mortale incurrunt excommunicationem. p. 362. n. 6.
 Solvitur obiectio. *ibid.*
 Sufficit licentia præsumpta. *ibid.*
 Distributio hujus Sacramenti non est actus propriè dicte jurisdicctiois, sed illi annectitur. p. 363. n. 9.
 Sufficit licentia præsumpta ad licitè ministrandam Eucharistiam, secus ad absolvendum à peccatis. *ibid.* n. 10.
 Debet esse rationabilis. *ibid.*
 Potest Sacerdos sibi ipsi ministrare Eucharistiam, nisi adit alius Sacerdos potens & volens ministrare. p. 364. n. 12.
 Diluuntur objectiones. *ibid.* n. 13. & seqq.
 An Sacerdos distribuens Eucharistiam contra voluntatem Pastoris, faciat id ex officio. p. 365. n. 16.
 Sacerdos non habet jurisdicctionem seipsum communicandi extra Sacramentum. *ibid.*
 Argumenta Lugonis pro opposita sententia. *ibid.* n. 17.
 Sacerdos extra Missam dependet à suo Pastore in hoc Sacramento accipiendo. *ibid.* n. 18.
 Sacerdos vi Ordinis non est minus capax, ut sibi, quam ut aliis administret. *ibid.*
 Pontifex sibi ipsi propria auctoritate licitè ministrat extra Missam. *ibid.* n. 19.
 Idem potest Episcopus, nisi à Superiore prohibeatur immo & quilibet Pastor. p. 366. n. 19.
 An Sacerdos seipsum communicans ex licentia Pastoris, id faciat ex Officio. *ibid.* n. 20.
 Quid si alius administret ex commissione. *ibid.* n. 21.
 Differentia inter Sacerdotem & Diaconum. *ibid.*
 Potest ex commissione Diaconus dare Eucharistiam. *ibid.* n. 22.
 Equidem non facit hoc ex Officio. p. 367. n. 23.
 Nec refert, quòd possit habere jurisdicctionem ordinariam. *ibid.* n. 24.
 Competit Diacono aliquid plus vi Ordinis, quam aliis Clericis. *ibid.* n. 25.
 Hinc ex minori causa potest ipsi committi, quam aliis. *ibid.* n. 26.
 Quæ sit causa sufficiens. *ibid.*
 In articulo mortis Parocho absente, vel invito, ministrat Diaconus hoc Sacramentum. p. 368. n. 27.
 Clericis Diacono inferioribus, aut laicis ordinariè hæc dispensatio non committitur. *ibid.* n. 30.
 Equidem illa jure divino non est ipsi inhibita. p. 369. n. 31.
 Ecclesia graviter prohibuit Clericis inferioribus, & laicis contactum sacre hostiæ. *ibid.*
 Non tamen pro articulo mortis, in quo potest laicus seipsum, vel alium communicare. *ibid.* n. 32.
 Ut docet Diana & alii, multis oppositum sententibus & in consuetudine se non bene fundantibus, quæ potius est facti, quam juris. *ibid.* n. 33.
 Respondetur ad factum Regiæ Scotiæ. p. 370. n. 35.
 Quædam responsio impugnatur. *ibid.* n. 36.
 An Episcopus puniret feminam quæ in casu proposito Sacramentum administret. *ibid.* n. 37.
 Ratio cur Ecclesia nunquam expressam dederit potestatem. *ibid.*
 Reli-

INDEX RERUM.

Religiosi mendicantes possunt ministrare Eucharistiam omnibus & singulis Christi fidelibus, quocumque anni tempore, præterquam in Festo Paschatis. Resurrectionis Dominicæ, & mortis articulo. p. 371. n. 39.

Respondetur objectionibus. *ibid.* n. 40. & seqq. Possit in die Paschatis petenti dari Sacramentum, ut colligitur ex declaratione Cardinaliū. p. 372. n. 46.

Obijctur declaratio Cardinalium, quam confirmavit Pontifex. p. 373. n. 47.

Peregrinos posse accipere communionem paschalem in Ecclesiis Mendicantium probabilius docent recentiores Theologi. *ibid.* n. 49.

Duplex declaratio Cardinalium. *ibid.* n. 50.

An hæ declarationes sint authenticæ. *ibid.* n. 50.

Decretum Urbani VIII. *ibid.*

Præterquam jus ministrandi Sacramenta pertinet ad parochiales Ecclesias, & eorum Rectores, secundarium ad Religiosos. p. 375. n. 56.

Concessa potestate absolventi, non eo ipso conceditur facultas dandi Eucharistiam. *ibid.* n. 57.

Illæ potestates non sunt sibi subordinatæ. p. 376. n. 59.

An in Bulla Cruciatæ detur facultas accipiendi Eucharistiam à quocumque Sacerdote extra diem Paschatis. *ibid.* n. 60.

Respondetur fundamento sententiæ affirmantis. *ibid.*

Non datur ibi privilegium circa personam ministri, sed tantum circa substantiam Sacramentorum. *ibid.* n. 61.

Licitè quandoque dat Sacerdos partem suæ hostiæ, sine causa illicitè, sed tantum venialiter. p. 377. n. 62.

Respondetur ad cap. *Relatum* 11. de consecr. dist. 2. item ad cap. *Comperimus* eadem dist. *ibid.* n. 63.

Legitimæ causæ allegantur. *ibid.* n. 64.

EXCOMMUNICATUS EXCOMMUNICATIO.

Excommunicati ab Ecclesia privantur suffragiis communibus. p. 424. n. 45.

Licitum est privatim pro ipsis orare, etiam Sacerdoti in Missa. p. 425. n. 48. & seqq.

Quid si constet de respicientia excommunicati. p. 426. n. 52.

Diferimen inter excommunicationem, & penam mortis. p. 490. n. 144.

Excommunicatio est pena medicinalis, secus mors, aut similes penæ temporales. p. 491. n. 144.

An excommunicatio Sacerdotis excuset ab auditione Missæ. p. 674. n. 194.

Excommunicati tolerati non possunt ulterò petere Missam aut publicas preces. p. 427. n. 59.

Vide *Sacrificium pro quibus offerendum.*

EXISTENTIA.

Existentia non distinguitur ab essentia realiter. p. 206. n. 25.

Quare secundum Scotum neque materia existit existentia formæ, vel e converso. *ibid.*

Accidens non existit existentia subjecti, quando est in illo, multò minus extra illud. *ibid.* n. 26.

Non est verum, quòd post consecrationem maneat panis existentia. p. 207. n. 27.

Responsio Bannez rejicitur. *ibid.* n. 28.

Existentia est præcipua entitas substantiæ. *ibid.*

Sententia Bannez apparet plusquam falsa. *ibid.*

Existunt accidentia sine novo modo positivo superaddito, cum nequidem substantia habeat talem modum. *ibid.* n. 29.

FAMULUS.

AN famulus, qui injusto pretio cogitur vendere famulatam, possit se occultè servare indemnem. p. 482. n. 111.

Quando famulus excusetur ab auditione Missæ. p. 677. n. 212.

Quando peccet Dominus precipiendo famulo aliquid incompossibile cum auditione Missæ. *ibid.* n. 213.

An famulus tunc teneatur obedire. *ibid.* n. 214.

FESTUM.

Apud quos resideat potestas instituendi Festa. p. 649. n. 74.

Non resideat in Principe laico. *ibid.*

FIDES.

Quomodo haberi possit fides de eo, quod non est visum, nec cognitum in se ex D. Augustino. p. 191. n. 51.

FORMA.

Forma substantialis non potest perficere materiam accidentalem. p. 224. n. 96.

Non potest forma substantialis recipi in quantitate sacramentali. *ibid.* n. 97.

Forma extrinseca non debet esse præsens rei deconsecratæ, secus intrinseca. p. 164. n. 220.

G.

GENERATIO.

Quæ causa generationis eadem est & corruptionis. p. 211. n. 44.

Generatio non separatur à corruptione comparando ad agens naturale. *ibid.*

Ad generationem & eductionem formæ quid requiratur. p. 227. n. 108.

GOSSIPIMUM.

An Corporale & Purificatorium possint fieri ex Gossipio. p. 552. n. 427.

Linum, cannabis, & gossipium specie physica inter se differunt. *ibid.*

Ex gossipio fiunt lina Xylina. *ibid.*

GRÆCI.

Quomodo peccent Græci in fermentato consecrando. p. 355. n. 15.

Vide *Euch. materia.*

H.

HÆRETICUS.

Hæretici affirmantes omnes Christianos esse Sacerdotes reselluntur. p. 407. n. 10.

Fundantur in Scripturis male intellectis, quæ per D. August. enodantur. p. 408. n. 15.

Scotus nupiam docuit Sacerdotem hæreticum non sacrificare. p. 411. n. 40.

Hæreticus potest offerre nomine Ecclesiæ sive vocetur ejus membrum sive non. p. 412. n. 41.

An in terris hæreticorum liceat Sacerdoti una die celebrare plures Missas. p. 517. n. 265.

HENRICIANI.

Henriciani negant Corpus Christi esse verè & realiter in Eucharistia. p. 115. n. 1.

HORÆ CANONICÆ.

Non est obligatio recitandi Matutinum ante Missam, saltem ex jure divino. p. 589. n. 610.

Dicere Missam ante lectum Matutinum non est verum ex consuetudine. p. 591. n. 617.

An de facto detur præceptum legendi Horas Canonicas certo tempore. *ibid.*

Non omnes Ecclesiæ legunt publicè eodem tempore, tamen sine veniali. *ibid.* n. 618.

In privata recitatione Officii federe cum standum est, non est peccatum. *ibid.* n. 619.

INDEX RERUM.

Si effectus consuetudo obligans recitandi Matutinum ante Missam, non effect nisi veniale contrarie. *ibid.* n. 620.
 Disparitas inter hoc præceptum, & præceptum jejunii. p. 592. n. 621.
 Psalmus inadvertenter omisus non est in choro repetendus. p. 598. n. 655.
 Privata recitatio obligat. *ibid.*
 Legens Horas Canonicas externè reverenter, absque animo colendi Deum, fortè non tenetur ad restitutionem. p. 659. n. 118.
 Ex quo desumenda unitas & integritas Horarum Canonicarum. p. 643. n. 42.
 FF. Minores obligantur ex vi Regule ad Horas Canonicas. p. 633. n. 820.
 An excusatus à præcipua parte Horarum, excusetur à reliqua parte. p. 681. n. 230.
 Impotens recitare Matutinum, fortè tenetur ad Primam. *ibid.* n. 231.

H O R O L O G I U M.

Juxta quod horologium liceat computare tempus jejunii. p. 343. n. 51.
 Quod horologium sit vulgò exactum. p. 345. n. 60.
 Quidam casus in quo juxta Dicast. licet variatio horologiorum. p. 346. n. 61.
 An tempus jejunii possit computari juxta ultimum horologium. p. 343. n. 51.
 An liceat sequi unum horologium pro jejuniis Ecclesiastico, & alterum pro naturali. *ibid.* n. 53.

H O S T I A.

An una hostia consecrata missa millenis non consecratis possit haberi pro non admixta. p. 222. n. 87.
 An melius sit accipere hostiam magnam, quàm parvam. p. 245. n. 35.
 Major hostia debet manere super altare usque ad summationem. p. 550. n. 417.
 An si oblata hostia principali opponatur aliæ, possint consecrari. p. 597. n. 647.
 Sententia Auctoris. *ibid.* n. 649.
 Quid faciendum si hostia ceciderit in partes interioris tunice mulieris. p. 625. n. 782.
 Quid si in barbam viri. *ibid.* n. 783.
 Quid si in terram dilabatur, aut per vomitum ejiciatur. *ibid.* n. 784. & seq.
 Licet talem vomitum procurare si hostia fuerit veneno infecta. p. 626. n. 785.
 Facta consecratione majoris & minoris hostiæ, hæc possit sumi. *ibid.* n. 787.
 An liceat sumere hostiam præconsecratam, & conservare hostiam jam consecratam. *ibid.* n. 788. & seq.
 Disparitas inter Sacerdotem succedentem in locum defuncti, & hostiam præconsecratam. p. 627. n. 792.
 An possit elevari hostia præconsecrata. *ibid.* n. 793.
 Hostia parva non est cum magna simul elevanda. *ibid.* n. 794.
 An possit exponi grandior hostia non consecrata cui affixa est parva hostia consecrata. *ibid.* n. 795.

I

J E J U N I U M. E J U S S O L U T I O.
 Distinguitur jejunii naturalis & Ecclesiastici. p. 337. n. 24.
 Ea, quæ humanus stomachus non potest concoquere, non violant jejunium naturale. *ibid.* n. 25.
 Diluitur objectio. *ibid.*
 Exponitur D. Thomas. *ibid.* n. 26.
 Aqua etiam si per se non nutriet, equidem frangit hoc jejunium, uti etiam vinum, licet per accidens non nutriet. p. 338. n. 26.
 Dubitatur de papyro, de terra, creta & similibus. *ibid.* n. 27.

An intentio possit facere, ut aliquid, quod non est cibus, frangat jejunium. *ibid.* n. 28.
 Aurum potabile frangit jejunium. *ibid.* n. 29.
 Probabile est terram & similia non solvere jejunium. *ibid.* n. 30.
 Non solvitur jejunium per sanguinem ex cerebro in os defluentem. p. 339. n. 31.
 Secus si ex vulnere digiti sugatur. *ibid.* n. 32.
 Aqua per nares attracta non solvit. *ibid.* n. 33.
 Pro hac sententia ab aliquibus citatur D. Thomas. *ibid.* n. 34.
 An tabacum solvat jejunium. *ibid.* n. 35.
 Non solvunt ciborum reliquæ inadvertenter transmissæ. *ibid.* n. 36.
 Neque id, quod communi respiratione casu attrahitur. *ibid.*
 Non est improbabile reliquias trajectas advertenter solvere jejunium. p. 340. n. 37.
 Etiam est probabile non solvere, pro qua sententia duæ adferuntur rationes ex Coninck. *ibid.* n. 38.
 Auctor putat sufficienter eam probari ex Rubricis & assignat disparitatem inter reliquias & stillam aquæ. *ibid.* n. 39.
 An sit eadem ratio sacchari, quod ante mediam noctem imponitur ori. *ibid.* n. 40.
 Aliqui affirmant. *ibid.*
 Sed verius negatur. *ibid.* n. 41.
 Quid si aliquid alicujus quantitatis descenderet ab extrâ inadvertenter, sicut saliva. p. 341. n. 42.
 An fumus tabaci descendens in stomachum solvat jejunium. *ibid.* n. 43.
 Assignatur disparitas inter illum fumum & fumosum hælicum carnis. *ibid.* n. 44.
 Quid dicendum de aromacibus, quæ ori imponuntur vel foris stomacho applicantur. *ibid.*
 De tempore quo jejunium incipit, variæ sententiæ. *ibid.* n. 45. & seq.
 Sententia Auctoris. p. 342. n. 50.
 Aliud est non frangere præceptum jejunii, aliud illud adimplere. p. 653. n. 94.
 Quibus concessa est in die jejunii comestio carniæ non semper concessa est secunda refectio. p. 673. n. 191.

I G N I S.

An ignis possit producere calorem in Angelo & glaciæ. p. 215. n. 60.
 Ex sensu fidelium colligitur ignem verè agerè in speciebus Eucharisticis. *ibid.*

I G N O R A N T I A.

Ad impotentiam spiritualem audiendi Missam reducitur ignorantia invincibilis, & bona fides. p. 673. n. 192.
 An qui ex ignorantia invincibili hodie offerret Sacrificium veteris Legis, peccaret. p. 383. n. 15.

I M M U N I T A S.

Occidens in Ecclesia non gaudet immunitate. p. 529. n. 316.
 Quid si tantum mandet homicidium in Ecclesia. *ibid.* n. 317. & seq.
 Multa loca gaudent immunitate Ecclesiastica, quæ tamen non polluuntur. p. 536. n. 349.

I N D U L G E N T I Æ.

Dari posse Indulgentias Catechumenis quidam putant, sed refutantur. p. 421. n. 27.
 Disparitas inter Indulgentias & Sacrificium. *ibid.* n. 28.
 An audiens Missam ex fenestra domus suæ lucratur Indulgentiam, concessam orantibus in Ecclesia. p. 651. n. 85.
 Ad lucrandam Indulgentiam Portiuncule requiritur physicus ingressus. p. 652. n. 86.
 Quare potius Sacrificium infallibiliter prodest defunctis, quàm Indulgentia. p. 440. n. 34.
 Vuuu 3
 I N F A.

INDEX RERUM.

INFAMIA.
Non potest timeri infamia, eò quòd quis non celebret
deficiente hostia vel veste sacrâ. p. 350. n. 77.

INTELLECTIO.
Quid intellectio intuitiva & abstractiva. p. 192. n. 50.
Intellectione abstractivâ cognoscitur Corpus Christi in
Eucharistia etiam ab intellectu sensibus alligato.
ibid.

INTELLECTUS.
Quis intellectus à sensibus independens. p. 192. n. 50.

INTENTIO.
Quid intentio operetur in re morali. p. 532. n. 331.
An ad fructum Eucharistiae in suscipiente requiratur in-
tentio. p. 265. n. 48.
An Superior possit præcipere certam intentionem cele-
brandi. p. 656. n. 106.

INTERDICTUM.
Habens privilegium audiendi Sacrum tempore interdi-
cti, teneat illud dictis Festivis audire. p. 671.
n. 178. & seqq.
Objectio solvitur. p. 672. n. 186. & seq.

IRREGULARITAS.
Irregularitas ex facto nunquam incurritur sine culpa
mortalis. p. 489. n. 138.

JUDAS.
An intinctus panis datus Judæ fuerit Eucharistia. p. 14.
n. 46.
Judæ interfuit lotioni pedum & institutioni Eucharis-
tiae. ibid. n. 47.

JUDÆI.
Judæi in die Festo Paschæ occiderunt Christum. p. 9.
n. 31.
Judæi annos computant per menses lunares, & in-
choant suas Festivitates ab occasu solis præce-
dente ipsum Festum, vulgarem autem diem ab
ortu solis. p. 5. n. 12.

JURAMENTUM.
Disparitas inter juramentum factum Deo, & factum ho-
mini. p. 604. n. 682.

JURISDICTIO.
Jurisdictio competens perpetuè dignitati non est dele-
gata. p. 478. n. 97.

JUSTITIA.
An possit mutari dictamen in materia justitiæ. p. 344.
n. 56.
An stipendium Missæ sit debitum ex justitiâ. p. 471. n. 61.
Peccat contra justitiâ qui accipit stipendium majus
taxato, nisi offerentes liberè consentiant. p. 475. n. 82.

K

KYRIE.
Quare Ecclesia Latina in Missa retinuerit vocem
Kyrie eleison. p. 628. n. 799.
Missâ privata in Sabbatho Sancto incipiendâ à *Kyrie.*
p. 514. n. 251.

L

LABOR.
Quis labor intrinsecus Sacrificii, ob quem nihil pos-
sit accipi tanquam pretium. p. 469. n. 46.
Quis labor extrinsecus. ibid. n. 49.
An talis sit labor musici exornantis divinum Officium.
ibid. n. 50.

Disparitas inter musicos conducticis & Clericos præ-
bendatos. p. 470. n. 19.
Sacerdos cantans Missam nihil potest vendere ex illo li-
bore. ibid.
Vide *Missæ stipendium.*

LAICUS.

Laici aliquo sensu dicuntur offerre Sacrificium. p. 489.
n. 28.
Quis sit ille sensus, quive laici specialiter offerant Sa-
crificium cum Sacerdote. ibid. n. 29.

LATRIA.

Ad cultum latræ sufficit realis præsentia divinitatis sub
speciebus consecratis. p. 19. n. 66.
Vide *Eucharistiæ cultus.*

LEGISLATOR. LEX.

Legislator vult obligationem in conscientia, quando
utiur verbo præceptivo circa actum. p. 430.
n. 142.
An possit satisfieri legi, antequam obliget. p. 236. n. 56.
Multi casus, in quibus putat Lugo id fieri, sed non om-
nes admittuntur. ibid.
Implet legem, qui in statu mortali Missam audit, jeju-
nat, baptismum recipit &c. p. 291. n. 34.
Notabilis difficultas excusat ab obligatione legis. p. 617.
n. 748.

An pueri excusentur à legibus humanis usque ad æta-
tum 12. p. 637. n. 12.
Ad legis inductionem non sufficit finis legis. p. 295. n. 53.
Actus merè interni legibus humanis non subditur.
p. 345. n. 57.
In lege expressa illa omnia compræcipiuntur, que sunt
necessaria ad ejus observantiam. ibid. n. 58.
In dormiente manet obligatio legis, secus in amentem.
p. 267. n. 57.

Ex natura rei non implicat legem humanam directè
versari circa actus merè internos. p. 658. n. 116.
Objectio solvitur. ibid. n. 117.
Lex præcipit actus substantiam, & non modum, nisi
modus sit essentialis. p. 291. n. 34.
Potest satisfieri legi sine animo satisfaciendi. p. 296. n. 58.
Eadem materia potest esse gravis & levis respectu di-
versarum legum. p. 594. n. 656.
Obligatus aliqua lege, obligatur non ponere impedi-
menta, & posita tollere, non tamen semper omnia.
p. 666. n. 155.
Regula ea dignoscendi. ibid.
Possunt impedimenta proxima esse materia legis, licet
remota non sint. p. 667. n. 169.

LIBERUM ARBITRIUM.

Per liberum arbitrium potest homo velle bonum & ma-
lum, sed non bonum sine Dei adjutorio. p. 239.
n. 9.
Quod de perseverantiæ munere probatur ex Tridentino.
ibid. n. 10.
Expenditur auctoritas D. Augustini, D. Bernardi &
D. Prosperii. ibid. & n. 1099.

LICENTIA.

Quid sit licentia tacita. p. 362. n. 7.
Sufficit ad actum validum & licitum. p. 365. n. 8.
Quæ dicatur propriè licentia præsumpta. ibid. n. 9.
Vide *Eucharistiæ distributio.*

LUMEN.

Lumen punctuale, an visibile. p. 200. n. 84.
Ad celebrandum necessarium est lumen. p. 514. n. 256.
Quid si foret necessitas dandi Viaticum. ibid. n. 257.
An sufficiat unum. ibid.
An debeat ardere in candela cerea. ibid. n. 258.

LUTHERUS.

Lutherus docuit impanationem. p. 128. n. 69.

INDEX RERUM.

Quomodo Lutherus explicet verba Consecrationis. p. 120. n. 23.

LUXURIOSI.

Periculosius ad Eucharistiam accedunt luxuriosi. p. 300. n. 4.

M

M Achabæ per se non fuerunt obligati abstinere à carnibus porcinis. p. 178. n. 279.

M A P P A.

Vide *Ad celebrationem requisita.*

MARTYRIUM.

Martyrium excluditur à ratione Sacrificii. p. 384. n. 20.

MATERIA.

Distinctio materiæ in proximam & remotam. p. 22. n. 81.

In corruptione specierum Eucharisticarum nulla est materia, nisi de novo à Deo producta. p. 225. n. 100.

Magis consentaneum est quòd Deus reproducat veterem materiam, quàm quòd producat novam. ib. n. 101.

D. Thomas negat illam reproductionem esse possibilem. p. 226. n. 102.

Responsio ex Scoto. ibid.

Obiectio contra reproductionem ex Scoto diluitur. ibid. n. 104.

M A T R I M O N I U M.

Matrimonium addit copulæ fornicariæ novam speciem malitiæ. p. 301. n. 8.

Licitè contrahitur Matrimonium cum dubio impedimento consanguinitatis. p. 349. n. 71.

Forma Matrimonii habet duplicem significationem, unam naturalem, alteram sacramentalem. p. 97. n. 74.

M A T U R I N U M.

Non est obligatio recitandi Maturinum ante Missam, saltem ex jure divino. p. 589. n. 610.

Est quedam connexio ordinis inter Maturinum & Missam. An ejus inversio peccatum. p. 590. n. 611.

M E R E R I. M E R I T U M.

Nemo actu meretur, nisi qui actu operatur. p. 443. n. 52.

Meritum hodierni Sacrificii est finitum. p. 407. n. 17.

Per Sacrificium propriè non meretur Ecclesia, sed Sacerdos personaliter, etiam ut persona publica. p. 443. n. 51.

M I N I S T R A R E. M I N I S T E R.

Ministrans Missæ in mortali nequidem venialiter peccat. p. 587. n. 601.

An & quo jure sacrificanti debeat adesse minister. p. 584. n. 588.

Secundus minister est usu abrogatus. p. 585. n. 590.

An sit gravis obligatio adhibendi ministrum. p. 586. n. 594.

An obligatio audiendi Missam excuset. ibid. n. 596.

An necessitas ministrandi Viaticum. p. 587. n. 597.

An excuset inceptio Missæ. An vita eremitica. ib. n. 598.

An imperfecta responsio ministris. ibid. n. 600.

Jus postivum prohibet feminam ministrare ad altare. ibid. n. 602.

Non est inconveniens quòd respondeat ex loco remoto. ibid.

An possit ministrare ad altare in defectum viri. p. 588. n. 603.

An consuetudine in Belgio hæc lex sit abrogata. ibid. n. 604.

An graviter peccent Sacerdos admittens feminam, & femina ministrans abique causa. ibid. n. 605.

An consuetudo ex toto præscripserit contra jus communc. ibid. n. 606.

M I S S A.

Quid vox *Missæ* importet. p. 379. n. 1.

Communissimè hodie significat totam celebrationem divini Officii, in quo Eucharistia consecratur. ibid.

Prudenter Ecclesia instituit ut Missa non celebraretur vulgari passim lingua. p. 628. n. 798.

Quare Ecclesia Latina in Missa retinuerit aliquas voces Hebraicas & Græcas. ibid. n. 799.

Obiectio solvitur. p. 629. n. 800.

In Missa quædam sunt dicenda clara, quædam submissa voce. ibid. n. 802.

Quare Christus altà voce consecraverit. p. 630. n. 806.

M I S S E S T I P E N D I U M.

Accipiens stipendium pro sola presentia, potest aliud accipere pro Missæ applicatione. p. 466. n. 34.

Unde colligatur an petens Missam intendat solam presentiam. ibid. n. 35. & seqq.

An & quo titulo licitum sit aliquid accipere pro Missis. p. 468. n. 45. & seqq.

Quo titulo plus stipendii accipitur pro Missa cantata, quam non cantata. p. 471. n. 58.

Distinctio inter pretium & stipendium sustentationis. p. 472. n. 64.

An stipendium sit debitum ex justitia. p. 471. n. 61.

Non debetur tota sustentatio pro applicatione unius Missæ. p. 472. n. 66.

An licitum sit pacificè de stipendio alioquin justo ante celebrationem Missæ. ibid. n. 67.

Oblatio stipendii est virtualiter pactum. p. 473. n. 69.

Taxatio stipendii non est relinquenda laicis. ibid. n. 71.

Plura stipendia accipere pro una Missa, prohibet jus nature tam divinis quam pauperibus. p. 474. n. 74.

Integra sustentatio tantum debetur integræ occupationi diei. ibid. n. 75.

Pro qualitate occupationis debet esse qualitas stipendii. ibid. n. 77.

Quo jure Pontifex reducat onera Missarum. p. 475. n. 84.

Quæ sint justæ causæ reducendi onera Missarum. ib. n. 85.

Potest Pontifex vel Episcopus taxare seu augere stipendium Missarum, non tamen facere, ut pluribus justis stipendiis unicà Missa satisfiat, ut pluribus Privilegia diversorum Pontificum in contrarium allegantur & expenduntur. ibid. n. 87. & seqq.

Quamvis Pontifex possit ex justa causa dare licentiam accipiendi plura stipendia pro una Missa, non ideo Sacerdos titulo paupertatis potest ea exigere. p. 479. n. 100.

In taxatione stipendii non consideratur fructus Sacrificii, sed labor Sacerdotis. p. 480. n. 103.

Unicum Sacrificium non meretur nisi unicum stipendium. ibid. n. 105.

Ex natura rei pluribus parvis stipendiis unicà Missa satisfiat, nisi aliter cum Sacerdote fuisset conventum. p. 481. n. 107. & seqq.

Quid dicendum attentà declaratione quadam Cardinalium. p. 482. n. 114.

Varia privilegia afferuntur & expenduntur. p. 483. n. 117.

Ad quid se extendat potestas reducendi Missas per Tridentinum concessa. p. 486. n. 127.

Varie declarationes Cardinalium & decreta allegantur & expenduntur. ibid. n. 128. & seqq.

Non potest Sacerdos absque peccato mortali notabiliter diu differre celebrationem Missarum pro quibus recepit stipendium, sine consensu illorum, à quibus illud recepit. p. 491. n. 148.

Quæ sit modica, & quæ notabilis dilatio. p. 492. n. 151. & seqq.

Omissio unius Missæ pro qua acceptum est stipendium, est peccatum mortale. p. 493. n. 155.

An fructus Sacrificii ex opere operantis debeat offerenti stipendium. p. 508. n. 221.

Sacer.

INDEX RERUM.

Sacerdos sanctus licet minus sanctè celebret, non tenetur ad restitutionem, nisi propterea majus stipendium accepisset. p. 579. n. 223.

MISSÆ AUDITIO.

Obligatio audiendi Missam probatur ex communi sensu, & traditione Ecclesiæ. p. 635. n. 3.
 Concernit tam Ecclesiasticos, quam seculares. ibid. n. 4.
 Excipiuntur ab ea non baptizati. Item parvuli & amentes. ibid. n. 5.
 An quilibet usus rationis sufficiat. ibid. n. 6.
 An pueri prius obligentur leviter, quàm graviter. p. 636. n. 9.
 Omisso totius Missæ uti & notabilis partis est mortalis. p. 638. n. 19. & 20.
 Alia est pars notabilis quantitate, alia dignitate. p. 639. n. 20.
 An sola consecratio sit pars notabilis. ibid. n. 21.
 Consecratio & Communio est pars notabilis. ibid. n. 22.
 An sufficiat illi interesse. ibid. n. 23.
 A principio usque ad Evangelium exclusivè non est pars notabilis. ibid. n. 24.
 Similiter ea, quæ post Communionem dicuntur. ibid. n. 26.
 An sufficiat quòd omnia postea legantur. ibid. n. 25.
 Ministri necessarii obsequii intenti, non censentur partes non auditas omittere. p. 640. n. 27.
 Omisso minimæ partis sine causa est culpabilis. ibid. n. 28.
 Datur pars tam parva, ut illam omittere non sit peccatum. ibid. n. 29.
 An partes minimæ omisissæ postea sint supplendæ. ibid. n. 30.
 An possit suppleri defectus substantialis in alia Missa. p. 641. n. 32.
 Fundamentum sententiæ affirmativæ. ibid. n. 33.
 Objectio solvitur. ibid. n. 34.
 Probatur sententiæ negativæ. ibid. n. 35.
 Major requiritur connexio inter partes Missæ, quàm inter partes Horarum Canonicarum. p. 462. n. 39.
 An satisfaciatur qui audit plures partes diversarum Missarum simul. p. 463. n. 44.
 Partes simul auditæ non sunt partes ejusdem Missæ. ibid. n. 46.
 Satisficit præcepto quocumque situ audiatur Missa. p. 644. n. 48.
 Sufficit audire Missam privatam. ibid. n. 49.
 An debeat audiri in propria Parochia. ibid.
 Mendicantium privilegia circa hanc materiam. p. 645. n. 52.
 Responsio Theophili Parochialis refutatur. ibid. n. 53. & seqq.
 Objectio ex Conc. Trident. solvitur. p. 646. n. 61.
 An possit satisfieri præcepto audiendo Missam in privato Oratorio. p. 647. n. 63.
 Breve Pontificium, quo conceditur privatam Oratorium ibid.
 Ejus ultima particula explicatur. ibid. n. 64. & seqq.
 An in die Paschæ possit satisfieri in privato Oratorio. p. 648. n. 67.
 An possit satisfieri per auditionem Missæ prohibitiæ. ibid. n. 68.
 Perinde est quo ritu celebretur Missa. p. 649. n. 71.
 Sufficit auditio unius Missæ, etiam in Natali Domini ibid. n. 72.
 Quibus diebus obliget hoc præceptum. ibid. n. 73.
 Quid dicendum de diebus Festivis abrogatis per Bullam Urb. 8. ibid.
 Non necessario auditur Missa illo die occurrens. ibid. n. 75.
 Audiens Missam, debet esse præsens moraliter. p. 650. n. 78.
 Non necessario audit, aut videt sacerdotem. ibid. n. 80.
 An audiat Missam, qui ex fenestra domus videt sacerdotem. p. 651. n. 81.
 Non sufficit semper existentia intrâ Ecclesiam. ibid. n. 84.

Ut satisfiat huic præcepto, requiritur audiendi intentio. p. 652. n. 89.

An satisfaciatur qui ex metu audit. p. 653. n. 92.
 Quid dicendum de illo qui ligatis manibus & pedibus cogitur audire. ibid. n. 93.

Materia hujus præcepti est externa præsentia conjuncta internæ voluntati concelebrandi. p. 654. n. 100.

Hanc voluntatem posse Ecclesiam præcipere, probatur ex ratione & variis exemplis. p. 655. n. 101. & seqq.

Præceptum audiendi Missam originaliter est de jure naturæ, & consentaneum juri divino. p. 658. n. 114.

Tota obligatio audiendi Sacrum cum interna attentione oritur ex voluntate Ecclesiæ. ibid. n. 115.

Ad Missæ auditionem necessaria est attentio externa. Quæ sit illa, & quæ sit attentio interna, & quocumque. p. 659. n. 119.

Quæ ex illis requiratur. ibid. n. 120.

An consistat cum distractione actuali. ibid. n. 121.

Objectio contra sententiam negantem, solvitur. ibid. n. 122.

Solvitur 2. p. 660. n. 124.

Explicantur illa verba cap. *Volentes*; *Quantum eis Deus dederit*. ibid. n. 125.

Recitans Horas Canonicas tempore Sacri, satisficit præcepto. p. 662. n. 131.

An etiam consentiens sua peccata. ibid. n. 136.

An impletur præceptum à fabulantibus. ibid. n. 137.

Audiens Sacrum nesciens esse Festum, satisficit. p. 663. n. 138.

Etiã cum animo non satisfaciendi. ibid. n. 139.

Objectiones solvuntur. ibid. n. 140. & seqq.

Differentia quoad hoc inter debitum ex voto, & debitum ex lege. ibid. n. 142.

Per solam mutationem voluntatis non impletur præceptum audiendi Missam. p. 665. n. 151.

CAUSÆ EXCUSANTES AB AUDITIONE MISSÆ.

Prima causa est excommunicatio vel interdictum. ibid. n. 153.

An peccet contra præceptum audiendi Missam, qui dæ voluntariè causam excommunicationi, aut liberè in ea permanet. ibid. n. 154.

Præceptum audiendi Missam minoribus causis excusantibus indiget. p. 666. n. 156.

Non peccat contra illud qui voluntariè concedit sibi noxios sanitati, vel negligit recuperationem sanitatis. Item qui liberè ponit solum, propter quod est incarcerandus. ibid. n. 157.

Quid si hæc faceret ex fine non audiendi Sacrum. ibid. n. 158.

An sit eadem ratio præcepti Communionis & Confessionis. p. 667. n. 159.

An sit eadem ratio ejus qui projicit Breviarium in mare. ibid. n. 160.

Quid si ipso die Festo incurratur excommunicatio. ibid. n. 161.

Peccat qui exponit se periculo proximo non audienti Missam, secus qui remoto. ibid. n. 162.

Quo die licitum sit ponere impedimenta auditionis Missæ. p. 668. n. 164.

Obligatus audire Sacrum, non obligatur manere in loco præcepti, ut ei satisfaciatur. ibid. n. 166.

Ut Missa audiatur, non est vocandus Sacerdos cum datione stipendii, neque sumenda Bulla Censuræ. p. 672. n. 184.

Discedens mane ex loco, ubi est Festum perveniens ante meridiem in locum exemptum, non tenetur audire Sacrum. p. 669. n. 169.

Petinde est si ve unum sive plura Sacra ibi celebrentur. p. 670. n. 171.

Incarcerati obligantur audire Missam si commode possint. p. 671. n. 181.

Alioquin excusantur, uti etiam infirmi & navigantes. p. 673. n. 193.

INDEX RERUM.

An navigantes teneantur audire Missam fecam. p. 674. n. 193.
Quis dicendus sit simpliciter impotens audire Sacram. ibid. n. 195.
Quis moraliter impotens. ibid. n. 196.
An excuset auditio Concionis. p. 675. n. 200.
Excusat necessaria assistentia egroti. ibid. n. 201.
Excusat probabile periculum vite & infirmitatis alteius momenti. ibid. n. 203.
Excusat præceptum Confessionis, immo aliquando simplex Confessio. ibid. n. 202.
Quid dicendum de laborantibus quartana febril, & feminis gravidis, aut carentibus veste decenti, vel debito comitatu. p. 676. n. 205.
An pater ob causam possit hujusmodi vestem negare. ibid. n. 207.
Excusat jactura bonorum temporalium. ibid. n. 208.
Quid faciendum pastoribus ovium, quando plures sunt. ibid. n. 209.
Excusat omne grave incommodum. p. 677. n. 210.
Quid faciendum quando omnes Ecclesie civitatis sunt interdixit. ibid. n. 211.
Quinam excusentur titulo officii aut juste obedientie. ibid. n. 212.
Quinam excusentur titulo consuetudinis. p. 678. n. 215. & seqq.
An menstrua excusent. ibid. n. 218.
Quid dicendum de virginibus nobilibus que domi continentur dum sunt nuptiles. p. 679. n. 220.
Quid censendum de consuetudine viduarum que post viri mortem per aliquod tempus domo non exeunt. ibid. n. 221.
An excusatus a consecratione, & communione, excusatur à toto Sacro. p. 680. n. 223.
Qui consecrationi non potest adesse, non tenetur audire alias partes. ibid. n. 227.
Multo magis si nec consecrationi, nec communioni. ibid. n. 228.
Objectio solvitur. ibid. n. 229.

MISSALE.

Celebrare Missam sine Missali cum periculo errandi, est peccatum. p. 555. n. 439.
Si non adit periculum errandi, non videtur peccatum saltem mortale. ibid.
An sit peccatum mortale celebrare Missam sine Missali, in quo saltem non continetur Canon. ibid. n. 440.
Celebratio sine Missali non facile practicanda. ibid. n. 441.
Sacerdos peregrinus licet utitur Missali illius Ecclesie, in qua est. p. 607. n. 637.
Quid de Fratre Minore transiente per territorium in quo servantur diversi ritus. ibid. n. 638.
Quid de Latino celebrante in Ecclesiis Græcorum. ibid. n. 639.
Quid de Græco peregrinante in Ecclesia Latinorum. ibid. n. 700.
Fratres Prædicatores in aliis Ecclesiis unantur Missali Romano. p. 608. n. 701.
Non est converso alii Missali Prædicatorum in horum Ecclesiis. ibid.
Fratres Minores non tenentur ex vi Regule ad Missale Romanum. p. 632. n. 820.

MONASTERIUM.

Quid nomine Monasterii intelligatur. p. 540. n. 370.
Monasterium non polluitur sanguine aut seminis effusione. ibid.
Nominè Ecclesie etiam Monasteria intelliguntur. ibid.
Monasterium non excusatur ab onere Missarum ob impedimentum unius Sacerdotis. p. 509. n. 225.
An si non possit per suos satisfacere, debeat per alios. p. 510. n. 231.

MORBUS.
Signum cognoscendi periculum reincidendi in morbum, quale quandoque est in valetudinariis ob lectionem Horarum, licet non historiarum. p. 676. n. 205.
An laborantes febril quartana excusentur ab auditione Missæ. ibid. n. 206.

MOTUS.
Quid sit motus extensive sumptus. p. 189. n. 39.
Illo motu movetur primo Corpus Christi in Eucharistia. ibid.
Vide Euchar. Actiones & Pass.

MUSTUM.
Mustum validè consecratur. p. 40. n. 33.
Extra necessitatem illicitè consecratur ob impunitatem & faces permixtas. ibid.

N
NATALE DOMINI.

Triplex Sacrificium in Natali Domini est permixtum, non præceptum. p. 515. n. 257.
In nocte Natalis Domini licet celebrare tres Missas. p. 525. n. 299.
Satis argumentis contrariæ sententiæ. ibid. n. 301.

NECESSITAS.
Distinctio inter necessitatem simpliciter, sive que est ex causa intrinseca, & necessitatem secundum quid, sive que est ab extrinseco. p. 142. n. 124. item p. 171. n. 1249.

O
OBEDIENTIA.

Impletio præcepti non necessariò est actus obedientie. p. 663. n. 149.
Quinam excusentur ab auditione Missæ titulo obedientie. p. 677. n. 212.

ODIUM.
Odiù proximi est gravissimum peccatum contra proximum. p. 447. n. 70.

OFFERRE. OFFERTORIUM.
Potestas offerendi est distincta à potestate consecrandi. p. 393. n. 58.
Potest res aliqua offerri primo instanti sue existentie. ibid.

Offerens improprie dicitur sacrificans. ibid. n. 61.
Differentia inter offerentem in veteri & in nova lege. ibid.
Quid sit directè pro aliquo offerre Missæ Sacrificium. p. 420. n. 21.

Offeritur directè pro infidelibus. ibid. n. 22.
Quomodo intelligendum Offeritorium Missæ defunctorum. p. 433. n. 88.

OLEUM.
Oleum non benedictum in majori quantitate mixtum benedicto, destruit benedictionem. p. 222. n. 86.
Oleum non consecratum mixtum consecrato majoris quantitatis sit consecratum. p. 212. n. 50.

ORATIO.
Quare attentio sit magis necessaria ad orationem, quam ad expositionem libelli supplicis. p. 661. n. 130.
Oratio habet effectum quasi infinitum. p. 450. n. 90.
Melior est oratio brevis & fervens, quam longa fastidiosa. p. 456. n. 122.

Oratio publica non consistit in solo actu externo. p. 428. n. 65.
Ecclesiasticæ personæ ex jure divino non tenentur amplius ad orandum, quam alii Christiani. p. 657. n. 115.

Objectio solvitur. ibid. n. 113.
Quare

Xxxx

Quare

INDEX RERUM.

Quare voluntaria distractio magis obtinet substantiae orationis, quam involuntaria. p. 660. n. 127.
Unitas orantis non sufficit ad unitatem orationis. p. 643. n. 44.

P

PALLA.

An sit necessaria benedictio pallae. p. 552. n. 424.

PANIS.

Qualis panis sit materia Eucharistiae. p. 32. n. 2. & seqq.
Vide *Eucharistiae materia*.
Panis in Scriptura saepe significat quemlibet cibum. p. 129. n. 65.
Panis non est materia intrinsece componens Eucharistiam. p. 21. n. 78.
Species panis ex se sunt sensibiles. p. 22. n. 80.
Panis late sumptus ex triplici rerum genere conficitur. p. 32. n. 2.

PARASCEVE.

In Parasceve non offertur novum Sacrificium. p. 181. 293.
Dies crucifixionis cur & quomodo Parasceve dicatur. p. 9. n. 30.
Officium Parasceve non est proprie Sacrificium, nec complementum Sacrificii praecedentis diei. p. 394. n. 65. & 66.
Ecclesia non voluit, quod sumptio Eucharistiae in Parasceve foret Sacrificium. p. 395. n. 68.

PAROCHUS.

An Parochus cum periculo vitae debeat ministrare Eucharistiam. p. 375. n. 55.
Quando & quomodo teneantur Parochi & alii curam animarum habentes celebrare. p. 464. n. 23.
An Parochi teneantur suis ovibus fructum spectabilem applicare diebus festivis. ibid. n. 26.
An possint pro Missa accipere novum stipendium. p. 469. n. 30.

PASCHA.

Pascha non semper significat agnum Paschalem. p. 8. n. 26.
Accipitur quinque modis. ibid.
In die festo Paschatis occiderunt Judaei Christum. p. 9. n. 31.
In illo licita erant pietatis opera. ibid. n. 33.
Probat ex verbo & factis Christi ac Tobiae. p. 10. n. 33.
Immo verosimiliter non fuit illicitum isto die causam dicere. ibid. n. 34.
Nomine Paschae etiam vocabantur victimae diebus Azy-morum oblate. p. 8. n. 27.
Haec victimae poterant comedi ab omnibus mundis. ibid. n. 28.
Ut eas comederent Judaei, noluerunt intrare in Praetorium. p. 9. n. 29.
Per diem Paschatis intelligunt Pontifices Communionem Paschalem. p. 371. n. 42.
Per Pascha in cap. *Omnis utriusque* intelligitur tempus Paschale. p. 372. n. 45.

PATENA.

Ad licite celebrandum requiritur patena. p. 557. n. 448.
An debeat esse consecrata & a quo. p. 559. n. 459.
Ex qua materia esse debeat. p. 557. n. 449.

PECCATOR. PECCATUM.

Peccatum habituale non est obligatio satisfaciendi. p. 267. n. 56.
De peccatis cogitare in Missa inconsultum. p. 317. n. 69.
Disparitas inter peccatores vivos & mortuos. p. 423. n. 39.

Peccator non peccat, si pro se curet offerri Sacrificium. p. 437. n. 13.
Peccatum veniale non remittitur sine aliqua retractatione. p. 438. n. 19.
Excusat ab auditione Sacri periculum proprii peccati. p. 674. n. 197.
Uti etiam alieni peccati. ibid. n. 198.
Obiectio solvitur. p. 675. n. 199.
Optimum consilium est ante Communionem confiteri peccata venialia. p. 441. n. 20.

PEREGRINI.

Peregrini obligantur legibus loci, in quo morantur per majorem anni partem. p. 36. n. 17.
Non obligantur legibus proprii territorii. ibid. n. 18.
Per Communionem peregrinorum non fit injuria Parochis. p. 374. n. 51.
Sacerdos peregrinus licite utitur Missali illius Ecclesiae in qua est. p. 607. n. 697.

PERSONA.

Ratio personae creatae supra naturam duplicem tantum dicitur negationem. p. 207. n. 39.

PHASE.

Solemnitas phase cur instituta. p. 7. n. 20.

PIXIS.

An pixis debeat benedici. p. 561. n. 467.
An debeat consecrari interventu Chriftianis. ibid.
Ex qua materia sit consilanda. ibid. n. 469.

POENA MORTIS.

Communicet non intelligitur poena mortis, nisi pro culpa gravi. p. 490. n. 143.

PONTIFEX.

Pontifex non potest proprie dispensare in jure divino, etiam dicitur fuerit Petrus, *Pasce oves meas*, & *Quicumque ligaveris* &c. p. 178. n. 180.
Nec propterea minus provitum est utilitati spirituali fidelium. ibid. n. 181.
An Pontifex proprie dispense in voto, juramento &c. p. 179. n. 185.
Proponitur sententia negativa. ibid.
Duplex obiectio. ibid. n. 186.
An Ecclesia solvat vinculum matrimonii rati. ibid.
Proponitur sententia affirmativa. ibid. n. 187.
An eadem ratio relaxationis voti & juramenti. ibid.
Nulla est necessitas admittendi propriam dispensationem in jure naturali formaliter & directe. ibid. n. 188.
Probat a simili. ibid.
Dispensatio in voto tantum est condonatio obligationis facta a Praelato nomine Dei. p. 180. n. 189.
Conveniens fuit illam potestatem dari hominibus. ibid. n. 189.
Solutus Pontifex potest dispensare in praecipuo jejunii naturalis. p. 350. n. 75.
An de facto aliquando dispense. ibid.
Praecipuum Pontificis est causa sufficiens mutandi Missae. p. 609. n. 70.

POSSESSIO.

Quis censetur esse in possessione. p. 347. n. 65.
Vide *Dubium*.

POTENTIA.

Potentiae in homine quaedam sunt mere spirituales, quaedam corporales. p. 186. n. 26.
Alique ex istis sunt activae actione transcurrente. ibid.

PRAEJUDICIUM.

An praejudicium distinguatur a danno. p. 344. n. 57.
P. R. II.

INDEX RERUM.

PRÆLATUS.

An Prælati possit facere ut Sacrificium proficiat illi, pro quo positivè non offertur. p. 448. n. 79.
An possit reddere subditum inhabilem ad fructum Sacrificii applicandum. ibid. n. 80. & seqq.

PRÆSENTIA. PRÆSENTIALITAS.

Præsentia Christi in Sacramento non est circumscriptiva, nec propriè definitiva. p. 142. n. 123.
Aliqui Scotiste admittunt duplicem præsentiam Christi in Sacramento. p. 149. n. 155.
Præsentia sacramentalis producit in loco, ubi de novo ponitur Corpus Christi. p. 150. n. 158.
An possit corpus concipi tamquam productum sine præsentia locali. ibid. n. 160.
Quid præsentialis. p. 143. n. 127.
Vide *Euchar. Transsubstantiatio.*

PRÆSUMPTIO.

Quid sit præsumptio. p. 348. n. 68.

PRIVILEGIUM.

Quid sit privilegium. p. 484. n. 121.
An confirmatio juris communis sit privilegium. ibid.
Duplex est genus privilegii. p. 539. n. 357.
Regularium privilegii non derogatur, nisi fiat expressa eorumdem mentio. ibid.
Privilegia Regularium ob merita concessa non revocantur in dubio, & revocata magis confirmantur. ibid. n. 368.
Privilegium est intelligendum intrâ proprietatem verborum. p. 372. n. 43.

PROBABILITAS.

Alia est probabilitas objecti, alia facti, nec à prima ad secundam semper valet argumentum. p. 345. n. 59.

PRODUCTIO.

An nova productio substantiæ in Eucharistia sit per annihilationem, vel creationem. p. 225. n. 98.
Vide *Euchar. Transsubstantiatio.*

PROMISSIO.

Promissio rei ex se gravis, graviter obligat, etsi sit facta homini. p. 494. n. 158.
Disparitas inter votum & promissionem humanam. ibid. n. 157.

PRONOMEN.

Pronomina *hic, hæc* diversimodè accipiuntur. p. 664. n. 134.
Vide *Euchar. forma.*

PROPOSITIO.

Propositio causalis potest esse falsa, tamen utraque propositio simplex sit vera. p. 86. n. 25.
Propositio potest habere perfectum sensum ante prolationem omnium verborum. p. 89. n. 37.
Veritas & falsitas propositionis desumitur ab instanti temporis. p. 108. n. 126.
Sufficit ad veritatem quarundam propositionum, quod obiectum immediatè postponatur, vel ante positum fuerit. p. 105. n. 113.
Immo multa sunt verba, quæ non possunt aliter habere sensum. ibid. n. 114.
Et in pluribus requiritur tantum moralis coexistentia rei enuntiatæ cum enuntiatione. ibid.
Ad veritatem in propositione practica sufficit, quod proferens sciat causari obiectum per sua verba, aliud est de propositione speculativa. p. 108. n. 124.

PUBERI.

An eximantur à pœnis. p. 637. n. 13.
An incurant pœnam ordinariam. ibid. n. 14.
An propter percussorem Clerici incurant excommunicationem. ibid. n. 15.
Vide *Eucharistie sumptio. Missæ auditio.*

PURGATORIUM.

Quâ ratione pœnæ purgatorii dicantur pœnæ inferni. p. 433. n. 89.

PURIFICATORIUM.

Quale debeat esse purificatorium. p. 552. n. 426.
Defectum purificatorii poterit quis uti sudario mundo. p. 557. n. 447.
Debet esse mundum. Immunditia quale peccatum. p. 553. n. 428.

Q

QUALITAS.

VT qualitas sit extensâ, sufficit partium distinctio cum exigentia distandi sicutaliter. p. 206. n. 23.

QUANTITAS.

Quid sit modus quantitativus. p. 142. n. 124.
Quantitatem posse separari à modo qualificativo, probatur à Scoto. ibid.
An quantitas distinguatur à substantia. p. 203. n. 14.
Communis opinio affirmat. ibid.
Probatio ex Scoto. p. 204. n. 14.
Proponitur sententia negativa. ibid.
Scotus reputat eam non improbabilem. ibid. n. 15.
Hæc sententia non derogat ordinariæ prædicamentorum divisioni. ibid. n. 16.
Quamquam admittatur quantitas realiter distincta, nondum constat, an in illa subiectentur alia accidentia. ibid. n. 17.

Vide *Eucharistie species.*
Motâ quantitate moventur accidentia reliqua moraliter. p. 205. n. 21.

Sufficit quod Sacerdos physicè moveat quantitatem aut ponderositatem. ibid.

Indivisibilia quantitatis recipiuntur in indivisibilibus substantiæ. p. 216. n. 63.

Divisio quantitatis non est propriè mutatio. ibid. n. 64.

Habet ipsas partes ut subjectum, & quomodo. ibid.

Quæ divisionis, eadem est ratio appositionis. ibid.

Objectioni ex Scoto respondet Auctor. ibid. n. 65.

Unio habet utramque partem pro subjecto. p. 217. n. 65.

Solvitur obiectio. ibid. n. 66.

Divisio quantitatis separatæ, eisdemque continuatæ cum quantitate conjuncta, non excedunt vires agentis naturalis. ibid. n. 67.

Ad objectionem ex Smiling responsio. ibid.

Continuatio tam immediatè sequitur mixtionem quantitativam, quam substantiarum. ibid. n. 68.

Solvitur obiectio. ibid.

Indivisibili entitati potest respondere subjectum divisibile. ibid. n. 69.

Indivisibilia quantitatis per divisionem specterum consecratarum produciuntur extra subjectum remotum, secus proximum. p. 218. n. 69.

Quantitas proximè emanat à forma substantiali. p. 224. n. 96.

Quantitas solum est terminus à quo productionis novæ substantiæ. p. 225. n. 98.

R

RAREFACTIO.

Rarefactio in Eucharistia à quo fiat. p. 213. n. 52. & seqq.

RELIGIOSI.

Religiosi absque licentia administrantes Eucharistiam propter peccatum mortale incurant excommunicationem. p. 362. n. 6.

Religiosi Mendicantes possunt ministrare Eucharistiam omnibus & singulis Christi fidelibus, quocumque anni tempore, præterquam in festo Paschalis Resurrectionis Dominicæ, & mortis articulo. p. 371. n. 39.

Vide *Eucharistie distributio.*

INDEX RERUM.

RELIQUIÆ.

An Reliquiæ sint de substantia consecrationis altaris. p. 547. n. 402.
 Ex præscripto Pontificalis Reliquiæ altaribus includuntur. ibid. n. 404.
 Consecratio aliter facta non est invalida. ibid.
 Defectu Reliquiarum particula sacræ hostiæ non est includenda. ibid.

REPLICATIO.

An implicet corpus replicatum hic habere albedinem, & ibi non habere. p. 154. n. 175.
 An implicet, quod homo replicatus in uno loco moriatur, & in altero vivat. p. 156. n. 183.
 Solvuntur objectiones. p. 157. n. 185.
 Implicat hominem replicatum hic actualiter amare Deum super omnia, & ibi mortaliter peccare. ibid. n. 187.
 Forma à loco absoluta subjectum replicatum essentialiter sequuntur. p. 160. n. 200.
 Cur natura humana non sit ubique replicata cum personalitate Verbi. ibid.
 Differentia inter præsentiam localem, & accidentia à loco absoluta. p. 155. n. 177.
 Argumentum Dicastillonis in oppositum solvitur ex Secoto. ibid. n. 178.
 Securus ab aliquibus explicatur de contradictione in ordine ad potentiam naturalem. ibid. n. 179.
 An Corpus Christi possit consisti sub specie panis sine præsentia quantitatæ. p. 157. n. 188.
 An tota aqua replicetur ad replicationem unius partis. p. 161. n. 202.

RES SACRÆ.

Est mortale applicare res factas usibus profanis. p. 580. n. 564.
 Ex parvitate materiæ potest esse veniale. ibid.
 Applicare candelabrum Ecclesiæ ad usum communem, nullum est peccatum. ibid. n. 565.
 An res sacræ mutata formâ possint applicari usibus profanis. ibid. n. 566. & seqq.
 Licet Sacerdotes sepelire indutos vestibus sacris. p. 581. n. 573.
 Cerei benedicti, palma, & similia usibus profanis applicantur. p. 582. n. 574.
 Licitum est profanas vestes ad usus sacros applicare, uti & vasa eadem forma servata. ibid. n. 575.

RUBRICÆ.

Rubricæ aliæ directivæ, aliæ præceptivæ. p. 521. n. 281.
 Rubricæ minores non omittendæ cum scandalo, aut animo inducendi novum ritum. p. 556. n. 443. & seqq.

S

SABBATUM.

Solemnis celebratio Sabbato sancto non est inhibita. p. 513. n. 245.
 Missa Sabbati sancti non fiebat olim post mediam noctem. ibid. n. 247.
 Missa privata licet celebratur Sabbato sancto. ibid. n. 248.
 An possit ex causa dici ante nonam. p. 514. n. 250.
 An foret peccatum veniale si fieret absque causa. ibid.
 Missa illa incipienda à Kyrie. ibid. n. 251.
 Cur Ecclesia hic non præscripserit Introitum. ibid.

SACERDOS.

Sacerdos non debet se conformare Ecclesiæ in qua peregrinatur. p. 36. n. 19.
 Sicut persona Sacerdotis non componit intrinsecè Sacramentum Eucharistiæ, ita nec verba consecrationis. p. 19. n. 68.
 Diluitur obiectio. ibid. n. 69.

An Sacerdos pauper pro eadem Missa possit recipere plura stipendia. p. 473. n. 72.
 Sacerdos potest remittere stipendium ex toto, vel ex parte. p. 475. n. 81.
 Sacerdos cantans Missam nihil potest vendere ex illa habere. p. 470. n. 53.
 An Sacerdos beneficiatus, Capellanus &c. obligetur toto anno Missas quotidie per seipsum celebrare, & an possit fundator ad hoc obligare. p. 103. n. 198.
 Quâ ratione Sacerdos possit in Natali Domini recipere triplex stipendium. p. 480. n. 106.

Vide *Missæ stipendium*.
 Sacerdos, qui post consecrationem assumitur ad complendum Sacrificium, non dicitur celebrare. p. 300. n. 81.

SACRAMENTUM. SACRAMENTALIA.

Distinctio inter Sacrificium & Sacramentum Eucharistiæ permanentis. p. 18. n. 61.
 Sacramentum Eucharistiæ multiplicatur penes multiplicationem partium, quæ separantur. p. 30. n. 117.
 Sacramenta causant secundum eam rationem, quâ ponuntur in ratione Sacramenti. p. 109. n. 130.
 Piæ & religiosæ institutum est festum Venerabilis Sacramenti. p. 234. n. 134.
 Forma & materia Sacramentorum non sunt secundum rigorem philosophicum accipiendæ, ut patet in mutuo conjugum consensu. p. 23. n. 85.
 Sacramentum causaliter in instanti totum effectum sibi possibilem. p. 245. n. 42.
 Gratia habitualis per Sacramentum accepta non est major dispositio. ibid. n. 43.
 Et est effectus, equidem effectus non esset infinitus. p. 247. n. 43.
 Diluitur obiectio. ibid.
 Cur omnia Sacramenta remittant aliqua venialia. p. 438. n. 21.
 Sacramentalia non remittunt immediate venialia. ibid. n. 19.
 Obiectio solvitur. ibid. n. 20.
 An Sacrificium sit perfectius Sacramento. p. 437. n. 16.
 Ly *A peccatis* dum præcedit verbum *Absolve*, est essentia Sacramenti Penitentiarum. p. 93. n. 47.
 Immo secundum aliquos de necessitate exprimentum. ibid. n. 48.
 Ly *Ego* valide omittitur. ibid.
 Appositum significat cum ceteris propositionis partibus, nisi postponatur verbo *Absolve*. ibid.
 Obiectio solvitur. ibid. n. 49.

SACRIFICIUM.

Sacrificium metaphorice accipitur pro quolibet opere bono. p. 380. n. 2.
 De hoc Sacrificio exponitur D. Aug. l. 10. de Civ. d. 10. ibid.
 Sacrificium proprie accipitur pro certo actu religionis. ibid. n. 4.
 Has acceptiones confundunt heretici, sed refutantur. ibid. p. 381. n. 6.
 Definitio Sacrificii proprie dicti. p. 381. n. 6.
 Ostenditur competere Sacrificio Melchisedech, & aliis Sacrificiis veteris legis. ibid. n. 8.
 Excluditur ab ea accensio candelarum & thurificatio. p. 382. n. 9.
 Possent hæc esse Sacrificia, si ad hoc instituerentur. ibid. n. 10.
 Sacrificia Ethnicorum fuerunt vera Sacrificia, quamvis illicita. ibid. n. 12.
 Sacrificia veteris legis non possunt per hominem retineri sine mortali. p. 383. n. 16.
 Sacrificium institui nequit auctoritate privata. ibid. n. 17.
 Cur potius Sacrificium quam Sacramentum possit institui auctoritate humana. p. 384. n. 19.
 Mors Christi verum fuit Sacrificium. ibid. n. 20.
 De essentia Sacrificii non est specialis deputatio Ministria. ibid. n. 21.
 Deus reservavit sibi potestatem instituendi Sacrificia tam in lege veteri, quam nova. p. 385. n. 22.
 Quæ sit propria significatio Sacrificii. ibid. n. 22.
 SACR L.

INDEX RERUM.

SACRIFICIUM NOVÆ LEGIS, EJUSQUE ESSENTIA.

- Missa habet veram & propriè dictam rationem Sacrificii novæ legis. p. 385. n. 22.
- Varie probationes, & solutiones objectionum hæreticorum. ibid. n. 23. & seqq.
- Idem hodie Sacrificium offertur, quod Christus obtulit. p. 389. n. 39.
- Essentia ejus consistit in consecratione. ibid. n. 42.
- Ad hostiam Sacrificii sufficit sensibilitas per accidens. p. 390. n. 44.
- An requiratur destructio hostiæ. ibid.
- An sufficiat mystica destructio. p. 391. n. 50.
- Consistit essentia Sacrificii novæ legis in sola Consecratione. p. 392. n. 54.
- Communio laicorum non est de necessitate Sacrificii. p. 394. n. 64.
- An Sacerdos sumendo Eucharistiam possit sacrificare. p. 395. n. 67.
- Consumptio Eucharistiæ non pertinet ad essentiam Sacrificii. ibid. n. 69.
- Neque fractio hostiæ, ejusque cum Sanguine mixtio. ibid. n. 71.
- Sacrificium consistit essentialiter in consecratione unius speciei. p. 396. n. 73.
- Sumptio potest dici pars substantialis. p. 398. n. 83.
- Non potest dici simpliciter Sacrificium. ibid. n. 84.
- Sacrificium novæ legis variè componitur. p. 399. n. 85.
- Ad substantiam Sacrificii sufficit altius partis consumptio. ibid. n. 88.
- Principalis hostia Sacrificii est Corpus & Sanguis Christi. p. 401. n. 96.
- Hostia secundaria sunt panis & vinum. ibid. n. 98.
- Non ideo est duplex Sacrificium. p. 402. n. 100.
- An species consecrate sint pars victimæ. ibid. n. 101.
- Verba consecrationis non sunt pars. ibid. n. 102.
- Quomodo sit unum & multiplex Sacrificium. p. 403. n. 106.
- An sit æqualis dignitas & honestas Sacrificii hodierni, & in ultima Cœna. p. 406. n. 13.

SACRIFICII MINISTER.

- Principalis offerens seu minister est Christus. p. 403. n. 2.
- Christus offert nunc moraliter. p. 404. n. 4.
- Non ideo meretur vel satisfacit. ibid. n. 5.
- An Christus oret aut impetret. ibid.
- Proximus offerens & verus sacrificans est Sacerdos. p. 405. n. 8.
- Humanitas Christi non concurret physicè ad immutationem specierum, & quamvis concurreret, non ideo Christus foret proximus offerens. ibid. n. 9.
- Sacerdos offert Sacrificium etiam in persona Ecclesiæ. p. 406. n. 14.
- Intentio Ecclesiæ non est propria & personalis, sed generalis, Sacerdotis verò generalis & particularis. ibid. n. 15.
- Sacerdos offert in persona Christi, de quo non dubitavit Scotus. p. 407. n. 17.
- Solus Sacerdos est validus minister Sacrificii novæ legis. ibid. n. 18.
- Quid requiratur ad posse validè consecrare. ibid. n. 19.
- Explicantur verba Christi: *Hoc facite* &c. p. 409. n. 26.
- Omnis Sacerdos bonus juxta ac malus, schismaticus, hæreticus, degradatus &c. validè consecrat. p. 410. n. 32.
- Obsectio desumpta ex Scoto solviunt. p. 411. n. 39.
- Deus non maledicit hostiæ, quæ offertur à malo Sacerdote. p. 412. n. 42.
- An Missa melioris Sacerdotis sit melior. ibid. n. 43.
- Validè consecratur eadem hostia à pluribus, si simul absolvant verba consecrationis. p. 413. n. 49.

- Aliquando etiam licitè, ut patet ex præxi Ecclesiæ, quæ præscripsit, ut recenter ordinati consecrentur cum Episcopo. p. 414. n. 50. & seqq.
- Quare Ecclesiæ id fecerit. p. 415. n. 56.
- An qui ex ipsis non consecrasset panem, posset velle consecrare vinum. ibid. n. 57.

SACRIFICIUM PRO QUIBUS OFFERENDUM.

- Sacrificium novæ legis offertur pro vivis & defunctis. p. 416. n. 1.
- Offertur in commodum populi, & quis sit iste populus. ibid. n. 2. & 3.
- Peccaret, qui aliquem fidelem baptismatum vivum non præcium expressè excluderet. ibid. n. 4.
- Non baptizati sunt capaces impetrationis fallibilis, secus infallibilis. p. 417. n. 5.
- Qua ratione pro Sanctis offertur Sacrificium. ibid. n. 7.
- Fructus Sacrificii applicatur nomine Christi immediatè & directè defunctis, sicut vivis. ibid. n. 11.
- Non prodest infidelibus quoad fructum satisfactionis & propitiationis. p. 420. n. 24.
- Qualiter Sacrificium truentium profuerit non baptizatis. ibid. n. 25.
- Pro Gentilibus olim offerebatur Sacrificium. p. 424. n. 43.
- Illicite, validè tamen offertur Sacrificium nomine Christi pro excommunicatis non toleratis; validè & licitè nomine Sacerdotis; illicite & invalidè nomine Ecclesiæ. ibid. n. 44. & seqq.
- Licet offerre Sacrificium nomine Ecclesiæ pro excommunicatis toleratis. p. 426. n. 53.
- Pro Beatis aliquo modo offerri potest Sacrificium, proprièque orari, secus pro Deo. p. 429. n. 66. & seqq.
- Pro damnatis nullo modo potest offerri Sacrificium. p. 430. n. 74.
- An aliqui damnati extraordinariè salventur. p. 431. n. 79. & seqq.
- An possit offerri Sacrificium pro pœna debita peccato veniali in inferno. p. 432. n. 85.
- Ritè offertur Sacrificium pro animabus Purgatorii. p. 434. n. 94.

SACRIFICII EFFECTUS.

- Sacrificium novæ legis est læteticum, Eucharisticum, propitiatorium, satisfactorium & impetratorium. p. 435. n. 1.
- Habet aliquem effectum ex opere operato. ibid. n. 3.
- In eodem Sacrificio reperitur meritum, impetratio, & satisfactio ex opere operantis; insuper impetratio, & satisfactio independenter à bonitate ministri. ibid. n. 4. & 5.
- Disparitas inter fructum impetratorium, & satisfactorium. p. 421. n. 29. & 30.
- In quo differat causalitas Sacrificii à causalitate Sacramentorum. p. 436. n. 6.
- Missæ Sacrificium remittit peccata mortalia, sed mediatè tantum. ibid. n. 7.
- Quà tale non remittit venialia immediatè. p. 437. n. 17.
- In quo consistat operatio Sacrificii quæ propitiatoria, & an fallibilis. p. 438. n. 22.
- Sacrificium tollit immediatè & infallibiliter pœnas temporales tam vivorum quàm defunctorum. p. 439. n. 27.
- Animæ defunctorum certius juvantur per Sacrificium, quàm per alia suffragia. ibid. n. 29.
- Sacrificium non reviviscit sublato obice. p. 441. n. 38.
- Valet ad impetranda bona, & avertenda mala. ibid. n. 40.
- Ad hunc effectum requiritur intentio Sacerdotis, non merita. ibid. n. 42.
- Juvat sanctitas & devotio tum ministri, tum assistentium, & Ecclesiæ militantis. p. 442. n. 43. & seqq.
- Triplex datur portio effectus Missæ, specialissima, generalissima, & specialis sive media. p. 444. n. 53.
- Ad consequendam portionem mediam requiritur applicatio Sacerdotis. ibid. n. 54.
- Fructus specialissimus invalidè alteri applicatur. p. 445. n. 61.

INDEX RERUM.

Fructus generalissimus quis, & an sit infallibilis remissio penarum. *ibid.* n. 63.
 Ecclesia vult fructum impetrationis omnibus applicari, peccatque mortaliter qui non applicat. An factum tenet. p. 446. n. 65. & seq.
 Fructus generalissimus non subest dispositioni Sacerdotis. *ibid.* n. 67.
 An illicita applicatio fructus mediis sit valida. p. 447. n. 71.
 Fructus medius nemini ex proposito applicatus, manet in thesauro Ecclesie; ex inadvertentia non applicatus provenire videtur Sacerdoti aut aliis. p. 449. n. 82.
 Consultatur secunda applicatio conditionata. *ibid.* n. 83.
 Fructus Sacrificii ex opere operantis est finitus. *ibid.* n. 84.
 Plures secundario offerentes cum Sacerdote æqualem habent effectum ex opere operato, ac si unus tantum offerret. *ibid.* n. 85.
 Qui tamen pluribus titulis concurret, majorem accipit effectum. p. 450. n. 86.
 Sacrificium quod impetratorium, æquè valet multis atque uni, si pro singulis explicitè orecur. *ibid.* n. 89.
 Effectus satisfactionis ex opere operato eo minor est in singulis, quo pro pluribus offertur Sacrificium. p. 451. n. 93.
 Quare potius Sacrificium eventum quam incrementum in actu 2. habeat valorem quasi infinitum. p. 452. n. 97.
 Quo sensu fructus passionis applicetur finitè in Sacrificio incrementum. *ibid.* n. 98.
 An omnes offerentes accipiant fructum ex opere operato. p. 453. n. 104.
 Nunquam tot applicatur Sacrificium, quin ad singulos secundum aliquam partem extendatur. p. 456. n. 121.
 Non licet fructum Sacrificii uni soli debitum pluribus applicare. *ibid.* n. 123.
 Ad percipiendum fructum Sacrificii non requiritur in eo pro quo offertur aliquis consensus, vel alia dispositio actualis. *ibid.* n. 124.
 An positivè dissentiens recipere fructum. p. 457. n. 124.
 Sacrificium secundum cuiusque dispositionem operatur. *ibid.* n. 126.
 In eo pro quo sacrificatur, requiritur indigentia actualis. p. 458. n. 134.
 Non est in potestate Sacerdotis suspendere effectum Sacrificii. *ibid.* n. 136.
 Sufficit applicatio habitualis, si actualis fiat antequam Sacrificium sit perfectum. *ibid.*

SACRIFICII CELEBRANDI TEMPUS.

Vi Sacerdotii præcisè non est gravis obligatio celebrandi aliquo tempore. p. 459. n. 2.
 An saltem sit levis obligatio. p. 463. n. 19.
 Præceptum celebrandi concernit Ecclesiam, non singulos in particulari. p. 461. n. 9.
 An omisso Sacri per torum annum sit mortalis ratiõne scandali. p. 463. n. 21. & seq.
 Peccat Rector Ecclesie omittens Missam conventualem. p. 497. n. 170.
 An semper dicendæ duæ Missæ. *ibid.* n. 173.
 Rector Ecclesie omittens Missam ferie privilegatæ, non peccat mortaliter. p. 498. n. 174.
 Missa quotidiana, Ecclesie imposita, non est intermit-tenda. p. 504. n. 200.
 Neque si particulari sit imposita, & possit per alium satisfacere. *ibid.* n. 201.
 An Sacerdos obligatus quotidie dicere Missam, possit subinde pro se vel aliis celebrare, & novum stipendium accipere. *ibid.* n. 203.
 Quid dicendum de Missa, à qua potest singulis septima-nis vacare. p. 505. n. 204.

Quid dicendum de Missa in die commemorationis defunctorum. p. 506. n. 209.
 Quid dicendum de hora, ad quam se Sacerdos obligavit. *ibid.* n. 211.
 Quid de Canonico celebrante sub divino Officio. *ibid.* n. 112.
 Obligatus celebrare per se, peccat si faciat per alium, sed raro mortaliter. p. 508. n. 219.
 Non tenetur ad restitutionem. *ibid.* n. 220.
 An prius petenti Missam, prius debeat satisfieri. p. 510. n. 229.
 Licitum est in Cena Domini celebrare seculo seculari. p. 512. n. 240.
 Non licet die Veneris sancto celebrare. *ibid.* n. 242.
 Solemnis celebratio Sabbato sancto non est illicita. p. 513. n. 245.
 Vide Sabbatum.
 Non licet eidem Sacerdoti plures Missas celebrare eodem die, præterquam in Natali Domini & calis necessitatibus. p. 514. n. 253. & seqq.
 An in necessitate liceat etiam 3. & 4. celebrare. p. 516. n. 258.
 Casus aliquis necessitatis proponitur. *ibid.* n. 259.
 Multiplex ad eum responso. *ibid.* n. 260. & seqq.
 Aliquis casus, in quibus est licitum seipsum celebrare. p. 517. n. 266.
 Alii casus, qui à Recentioribus rejiciuntur. p. 518. n. 268.
 An concessio facultatis his celebrandi sit reservata Episcopo. p. 519. n. 271.
 Sufficit Missam in aurora finire & ante meridiem esse acceptam. *ibid.* n. 271.
 Quid per meridiem & auroram intelligatur. *ibid.* n. 273. & seqq.
 Olim erat consuetudo celebrandi usque ad 3. pomeridianam. p. 520. n. 277.
 Nunquam fuit licitum celebrare tempore nocturno. *ibid.* n. 280.
 In aliquibus regionibus ex consuetudine per tres horas ante auroram celebratur in hyeme. p. 521. n. 280.
 An sit peccatum mortale celebrare extra tempus præscriptum. *ibid.* n. 281.
 Qui in hac materia sint privilegiati. *ibid.* n. 283.
 Qui possint dispensare. *ibid.*
 Quæ sint iustæ causæ dispensandi. *ibid.* n. 284.
 Varia privilegia Regularibus concessa. p. 522. n. 285. & seqq.
 An dicta privilegia sint revocata per Trident. aut Concil. Pisanam. p. 524. n. 293.
 Licet noctu celebrare ad communicandum infirmum. p. 526. n. 302.

SACRIFICII CELEBRANDI LOCUS.

Peccat mortaliter, qui celebrat in loco interdito, sive à jure sive ab homine. *ibid.* n. 304.
 An incurrat irregularitatem. *ibid.* n. 305. & seqq.
 Ex dispensatione Episcopi est licitum celebrare in loco sacro interdito. p. 536. n. 351.
 An facilius celebratur in loco non sacro, quam interdito sive violato. p. 537. n. 352.
 Locus Sacrificiis conveniens, debet esse sanctissimus. *ibid.* n. 353.
 An Episcopi possint dare licentiam celebrandi in quocumque loco decenti. *ibid.* n. 354.
 An Episcopus possit in quolibet loco decenti celebrare cum altari portatili. p. 538. n. 355. & seqq.
 Illud privilegium est personale. *ibid.* n. 357.
 An fideles audiendo talem Missam satisficiant præcepto. *ibid.*
 An possint plures eodem die coram Episcopo celebrare. *ibid.*
 An Episcopus possit deputare Orationum privatum pro omnibus passim Sacerdotibus. *ibid.* n. 358.
 Potest domi suæ, ut declarat praxis. p. 539. n. 359. In

INDEX RERUM.

In domo Episcopi possunt eodem die plures Missæ celebrari. *ibid.* 360.
 An Episcopus possit dare licentiam celebrandi in Oratorio privato. *ibid.* n. 361.
 Diversitas inter designationem Oratorii ad celebrandum, & licentiam celebrandi. *ibid.* n. 362.
 Privilegia Mendicantium in hac materia. p. 538. n. 363.
 Aliqua sunt personalia. *ibid.*
 Alia localia. *ibid.* n. 364.
 Plura referuntur Pontificum privilegia ante Tridentinum concessa, & per illud non abrogata. *ibid.* n. 366.
 Celebrare in loco non sanctificato, est mortale. p. 540. n. 371.
 Contrarium asserit Sa, si absit scandalum & contemptus. *ibid.*
 Nullum est peccatum celebrare extra Ecclesiam in necessitate. *ibid.* n. 372.
 Causa necessitatis aliqui assignantur à Scoto. *ibid.*
 Absolutam necessitatem celebrandi extra loca deputata negat Basilæus, admittit moralem. p. 541. n. 373.
 Causa necessitatis assignantur. *ibid.* n. 375.
 De licentia Pontificis celebrari potest in navi, saltem grandiori. *ibid.* n. 375.
 Jus humanum, quod oblatre videtur, intelligendum, quando foret periculum irreverentiæ. p. 541. n. 376.
 Ita etiam intelligendi oppositæ sententiæ Auctores. p. 542. n. 377.
 Absente tali periculo esse licitum, quidam docent. *ibid.*
 Varia hujus sententiæ fundamenta. *ibid.* n. 378.
 Accedit Lusitanorum praxis. *ibid.*
 Quid faciendum si fundator, vel qui Missas postulat, eligat certam Ecclesiam, Capellam, & Altare &c. p. 500. n. 182.
 An teneatur in aliena Ecclesia celebrare, quando assignata est omnino impedita. *ibid.* n. 183.
 Posset esse mortale vel semel tantum omittere Sacrum in loco determinato. *ibid.* n. 185.
 Aliquando melius est celebrare in alio Altari. p. 501. n. 186.
 Mutatio Altaris privilegiati in non privilegiatum est illicita. *ibid.* n. 187.
 Quinam in hac obligatione possint dispensare. *ibid.* n. 183.
 Qui sine justa causa alibi celebraverit, tenetur ad restitutionem stipendii. *ibid.* n. 190.

AD CELEBRATIONEM REQUISITA.

Ad ritum celebrandum necessarium est Altare. p. 542. n. 380.
 Debet hodie esse lapideum, sed olim poterat esse ligneum. p. 543. n. 381.
 Debet speciali ritu consecrari. *ibid.* n. 383.
 Hac consecratio est reservata Episcopis. *ibid.* n. 384.
 Episcopus nequit eam concedere simplici Sacerdoti, sed ceteris Pontifex. p. 544. n. 385.
 Varia de hoc privilegia. *ibid.* n. 386.
 Qui nam illis uti possint. *ibid.* n. 388. & seqq.
 Altare non potest esse enormiter fractum. p. 548. n. 405.
 Quor mappis debeat esse ornatum. p. 551. n. 419.
 An adhibeio unius tantum mappæ cum Corporali sit moralis. *ibid.* n. 421.
 Una mappa duplicata æquivalere duabus. *ibid.*
 An sit obligatio benedictionis. *ibid.*
 Ad licite celebrandum requiritur calix & patena. p. 557. n. 448.
 Ex qua materia esse debeant. *ibid.* n. 449. & seqq.
 Objectiones solvuntur. *ibid.* n. 452 & seqq.
 Sine peccato etiam ventali licite celebratur in calice itanneo juxta antiquam Rubricam. p. 558. n. 454.
 Pes calicis potest esse ex qualibet materia. *ibid.* n. 455.
 An cuppa possit esse gemmea. *ibid.*
 Celebrare in calice ligneo, vitreo &c. est mortale. *ibid.* n. 456.

An pena irregularitatis incuratur. p. 559. n. 456. & seqq.
 Celebrare in scypho ligneo non consecrato, est duplex peccatum. *ibid.* n. 458.
 Calix debet esse consecratus ab Episcopo vel alio, cui à Pontifice hoc privilegium est concessum. *ibid.* n. 459.
 De facto legitur concessum ab Innoc. VIII. Carthusianis. p. 560. n. 462.
 An hoc privilegium adhuc vigeat. *ibid.* n. 463.
 Non est consultum uti illo privilegio. *ibid.* n. 464.
 An calix maneat benedictus, si in ea bonâ fide celebratur. *ibid.* n. 465.
 An pixis debeat benedici. p. 561. n. 467.
 Ex qua materia sit constanda pixis. *ibid.* n. 469.
 An intra pixidem non benedictam debeat poni vas ligneum benedictum. *ibid.* n. 470.
 An pixis debeat servari super lapidem consecratum. p. 562. n. 471.
 Calix consecratur secundum omnes suas superficies. *ibid.* n. 473.
 Calix amittit suam consecrationem, quando adeo immutatur, ut jam incipit sit ad usum Sacrificii absque novo artificio. *ibid.*
 Quid sciendum de calice, qui habet foramen in fundo cuppæ. p. 563. n. 475.
 Quid de calice non tornatili, quando cuppa separatur à pede calicis. *ibid.*
 Quid si esset tornatilis. *ibid.* n. 475.
 Quid si loco unius pedis alius substitueretur. *ibid.* n. 476.
 Objectionibus respondetur. *ibid.* n. 477. & seqq.
 Calix, cujus inauratio est deperdita, retinet suam consecrationem. *ibid.* n. 480.
 An possit consecrari in tali calice, si fuisset ex ære inaurato. *ibid.*
 An per novam inaurationem deperdat prior consecratio. p. 564. n. 481.
 Sententiæ negativæ adhæret Auctor cum multis aliis. *ibid.* n. 483.
 Respondetur fundamentis oppositæ sententiæ. *ibid.* n. 484.
 Calix de novo inauratus secundum Dicastronem habet consecrationem tantum impeditam. *ibid.* n. 485.
 Cujus ratio variè refellitur. p. 565. n. 486. & seqq.
 Per inaurationem nec amittitur consecratio nec impeditur. *ibid.* n. 488.
 Solvitur obiectio cum instantia. *ibid.* & n. seqq.
 Per ictum mallei calix non amittit consecrationem. *ibid.* n. 489.
 Rubricæ calcæum volunt Sacerdotem. p. 582. n. 577.
 Conluetudo non induxit obligationem. *ibid.*
 Antiqua Monachorum praxis contraria, quæ nondum ex toto exolevit. *ibid.* n. 578.
 An & quale sit peccatum celebrare cooperto capite. p. 583. n. 579.
 Dispensandi potestas est Pontifici reservata. *ibid.* n. 580.
 Per accidens dispensat Episcopus. *ibid.* n. 581.
 Justæ causæ dispensationis. *ibid.* n. 582.
 An sufficiant sine dispensatione. *ibid.* n. 583.
 Quare dispensatio sit reservata Pontifici. p. 584. n. 587.
 Non est obligatio legendi Præparamenta. p. 589. n. 607.
 Idem dicendum de orationibus, quas Sacerdos recitat dum induit sacras vestes. *ibid.* n. 608.
 Idem de orationibus, quæ vocantur gratiarum actio. *ibid.* n. 607.
 Vide *Altare, Corporale, Purificatorium à Cruce, Lumen, Minister, Matutinum.*

SACRIFICII DEFECTUS ET SUPPLETIO DEFECTUUM.

Nihil addendum vel omitendum in Missa, præsertim quo videri possit alius ritus celebrandi. p. 592. n. 622.
 Gravius peccatur addendo quam omitendo per se loquendo. *ibid.* n. 623.
 Omissio

X x x x

INDEX RERUM.

Omiffio Symboli, aut Cantici Angelorum est venialis. p. 594. n. 631.
 Omiffio primi Evangelii, aut Epiftolæ mortalis. *ibid.* n. 632.
 Potius in die Fefto omittendum Sacrum, quam fine lectione Epiftolæ aut Euangelii celebrandum. *ibid.* n. 635.
 Sacerdos folemniter celebrans, & Euangelium non legens, haud peccat mortaliter. p. 595. n. 637.
 An paffio quæ folemniter cantatur, debeat fubmitti legi à sacerdote. Quid de Prophetiis in Sabbato fancto. *ibid.* n. 640. & feq.
 An ceremoniæ, vel verba omiffa fint repetenda. p. 597. n. 651.
 Differentia quoad hoc inter Miffam & Horas Canonicas. p. 598. n. 654.
 Defectus Sacrificii privatim non fupplendus etiam fi fuiffet fubftantialis. *ibid.* n. 656.
 Aliud est Miffam mutilare, aliud Miffam alterius diei affumere. p. 599. n. 657.
 An & quale peccatum fit variare Miffam, cuilibet diei assignatam. *ibid.* n. 659.
 Confultius est Miffam unoquoque die assignatam celebrare. *ibid.* n. 660.
 An Miffæ votivæ de Sanctis poffint dici diebus Dominicis. p. 600. n. 661.
 An Miffæ votivæ poffint dici infra octavam Epiphaniæ, Pafchæ &c. *ibid.* n. 664.
 Strictior est obligatio dicendi Miffam convenualem fecundum ordinem Miffalis. *ibid.* n. 665.
 An in Feftris poffint cantari duæ Miffæ. p. 601. n. 666.
 Specificantur certæ caufæ, ob quas id licet. *ibid.*
 Quæ Miffa debeat cantari in folemnif expofitione Euchariftiæ. *ibid.* n. 667.
 Mutatio Miffæ privatæ non est mortalis. *ibid.* n. 668.
 An fit venialis. *ibid.* n. 669.
 Assignantur caufæ rationabiles mutandi Miffam. p. 602. n. 672.
 An fufficiat manuale fipendium. p. 603. n. 676.
 In hac materia vitandum fcandalum, efdò tantum Phariſæum. *ibid.* n. 678.
 Si acceperit notabiliter majus fipendium, leges Miffam pettam, alioqui cenfetur petens contentus Miffâ currente. *ibid.* n. 679.
 Quid fi aliquis promiferit Miffam votivam cum juramento. *ibid.* n. 680.
 Aliquando Sacerdos obligatur ad Miffam promiffam etiam minus utilem promiffario. p. 604. n. 684.
 Quid fi Sacerdos promiferit Miffam de Beato nondum canonizato. p. 605. n. 685.
 Alia allegatur caufa celebrandi Miffam difconvenientem Officio. p. 606. n. 695.
 Præceptum Pontificis est caufa fufficiens mutandi Miffam; fcelus alterius Superioris qui non potest difpenſare in Rubricis. p. 609. n. 708.
 Quid fi ergo Confefſarius imponat Miffam votivam. *ibid.* n. 709.
 Dicere Gloria & Credo cum non est dicendum, est leve peccatum. p. 611. n. 714.
 An eadem ratio orationum, quibus non folet uti Eccleſia. *ibid.* n. 715.
 An FF. Minores ex privilegio poffint dicere Gloria in excelsis in Miffis votivis. p. 633. n. 821.

SACRIFICII INTERRUPTIO.

Qui peractâ conſecratione corporis certo cognofcit fe non eſſe Sacerdotem, tenetur Sacrificium interrompere. p. 613. n. 725.
 An in dubio poffit pergere. *ibid.*
 An certus poffit pergere ad vitandum fcandalum. *ibid.* n. 726.
 An liceat Miffam interrompere eſſentialiter ex metu mortis. *ibid.* n. 727.
 An poffit Sacrificium in cafu neceſſitatis expleri per

excommunicatum. p. 614. n. 730.
 An poffit expleri per concubinarium. p. 615. n. 736.
 Eccleſia potuit fuppletionem prohibere excommunicato. *ibid.* n. 737.
 Videtur quòd non prohibuerit. p. 616. n. 738.
 Quid faciendum fi ante vel poſt conſecrationem dubitetur an fit vinum. *ibid.* n. 741.
 Quid faciendum fi ſanguis effundatur aut hoſtia autitur. p. 617. n. 744.
 An tali cafu fufficiat ſumptio unius ſpeciei. *ibid.* n. 745.
 An notabilis offenſio populi excuſet ab integro Sacrificio. *ibid.* n. 749. & feq.
 Interruptio partium accidentalium Miffæ eſt peccata gravis. p. 619. n. 755.
 Diſparitas inter interruptionem Horarum & Miffæ. *ibid.* n. 756.
 Quò interruptio eſt major, eò requiritur major caufa. *ibid.* n. 757.
 Prima caufa, ob quam licet interruptio, eſt mens mortis. p. 620. n. 758.
 Secunda caufa, ſuperveniens memoria impedimenti. *ibid.* n. 759.
 Tertia caufa, acceſſus excommunicati non tolerati. p. 621. n. 766.
 Si nolit exire poteſt adhiberi vis, tamen foret Clericus. *ibid.* n. 767.
 Quarta caufa, ſpiritualis proximi neceſſitas. p. 622. n. 770.
 Quæ fit illa neceſſitas. *ibid.* & ſeq.
 Quinta caufa, adventus Principis. p. 623. n. 774.
 Unde fit incipiendum quando Sacerdos reveritur ad Sacrificium. *ibid.* n. 776.
 An quando dubitatur de conſecratione calicis, debeat novus calix conſecrari. p. 624. n. 777.
 Quid fi dubitetur de conſecratione hoſtiæ. *ibid.*
 Quid faciendum fi interruptio facta fuerit ante conſecrationem. *ibid.* n. 780.
 An hoſtia & vinum poſſent rurfum offerri in alia Miffa. p. 625. n. 780.

SANGUIS.

Ly Sanguis non magis ſignificat aliquam ſubſtantiã, quam ly Corpus. p. 164. n. 220.
 Sanguis non eſt pars eſſentialis, ſed tantum conſecrator. *ibid.*
 Sanguis etiam effuſus non ſignificat ſubſtantiã. *ibid.* n. 222.
 Solvitur quædam obſectio. p. 165. n. 222.
 In triduo mortis ſub ſpecie panis fuiffet aliquis ſanguis, ſub ſpecie vini totum corpus, ſub utraque divinitas, ſub neutra anima. p. 167. n. 222.
 Verofimilius in Paſſione non fuit effuſus totus ſanguis. p. 166. n. 231.
 Si omnis ſanguis fuiffet effuſus, nec immediate aſſumptus, in triduo non debuiffet odorari lacrima. p. 167. n. 232.
 Obſectio ex Trident. ſolvitur. *ibid.* n. 233.
 Quid faciendum fi ſpecies ſanguinis Chriſti ceciderit ſuper barbam viri. p. 615. n. 783.
 Quid fi ſuper terram, tabulam Altaris, linteam &c. *ibid.* n. 784.

SATISFACTIO.

Non valet argumentum à noſtris ſatisfactionibus ad ſatisfactiones Chriſti. p. 420. n. 26.
 An Effectus ſatisfactionis Sacrificii requirat ſtatum gratiæ. p. 440. n. 36.
 An ſatisfactio ſacramentalis requirat ſtatum gratiæ. *ibid.*
 An penitens propriâ auctoritate poffit eam mutare in meliorem. p. 610. n. 710.
 Cur potius liceat aliquando non imponere ſatisfactionem ſacramentalem, quam in Sacrificio omittente ſumptionem Euchariftiæ. p. 398. n. 81.
 SCOTUS.

INDEX RERUM.

SCOTUS.

Perperam citatur Scotus ab alijs quasi assertive docuisset formam consecrationis in rigore sermonis non esse veram. p. 107. n. 121.

Scotus nunquam asseruit fures vel aquam esse materiam consecrabilem. p. 59. n. 104.

An ex amydo secundum Scotum possit fieri panis consecrabilis. p. 33. n. 8. & seq.

Ostenditur ex Scoto quando Christus fecerit Cenam. p. 12. n. 41.

Dubitatut à Scoto an sine illis verbis: *Qui prae* &c. valeat consecratio. p. 81. n. 7.

Malè citat Valsq. & Lugo Scotum pro sententia negativa. p. 83. n. 13.

Scotus malè carpit Scotum, eò quòd docuerit non esse periculosum ignorare, quæ sint præcisè verba essentialia formæ consecrationis Sanguinis. p. 93. n. 51. & seq.

Secundum Scotum ly *Corpus* significat compositum ex materia & forma corporeitatis. p. 110. n. 137.

Perperam quidam dicunt, Scotum fuisse parum in probatione transsubstantiationis. p. 127. n. 33.

Falsò à Valsquez insinuatut ignorantia in Patribus & Traditione, ac etiam à Soto calumniatur, quòd assererit nomen & rem transsubstantiationis esse novam. ibid. & n. 54.

Scotus colligit veritatem Catholicam ex Scripturis. ibid. n. 55.

Scotus fuit semper strenuus fidei Catholicæ defensor contra hæreticos. p. 128. n. 59.

Scotus distinguit inter hæc verba: *Hic est Corpus meum;* & *Hoc est Corpus meum.* p. 135. n. 90.

Scotus docet per transsubstantiationem non perdere Corpus Christi necessariò præsentiam localem circumscriptivam in celo. p. 144. n. 130.

Malè docuit Dicastillo Scotum dixisse præsentiam sacramentalem directè spectare ad Prædicamentum *Vbi*. p. 145. n. 134.

Materiam dubie consecratam non esse semper servandam docet Scotus. p. 94. n. 56.

Scotus videtur tradere tanquam probabile, Corpus Christi posse constitui sub speciebus panis sine præsentia quantitatis. p. 157. n. 188.

Nunquam negavit Scotus, quòd præsentia sacramentalis Corporis Christi necessariò supponat naturale esse ejusdem. p. 173. n. 256.

Consecrationem utriusque speciei affirmat Scotus esse juris divini. p. 176. n. 271.

Scotus negat posse moveri Corpus Christi ab aliquo agente creato ad novam præsentiam sacramentalem per se vel per accidens. p. 190. n. 47.

Putat Dicastillo Scotum docuisse nil creatum esse quoad substantiam supernaturalem, sed gravissimè errat, ut ostenditur. p. 193. n. 54. & seq.

An præsentia sacramentalis secundum Scotum sit intrinsecè supernaturalis. ibid. n. 56.

An Scotus docuerit præceptum dilectionis Dei obligare singulis diebus Dominicis. p. 683. n. 241.

SENSIBILE.

Non repugnat, quòd videatur sensibile proprium sine communi, quia sunt in re ipsa distincta. p. 198. n. 76.

Aliud est res sensibilis, aliud res sensibilibus præsens, p. 79. n. 185.

SENSUS.

Sensus noster non decipitur circa Eucharistiam. p. 200. n. 83.

Sensus propriè non decipitur, tamen res non ita sit, ut representatur. p. 230. n. 119.

SIGNUM.

Quid sit institutio alicujus signi. p. 384. n. 18.

Potest aliquid essentialiter esse signum, & tamen significare falsum. p. 382. n. 13.

SPECIES CONSECRATÆ.

Species consecratæ reddunt Corpus Christi sensibile & moraliter causant gratiam. p. 18. n. 64.

Significatio specierum dependet in fieri à verbis consecrationis, in facto esse à specierum incorruptione. p. 23. n. 86.

Quid sit moralis causalitas specierum. p. 14. n. 93.

In solis speciebus consistit ratio Eucharistiæ permanentis. ibid.

An species consecratæ constituant plura partialia Sacrificia. p. 402. n. 105.

SUBSTANTIA.

Substantia est immediatè productiva substantiæ. p. 211. n. 42.

An debeat redire aliqua substantia, quando Corpus Christi definit esse sub speciebus. p. 223. n. 93.

Quando corrumpitur Eucharistia, de facto redit nova substantia. ibid. n. 94.

Probatut ab experientia quotidiana. p. 224. n. 94.

Ratio à priori voluntas Dei. ibid.

Assignatur congruentia. ibid.

Substantia que fit ex speciebus, est composita. ibid. n. 95.

Oppositum videtur docuisse D. Thom. ibid.

Quem variè impugnat Scotus. ibid. n. 96.

SUMPTIO.

Sumptio Eucharistiæ verosimilius tantum est conditio sine qua non Eucharistia spiritualiter nutrit. p. 252. n. 95.

Vide *Euchar. sumptio.*

Sumptio Eucharistiæ extra Sacrificium Missæ non est verum Sacrificium. p. 395. n. 69.

Vide *Sacrific. nove Legis essent.*

T

TABACUM.

An tabacum solvat jejunium naturale. p. 339. n. 35.

An fumus tabaci descendens in stomachum solvat jejunium naturale. p. 341. n. 43.

Disparitas inter fumum tabaci, & fumosum halitum carnis. ibid. n. 44.

D. THOMAS.

An D. Thomas præter præsentiam Christi in Eucharistia admiserit aliam unionem. p. 145. n. 136.

Voluit tantum Corpus Christi non esse in hoc Sacramento circumscriptivè, imò nec desubstantivè, cui per omnia consonat D. Subtilis. ibid. n. 137.

D. Thomas docuit omnia verba usque ad illa: *Hoc facite* &c. esse de forma consecrationis. p. 88. n. 301.

Affirmat D. Thomas totam Trinitatem esse in Sacramento per concomitantiam. p. 165. n. 233.

D. Thomas negat reproductionem veteris materis ex speciebus sacramentalibus corruptis esse possibilem. p. 226. n. 102.

TRANSUBSTANTIATIO.

Vide *Eucharistica transsubstantiatio*, obsequia sua cum

SS. TRINI.

INDEX RERUM.

SS. TRINITAS.

- An tota Trinitas sit in Sacramento per concomitantiam. p. 165. n. 223.
 Improperie secundum Lugonem Pater & Spiritus Sanctus dicuntur manducari. ibid. n. 224.
 Explicatur specialis modus quo Pater & Spiritus Sanctus censentur presentes in Eucharistia. p. 166. n. 227.
 Solvitur objectio. ibid. n. 228.
 Explicatur D. Aug. ibid. n. 229.
 Cur nequeat dici, quod panis convertatur in Patrem & Spiritum Sanctum. ibid.
 Solvuntur objectiones. ibid. n. 230.

TRITICUM.

- Diffentiunt Doctores, quænam grana sint verè triticum. p. 32. n. 2.
 Vide *Euchar. materia.*

V

VANA GLORIA.

- A**n sit grave peccatum communicare ob vanam gloriam. p. 324. n. 96.

VAPORES.

- Vapores non possunt primò consecrari. p. 41. n. 35.

VASA SACRA.

- An sit peccatum grave tangere vasa sacra, quando actu continent Eucharistiam. p. 566. n. 490.
 Ponitur quedam objectio. ibid. n. 491.
 Chisinate delibatis major debetur honor, quam non delibatis. ibid. n. 493.
 Actus calicis, aut patenæ citra contemptum, non est mortalis, si fiat à laico; nulla est culpa, si fiat à Subdiacono. p. 567. n. 495.
 An Clerici minorum Ordinum extra ministerium possint dicta vasa contingere. ibid. n. 499.
 Non est omnino certum laicis illum contactum esse prohibuit. p. 568. n. 501.
 Quid sit licitum Fratris Minoribus in hac materia. p. 569. n. 509.

VERBUM.

- Propria vis verborum est eorumdem significatio. p. 97. n. 71.
 Quando verba aliqua proferantur recitative, quando autem enuntiative, seu significative. p. 95. n. 61.
 Vide *Euchar. forma.*

VESTIMENTA SACRA.

- Secundum aliquos licet subinde celebrare sine vestimentis sacris. p. 39. n. 27.
 Usus sacrorum vestimentorum est convenienter ab Ecclesia institutus. p. 570. n. 511.
 Vestimentorum materia non est jure præscripta, bene munditia. ibid. n. 513.
 Celebrare sine vestibus sacris per se est mortale. p. 571. n. 514.
 Parvitas materiæ poterit excusare. ibid. n. 516.
 An omisso cinguli sit parva materia. ibid. n. 517.
 Necessitas excusat omittentem quædam vestimenta à mortali. p. 572. n. 521.
 Datur potest necessitas excusans celebrantem sine manipulo aut cingulo ab omni peccato. ibid. n. 524.

- An ex metu mortis possit Sacerdos celebrare sine omni veste sacra. p. 573. n. 525.
 Vestes sacre necessariò benedicuntur. ibid. n. 528.
 Iustus benedictionis minister ordinarius est Episcopus. ibid. n. 529.
 Ex privilegiis Pontificum etiam alii. p. 574. n. 530.
 Allegantur varia privilegia. ibid. & seq.
 An Superiores Regularium benedicant aliorum ornamenta. p. 575. n. 533.
 An illud sit specialiter prohibitum FF. Minoribus. ibid. n. 537.
 An major causa requiratur ut celebretur sine vestibus sacris, quam cum illis nondum benedictis. p. 576. n. 542.
 Celebrantes non debent inquirere an vestes exposte sint benedictæ. ibid. n. 545.
 An ex sacro ministerio sufficienter consecrentur. ibid. n. 546.
 Expenduntur aliqui casus. ibid. n. 547. & seq.
 Quando vestes sacerdotales amittant suam benedictionem. p. 577. n. 549.
 Alba amittit benedictionem per separationem manice a stura. ibid. n. 550.
 Secus si manica fuisset funiculis annexa. ibid. n. 551.
 Solvitur objectio. ibid. n. 552.
 Quid si manentibus partibus fixis, Alba penulam recusat. p. 578. n. 554.
 Quid si Cingulum fuerit divisum in duas partes, an maneat benedictum, si neutra pars sufficiat ad cingendum. ibid. & n. seq.
 Quid si fiat Casula duplicata. p. 579. n. 558.
 An Alba ex multis amictis immutatis consecra nova indigeat benedictione. ibid. n. 559.
 Aliquæ objectiones diluuntur. ibid. n. 561. & seq.
 Vide *Res sacra.*

VINUM.

- Species vini consecrati non amittunt consecrationem per admixtionem vini non consecrati ejusdem speciei. p. 221. n. 83.
 Probatur ratio & confirmatur primò ex cap. Cum Martine de celeb. Miss. ibid.
 Objectio solvitur. ibid. n. 84.
 Confirmatur secundò ex ordine Romano. p. 222. n. 85.
 Unica gutta consecrata immissa in vas vini totum sanctificat. ibid. n. 86.
 An istud vinum usibus sacris debeat applicari. ibid.
 Aliqui putant per admixtionem vini alterius speciei posse corrumpti species consecratis. ibid. n. 88.
 Ex qua sententia multa inferuntur, quæ non videntur subsistere. ibid.
 Unde verius est per talem admixtionem non perdis consecrationem. ibid. n. 89.
 Ratio allegatur & variè confirmatur. p. 223. n. 89. & seq.
 Non videtur multum referre ejusmodi vini substantia maneat, cum unumquodque possit ab initio consecrari. p. 401. n. 24.
 Vinum congelatum validè consecratur. p. 63. n. 139.
 Vinum convertit in se aquam. ibid.
 Vide *Euchar. materia.*

UNCTIO.

- Extrema Unctio datur sub conditione illi, de cuius vita dubitatur. p. 269. n. 66.
 Forma Extreme Unctionis habet duplicem significationem, unam naturalem; alteram sacramentalem. p. 97. n. 74.

UNIO.

- Tunc res unite se mutuo naturaliter concomitantur, quando utraque est limitata, vel utraque illimitata. p. 159. n. 68.
 Res

INDEX RERUM.

Res limitate corpus & quantitas, caro & sanguis *ibid.*
Res illimitate, anima & ejus intellectio, Angelus & in-
tellectio Angelica. *ibid.*

UNIO HYPOSTATICA.

An unio hypostatica sit in Eucharistia primò, an verò
per concomitantiam. p. 162. n. 213.
Communis sententia docet concomitantiam, contradi-
cente Averfa, & admittere divinitatem poni per
concomitantiam ratione unionis, *ibid.*
Illi favere videtur Conc. Ephesinum & Trident. p. 163.
n. 213.
Probatio ex Trident. refellitur. *ibid.* n. 214.
Ostenditur Conc. Ephes. non favere. p. 164. n. 219.
Aliud argumentum pro Averfa solvitur. *ibid.* n. 220.

VOLUNTARIUM.

Eadem est malitia voluntarii directi & indirecti. p. 326.
n. 104.

VOTUM.

Datur parvitas materiæ in voto. p. 394. n. 157.
Ad satisfaciendum voto sufficit voluntas implicita. p. 664.
n. 143.
Votum potius sequitur naturam contractus, quam legis.
ibid. n. 148.

VOX.

Quid sit dicere aliquid altâ voce, & quid submissâ.
p. 630. n. 807.
An vox submissa debeat posse audiri à proferente. *ibid.*
n. 808.
Privilegium recitandi mentaliter, quæ in Missa sunt di-
cenda voce submissâ. p. 631. n. 811.
Est concessum etiam non scrupulosis. *ibid.* n. 813.
Objectio solvitur. *ibid.* n. 814.
An sit intelligendum etiam de Missa cantata. p. 632.
n. 816.
An Frater Minor qui hoc privilegio uteretur, uteretur
privilegio dispensativo alicujus præcepti Regulæ.
ibid. n. 817. & seq.
An peccet mortaliter, qui die Festivo de præcepto adeò
submissâ voce recitat Missam ut circumstantes dif-
ficulter audiant. p. 634. n. 825.

Oratio quæ fit altâ voce, non est majoris efficacæ quam
quæ fit voce submissâ. p. 630. n. 805.

W

WALDENSES.

Waldenses negant realem præsentiam Christi in
Eucharistia. p. 115. n. 1.

WICLEFF.

Ratio quare Wicleff negaverit manere accidentia sine
subiecto in Eucharistia. p. 200. n. 2.
Wicleff negavit accidentia illa, quæ sensum movent,
esse quid reale à substantia diversum. *ibid.*
Ecclesia in Conc. Constantiensi sessione VIII. damnat
hanc propositionem Wicleff: *Accidentia panis non
manent sine subiecto in eodem Sacramento.* *ibid.* n. 1.

X

S. XAVERIUS.

S. Xaverius semper in Missa recitabat aliquam ora-
tionem à se latinè compostam pro conver-
sione Indorum. p. 611. n. 716.
Variæ exculpationes illius facti. p. 613. n. 720.

XYLON.

Ex glossipio fiunt lina xylina. p. 552. n. 427.
Xylon tempore Plinii tantum crescebat in superiori parte
Ægypti, nunc passim in Sicilia & Italia colitur,
& vulgare est, & vocatur italicè Cottonone vel
Bambace. *ibid.*

Z

Zwinglius negavit realem præsentiam Corporis
Christi in Eucharistia. p. 115. n. 1.
Expositio Zwinglii verborum Consecrationis. p. 120.
n. 23.

FINIS.

